

35 DE FETE. O SINGURĂ COROANĂ.
O COMPETIȚIE UNICĂ.

ALEGEREA

KIERA CASS

KIERA CASS

Alegerea

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Kiera Cass a absolvit Universitatea Radford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea și istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în orașul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocație. În prezent locuiește în Blacksburg, Virginia, împreună cu familia, în timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmulețe pe Youtube și să mănânce cantități uriașe de prăjituri.

Pentru mai multe informații despre autoare și cărțile ei, puteți accesa site-ul: www.kieracass.com

Redactor: Mariana Bădescu

Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda,

Mihaela Ciufu

Kiera Cass *THE SELECTION*

Copyright © 2012 by Kiera Cass

All rights reserved.

ISBN: 978-973-102-562-9

București, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CASS, KIERA Alegerea / Kiera Cass;

trad.: Shauki Al-Gareeb. — București: Leda, 2014

ISBN 978-973-102-562-9

I. Shauki Al-Gareeb (trad.)

821.111(756)-31=135.1

Bună, tată! (fluturări din mână)

Capitolul 1

Când scrisoarea a sosit în cutia poștală, mama a fost în extaz. Hotărâse deja că toate problemele noastre se terminaseră, dispărând pentru totdeauna. Eu eram singurul mare impediment din planul ei. Nu mă consideram o fiică neascultătoare, dar pentru mine, aceea a fost picătura care a umplut paharul.

Nu voiam să fac parte din familia regală. Nu voiam să fac parte din Unu. Nici măcar nu voiam să *încerc*.

M-am ascuns în camera mea – singurul loc unde puteam evita pălăvrăgeala din casă –, încercând să nascocesc un argument care să îi mai taie din avânt. Aveam deja o colecție impresionantă de păreri sincere... dar nu credeam că e dispusă să asculte vreuna.

N-o mai puteam evita pentru mult timp. Ora cinei se apropia și, având în vedere că eram cea mai mare dintre copiii care mai rămăseseră acasă, gătitul mesei cădea pe umerii mei. M-am ridicat din pat și m-am dus în gura șarpelui.

Mama s-a uitat urât la mine, dar n-a spus nimic.

M-am învârtit, tăcută, prin bucătărie și prin sufragerie în timp ce am gătit împreună puiul, pastele și am tăiat feliile de măr, pregătind masa pentru cinci persoane. Dacă îmi ridicam ochii de la treabă, ea afișa o expresie cumplită, ca și când se aștepta să mă simt rușinată de faptul că nu-mi doream aceleași lucruri ca și ea. Încearca asta adesea. Ca atunci când nu voisem să accept să lucrez deoarece familia care ne găzduia era foarte nepoliticoasă. Sau când îmi cerea ca eu să

fac curat în toată casa pentru că nu ne puteam permite să chemăm pe cineva din Șase să ne ajute.

Uneori funcționa. Alteori, nu. Iar acum mă aflu în acel punct în care nu puteam fi convinsă sub nicio formă.

Nu mă suporta când eram încăpățânată. Dar moștenisem asta de la ea, așa că n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Cu toate că acest lucru nu mă viza doar pe mine. În ultima vreme, mama fusese cam agitată. Vara era pe sfârșite și, curând, urma să înfruntăm frigul. Și grijile.

A trântit furioasă carafa cu ceai în mijlocul mesei. Salivam la gândul unei porții de ceai cu lămâie. Dar trebuia să aștept; nu ar fi fost înțelept să beau acum paharul care mi se cuvenea și apoi să fiu nevoită să mă mulțumesc doar cu apă.

— Ai muri dacă mi-ai face și mie pe plac și-ai completa formularul? m-a întrebat, nemaifiind în stare să se abțină. Alegerea ar fi o șansă minunată pentru tine, pentru noi toți.

Am oftat adânc, gândindu-mă că acea completare a formularului era aproape sinonimă cu moartea.

Nu era niciun secret că rebelii – coloniile subpământene care urau Illeá, națiunea noastră mare și relativ tânără – atacau palatul cu violență, și încă destul de frecvent. Îi mai văzuserăm în acțiune și în Carolina. Una dintre casele magistraților arsese din temelii, iar câtorva oameni din Doi le fuseseră vandalizate mașinile. Odată au pus la cale chiar și o evadare din închisoare, dar luând în considerare că eliberaseră doar o adolescentă care reușise să rămână însărcinată și un bărbat din Șapte, care avea nouă copii, n-am avut cum să nu fiu de partea lor.

Dar, în afară de pericolul iminent, numai ideea de a mă înscrie pentru Alegere mă făcea să mă simt rău. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc trecând în revistă toate motivele pe care le aveam pentru a rămâne unde eram.

— În ultimii ani, tatălui tău i-a fost foarte greu, a săsăit mama. Dacă ai avea măcar un pic de milă, te-ai gândi și la el.

Tata. Mda! Chiar voiam să-l ajut. Și pe May, și pe Gerad. Și chiar și pe mama. Când îmi vorbea așa, nu mai aveam motive pentru a zâmbi. De la o vreme nu stăteam tocmai pe

roze. Mă întrebam dacă tata vedea înscrierea mea ca pe o întoarcere la normal, dacă o sumă de bani, cât de mică, putea îmbunătăți lucrurile.

Situația noastră nu era atât de disperată încât să trăim cu teama că nu vom supraviețui sau ceva de genul ăsta. Nu eram nevoiași. Dar bănuiesc că nu eram nici prea departe de asta.

Casta noastră se afla la doar trei nivele de treapta de jos. Noi eram artiști. Iar artiștii și interpreții de muzică clasică erau la doar trei pași de mizerie. Literalmente. Banii noștri erau din ce în ce mai puțini și mai greu de chivernisit, iar veniturile depindeau foarte mult de sezoanele lucrătoare.

Cândva am citit într-o carte veche de istorie că înainte toate sărbătorile importante erau îngrămădite în lunile de iarnă. Una numită Halloween, urmată de Ziua Recunoștinței, apoi Crăciunul și Anul Nou. Toate, una după alta.

Crăciunul a rămas la fel. Nu era ca și cum ai fi putut schimba data de naștere a unei zeități. Dar de când Illeá a încheiat acel mare tratat de pace cu China, Anul Nou a început să fie sărbătorit în ianuarie sau în februarie, în funcție de fazele Lunii. Toate sărbătorile de recunoștință sau independență din partea asta a lumii erau acum numite, pur și simplu, Ospățul Recunoștinței. Acesta era vara. Atunci se sărbătorea formarea Ileei, pentru a ne bucura de faptul că eram încă în viață.

Nu știam ce anume fusese Halloweenul. Nu mai reapăruse niciodată.

Așadar, cel puțin de trei ori pe an, întreaga familie era angajată cu normă întreagă. Tata și May pictau tablouri, iar clienții le cumpărau pentru a le oferi ca daruri. Eu și mama mergeam la petreceri – eu cântam, iar ea mă acompania la pian – și, dacă puteam, nu refuzam nicio ofertă de lucru. Când eram mai mică, gândul de a cânta în fața unui public mă îngrozea. Acum încercam să mă orientez spre muzica de atmosferă. Asta eram în ochii angajatorilor noștri: niște persoane menite a fi ascultate, nu văzute.

Gerad nu-și descoperise încă vocația. Dar avea doar șapte ani. Dispunea de suficient timp pentru asta.

Curând, frunzele aveau să-și schimbe culoarea, iar micuța noastră lume urma să fie din nou amenințată de instabilitate. Cinci guri de hrănit, dar numai patru munceam. Și nu exista nicio garanție că ne puteam angaja înainte de Crăciun.

Când gândeam așa, Alegerea semăna cu o frânghie, ceva sigur de care mă puteam agăța. Acea scrisoare tâmpită mă putea scoate din întuneric, cu familia mea cu tot.

M-am uitat la mama. Pentru cineva din Cinci, era plinuță, ceea ce era ciudat. Nu era gurmandă și, oricum, nu avea prea multă mâncare la dispoziție. Probabil că așa arată un corp după ce naști cinci copii. Părul îi era roșcat, ca al meu, dar brăzdat de șuvițe de un alb strălucitor. Acestea apăruseră deodată și din abundență, cam cu doi ani în urmă. Avea riduri adânci la colțurile ochilor, cu toate că era încă tânără, și vedeam, în timp ce se mișca prin bucătărie, că era adusă de spate de parcă o greutate invizibilă o apăsa pe umeri.

Știam că avea multe de suportat. Și mai știam că ăsta era motivul pentru care începuse să mă manipuleze în halul acela. Ne certam și fără problemele suplimentare, dar, pe măsură ce toamna grea se apropia cu pași rapizi, devenea din ce în ce mai irascibilă. Acum mă considera lipsită de logică, pentru că nu voiam nici măcar să completez un afurisit de formular.

Dar în această lume existau anumite lucruri – lucruri importante – pe care le iubeam. Iar acea bucată de hârtie părea un zid de cărămidă care mă ținea departe de ceea ce-mi doream. Poate că, într-adevăr, ceea ce voiam era un lucru nesăbuit. Poate că nici măcar nu-l puteam avea. Dar, cu toate astea, era al meu. Nu credeam că-mi puteam sacrifica visele, oricât de mult însemna familia mea pentru mine. În plus, le oferisem deja suficient.

Eram cea mai mare, având în vedere că sora mea Kenna se căsătorise, iar Kona plecase, și încercam să contribui pe cât de mult puteam. Îmi programasem orele de învățat după repetiții, ceea ce-mi ocupa aproape toată ziua, de vreme ce încercam să cânt și la câteva instrumente.

Dar, din cauza acestei scrisori, munca mea nu mai conta în niciun fel. În viziunea mamei mele, eram deja regină.

Dacă aş fi fost isteată, aş fi ascuns acea înştiinţare idioată înainte ca tata, May şi Gerad să intre. Nu mi-am dat seama că mama o dosise în hainele ei ca s-o poată scoate în timpul mesei.

— „Casei Singer”, a citit ea.

Am încercat să înşfac hârtia, dar mama a fost mai rapidă decât mine. Oricum aveau să afle mai devreme sau mai târziu, dar, dacă ea proceda în felul ăsta, erau mari şanse să-i atragă pe toţi de partea ei.

— Mamă, te rog! am implorat-o.

— Vreau s-aud! a chiţăit May

Nu am fost deloc surprinsă. Surioara mea îmi semăna la perfecţie, numai că era cu trei ani mai mică. Dar în vreme ce chipurile noastre erau identice, personalităţile ne erau complet opuse. Spre deosebire de mine, ea era prietenoasă şi optimistă. Şi, în prezent, înnebunită după băieţi. Toată chestia asta avea să i se pară foarte romantică.

Am simţit cum mă înroşesc. Tata asculta, atent, iar May pur şi simplu sărea în sus de bucurie. Gerad, dragul de el, îşi vedea liniştit de mâncare. Mama şi-a dres vocea şi a continuat:

— „Ultimul recensământ a confirmat că o femeie cu vârsta cuprinsă între şaisprezece şi douăzeci de ani locuieşte în prezent în locuinţa dumneavoastră. Dorim să vă aducem la cunoştinţă şansa pe care o aveţi de a onora măreţea naţiune Illeá.”

May a icnit din nou şi m-a apucat de încheietura mâinii:

— Asta eşti tu!

— Ştiu, maimuţico. Opreşte-te înainte să-mi rupi mâna.

Dar ea pur şi simplu a continuat să mă ţină strâns, sărind într-una ca o minge.

— „Preaiubitul nostru prinţ, Maxon Schreave”, a continuat mama, „va împlini vârsta majoratului luna aceasta. Speră să păşească în această nouă etapă a vieţii sale alături de o parteneră, căsătorindu-se cu o adevărată Fiică a Ileei. Dacă fiica, sora sau persoana din grija dumneavoastră

este interesată să devină soția prințului Maxon și prințesa adorată a Ileei, vă rugăm să completați formularul atașat și să-l returnați la Oficiul de Servicii Provinciale. O singură tânără din fiecare provincie va fi aleasă prin tragere la sorti pentru a se întâlni cu prințul. Participantele vor fi găzduite în minunatul palat Illeá din Angeles pe toată durata șederii. Familiile tuturor participantelor vor fi *generos recompensate*” – a lungit cuvintele pentru efect – „pentru serviciul adus de ele familiei regale.”

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce a continuat. Așa făceau ei cu fiii. Prințesele născute în familia regală erau date în căsătorie într-o încercare de a consolida proaspetele noastre relații cu celelalte țări. Înțelegeam de ce – aveam nevoie de aliați. Dar nu-mi plăcea. Nu voiam să văd un asemenea lucru și speram să nu fiu nevoită să fac asta. Familia regală nu mai avusese de trei generații o prințesă. În schimb, prinții se căsătoreau cu femei din popor pentru a ridica moralul schimbătoarei noastre națiuni. Cred că Alegerea era menită să ne adune laolaltă și să le amintească tuturor că Illeá se născuse aproape din nimic.

Idea de a intra într-o competiție pentru ca întreaga țară să urmărească cum acest puștiulică arogant o alege pe cea mai drăguță și superficială dintre fetele frumoase și tăcute pentru a sta lângă el la TV... era suficientă să mă facă să urlu. Ar fi putut exista ceva mai înjositor de-atât?

În plus, fusesem în destule case din Doi și din Trei ca să mă asigur că n-aș fi vrut să locuiesc vreodată printre acei oameni, ca să nu mai vorbim de faptul că refuzam cu desăvârșire să fiu din Unu. Exceptând vremurile când ne era foame, eram destul de fericită să fac parte din Cinci. Mama era cea care voia să urce pe scara castelului, nu eu.

— Și bineînțeles că-i va plăcea America! E atât de frumoasă, m-a lingușit ea.

— Te rog, mamă. Arăt ca orice fată.

— Ba nu! a spus May Pentru că eu semăn cu tine, iar eu *sunt* frumoasă!

Zâmbetul îi era atât de larg, că nu m-am putut abține să nu râd. Și avea dreptate. Era cu adevărat frumoasă.

Dar era ceva mai mult decât fața ei, ceva mai mult decât zâmbetul cuceritor și ochii luminoși. May radia o energie, un entuziasm care te făcea să-ți dorești ceea ce-și dorea și ea. Era precum un magnet, iar eu, sincer, nu eram.

— Gerad, tu ce zici? Crezi că sunt drăguță? l-am întrebat.

Toți ochii s-au îndreptat spre cel mai tânăr membru al familiei noastre.

— Nu! Fetele sunt scârboase!

— Gerad, te rog...

Mama a oftat exasperată, dar nu punea la inimă. Era imposibil să te superi pe Gerad.

— America, trebuie să știi că ești o fată foarte drăguță.

— Dacă sunt atât de drăguță, cum se face că nimeni nu vine să mă invite în oraș?

— Oh, vin destui băieți, dar îi alung eu. Fetele mele sunt prea frumoase pentru a se mărita cu cineva din Cincinnati. Kenna a pus mâna pe-un băiat din Patru, dar sunt sigură că tu poți mai mult.

Mama a luat o gură de ceai.

— Numele lui e James. Nu-i mai spune pe număr. Și de când vin băieții pe-aici? am întrebat cu o voce care era din ce în ce mai pițigăiată.

— De ceva timp, a spus tata pe un ton trist, făcând primul comentariu de când începuse toată această discuție.

Își privea lung cana. Încercam să-mi dau seama ce anume îl supăra atât de mult. Băieții care veneau pe la noi? Faptul că eu și mama ne certam din nou? Ideea că nu voiam să intru în competiție? *Cât de departe aș ajunge dacă m-aș înscrie?* m-am gândit.

Tata a ridicat privirea preț de o secundă, și am înțeles numaidecât. Nu voia să-mi ceară asta. Nu voia ca eu să mă duc acolo. Dar nu putea nega că-am fi avut o grămadă de beneficii dacă reușeam să intru, chiar și pentru o zi numai.

— America, fii rezonabilă! a spus mama. Probabil că noi suntem singurii părinți din țara asta care încearcă să-și convingă fiica să participe. Gândește-te la șansa care ți se oferă! într-o zi ai putea fi regină!

— Mamă! Chiar dacă mi-aș dori să fiu regină, ceea ce nu

vreau câtuși de puțin, în provincia asta simt sute de fete care se vor înscrie. Mii. Și, dacă într-un fel sau altul aș fi aleasă, acolo ar mai fi alte treizeci și patru de fete, fără îndoială mult mai bune la capitolul seducție decât aș putea eu pretinde că sunt.

Gerad a ciulit urechile:

— Ce e aia seducție?

— Nimic, am răspuns cu toții în cor.

Mama și-a împins scaunul în timp ce s-a ridicat și s-a aplecat spre mine peste masă.

— Cineva o va face, America. Ai la fel de multe șanse ca toate celelalte fete. Și-a trântit șervetul pe masă și a dat să plece. Gerad, când termini, te duci și faci baie.

Gerad a mârâit.

Sora mea mai mică a mâncat în tăcere. Gerad a cerut felul doi, dar nu exista așa ceva. După ce s-au ridicat, am început să strâng masa în timp ce tata a rămas acolo, bându-și ceaiul. Avea din nou vopsea în păr, o pată galbenă care mă făcea să zâmbesc. S-a ridicat, scuturându-și firimiturile de pe cămașă.

— Scuze, tată, am murmurat în timp ce adunam farfuriile.

— Nu fi prostuță, pisicuțo! Nu sunt supărat.

A zâmbit ușor și și-a petrecut un braț în jurul meu.

— Eu doar...

— Scumpo, nu trebuie să-mi dai explicații. Știu. M-a sărutat pe frunte: Mă întorc la lucru.

Apoi m-am dus în bucătărie pentru a spăla vasele. Am învelit într-un șervețel porția mea de mâncare aproape neatinsă și am ascuns-o în frigider. Ceilalți n-au lăsat altceva decât niște firimituri.

Am oftat, îndreptându-mă spre dormitor ca să mă pregătesc de culcare. Toată chestiunea mă înfuria.

De ce mă împingea mama atât de mult să fac asta? Nu era fericită? Nu-l iubea pe tata? De ce acest lucru nu era suficient de bun pentru ea?

M-am întins pe salteaua mea cu cocoloașe, încercând să mă gândesc la Alegere. Probabil că avea și avantajele ei.

Ar fi fost frumos să mâncăm bine măcar pentru o perioadă. Dar nu avea rost să-mi bat capul. Nu aveam de gând să mă îndrăgostesc de prințul Maxon. Din ceea ce văzusem la *Actualitățile din Illeá*, nici măcar nu mi-ar fi plăcut tipul ăla.

A părut o eternitate până s-a făcut miezul nopții. Lângă ușa mea se afla o oglindă, așa că m-am oprit să mă asigur că părul meu arăta la fel de bine ca de dimineață și ca să mă dau cu puțin ruj. Fața mea avea nevoie de un strop de culoare. Mama era destul de strictă și ne cerea să economisim cosmeticele pentru concerte sau ieșitul în oraș, dar, de obicei, în nopți ca asta, tot foloseam puțin machiaj.

M-am furișat în bucătărie pe cât de încet am putut. Mi-am luat mâncarea, un colț de pâine care stătea să se învechească și un măr și le-am adunat pe toate într-o legăturică. Pentru că era târziu, îmi era greu să mă întorc în camera mea fără să fac zgomot. Dar, dacă aș fi făcut asta mai devreme, n-aș fi avut liniște.

Am deschis fereastra și am aruncat o privire spre micuța noastră grădină din spatele casei. Luna de-abia se vedea, așa că a trebui să aștept o vreme să mă obișnuiesc cu întunericul înainte să fac vreo mișcare. Dincolo de pajiște, căsuța din copac se distingea cu greu în lumina nopții. Când eram mai mici, Kota lega cearșafuri de crengi, făcând-o să arate ca o corabie. El era căpitanul, iar eu, ofițerul secund. Îndatoririle mele constau în măturatul podelei și gătitul mâncării din pământ și rămurele amestecate în tigăile mamei. Kota lua o lingură de pământ și o „mânca” aruncând-o peste umăr. Asta însemna că trebuia să mătur din nou, dar nu-mi păsa. Eram pur și simplu fericită să mă aflu pe corabie alături de el.

M-am uitat în jur. Toate casele învecinate erau cufundate în întuneric. Nu mă vedea nimeni. Am ieșit cu grijă pe fereastră. Pe vremuri mă alegeam cu vânătăi, dar acum îmi era ușor, cu toată îndemânarea pe care o dobândisem de-a lungul anilor. Și nu voiam să scap pe jos mâncarea.

Am traversat pajiștea în cele mai frumoase pijamale ale mele. Aș fi putut rămâne în hainele de zi, dar așa mă simțeam mai bine. Nu-mi păsa prea mult de haine, dar eram

drăguță în pantalonii scurți maro și în tricoul alb mulat.

Demult nu-mi mai era greu să mă cațăr în copac folosind o singură mână, ajutându-mă de găurile făcute cu unghiile. Îmi dezvoltasem și această abilitate. Fiecare pas era o ușurare. Nu mă îndepărtasem prea mult, dar toată agitația din casa mea părea acum la kilometri depărtare. Aici nu trebuia să fiu prințesa nimănu.

În timp ce mă cățăram în cutiuța care era refugiul meu, știam că nu aveam să fiu singură. În cel mai îndepărtat colț al căsuței, cineva stătea ascuns în întuneric. Respirația mi s-a accelerat; nu mă puteam abține. Am pus mâncarea jos și am mijit ochii. Silueta și-a schimbat poziția, aprinzând o lumânare nu prea folositoare. Nu oferea prea multă lumină – cei din casă n-o puteau vedea –, dar era suficientă. Intrusul a vorbit în cele din urmă, un zâmbet șugubăț lățindu-i-se pe chip:

— Bună, frumoaso!

Capitolul 2

Am pătruns în căsuța din copac. Nu era decât un cub de un metru cincizeci pe un metru cincizeci; nici măcar Gerad nu putea sta în picioare aici. Dar îmi plăcea. Exista o crăpătură pe unde puteai intra târându-te și, pe peretele opus, o fereastră. În colț pusesem un taburet vechi pe post de birou pentru lumânări și un covoraș care era atât de uzat, încât dacă stăteai pe el sau pe scânduri era cam același lucru. Nu era mult, dar era raiul meu. Raiul *nostru*.

— Te rog să nu-mi spui și tu că sunt frumoasă. Mai întâi mama, apoi May iar acum tu. Începe să mă enerveze.

După felul în care Aspen mă privea, mi-am dat seama că nu făceam niciun progres în problema mea cu „nu sunt frumoasă”. A zâmbit.

— Nu mă pot abține. Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu te poți supăra pe mine pentru că spun asta singura dată când îmi este permis.

S-a întins și mi-a luat fața în mâini, iar eu l-am privit adânc în ochi.

Atât a trebuit. Curând, buzele lui le acopereau pe ale mele și nu mă mai puteam gândi la nimic altceva. Nu mai există nicio Alegere, nicio familie nefericită, nicio Illeá. Nu existau decât mâinile lui Aspen care mă trăgeau mai aproape de el, respirația lui pe obrajii mei. Mi-am trecut degetele prin părul lui negru, încă umed de la duș – mereu își făcea duș seara –, împletindu-le într-un nod perfect. Mirosea a săpun de casă făcut de mama lui. Acel parfum apărea mereu în visele mele. Ne-am dezlipit și nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Ținea picioarele depărtate, așa că m-am așezat între ele, precum un copilăș care are nevoie să fie legănat.

— Îmi cer scuze că nu sunt într-o dispoziție prea bună. Doar că... azi am primit prin poștă o înștiințare tâmpită.

— A, da, scrisoarea. Aspen a oftat: Și noi am primit două. Desigur. Gemelele tocmai împliniseră șaisprezece ani.

Aspen îmi studia fața în timp ce vorbea. Făcea asta deseori când eram împreună, de parcă încerca să o memoreze. Amândoi deveneam nerăbdători când nu ne vedeam câteva zile, iar acum trecuse mai bine de-o săptămână de la ultima întâlnire.

Și eu l-am privit lung. Dacă făceai abstracție de castă, Aspen era de departe cel mai atrăgător băiat din oraș. Avea păr negru, ochi verzi și un zâmbet care te făcea să crezi că deține un secret. Era înalt, dar nu prea înalt. Era slab, dar nu prea slab. În lumina slabă am observat că avea cearcăne; fără îndoială că muncise până târziu toată săptămâna. Tricoul lui negru era rupt în câteva locuri, la fel și blugii ponoșiți pe care-i purta aproape în fiecare zi.

Mi-aș fi dorit să-i pot cârpi. Asta era ambiția mea cea mai mare. Nu să fiu prințesa Ileei. Ci doar a lui Aspen.

Mă durea să fiu departe de el. În unele zile o luam razna întrebându-mă ce făcea. Și, când nu mai puteam suporta, repetam la vreun instrument. Trebuia să-i mulțumesc lui Aspen pentru că devenisem muziciana de acum. El îmi distrăgea atenția.

Și asta nu era bine.

Aspen era din Șase. Din acea castă erau servitorii, cu o treaptă mai sus decât Șapte datorită faptului că erau mai

bine educați și pregătiți pentru munca în interior. Aspen era mai inteligent decât credeau oamenii și extrem de chipeș, dar nu se cuvenea ca o femeie să se mărite cu un bărbat dintr-o castă inferioară. Un astfel de bărbat îți putea cere mâna, dar rareori primea un răspuns afirmativ. Și când cineva se căsătorea cu o persoană dintr-o castă diferită, trebuia să completeze niște hârtii și să aștepte aproximativ nouăzeci de zile înainte ca alte proceduri legale să poată fi puse în aplicare. Auzisem pe cineva spunând că asta le oferea oamenilor șansa de a se răzgândi. Așa că noi, fiind acum atât de intimi, stând împreună cu mult după ora stingerii din Illeá... puteam să dăm de belea. Nemaivorbind de săpuneala pe care aș fi primit-o de la mama.

Dar îl iubeam pe Aspen. Și asta dura de aproape doi ani. Iar el mă iubea la rândul lui. În timp ce stătea acolo, mângâindu-mi părul, nu mă puteam vedea înscriindu-mă la Alegere.

— Ce crezi despre asta? Mă refer la Alegere, l-am întrebat.

— E în regulă. Bietul de el, trebuie să-și găsească *cumva* o fată.

Am simțit sarcasmul din vocea lui Aspen. Dar chiar voiam să știu ce părere avea.

— Aspen...

— Bine, bine. Păi, o parte din mine crede că toată treaba asta e cam tristă. Prințul nu iese și el la întâlniri cu fetele? Vreau să zic, chiar nu poate pune mâna pe *cineva*? Dacă familia regală încearcă să-și mărite prințesele cu alți prinți, de ce nu face același lucru și în cazul lui? Trebuie să existe pe undeva vreo alteță suficient de bună pentru el. Nu pricep. Asta cred. Și totuși...

A oftat:

— Cealaltă parte din mine crede că e o idee bună. E foarte interesant. O să se îndrăgostească în fața tuturor. Și îmi place și ideea că cineva o să aibă parte de „fericiți până la adânci bătrâneți” și toate alea. Oricine ar putea fi următoarea noastră regină. Cumva, e un lucru care îmi dă speranță. Mă face să cred că și eu aș putea trăi „fericit până

la adânci bătrâneți”.

Degetele lui se plimbau de-a lungul buzelor mele. Ochii aceia verzi căutau să îmi pătrundă adânc în suflet și îndată am simțit acea legătură unică dintre noi. Și eu voiam să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

— Asta înseamnă că le încurajezi pe gemene să se înscrie? l-am întrebat.

— Da. Vreau să zic, cu toții l-am văzut pe prinț din când în când; pare de treabă. Fără-ndoială că e cam cu nasul pe sus, dar e prietenos. Și fetele sunt atât de nerăbdătoare; e amuzant să le privești. Azi, când am ajuns acasă, dansau. Și nimeni nu poate nega că va fi ceva bun pentru întreaga familie. Mama e optimistă, pentru că avem două înscrieri în loc de una.

Asta era prima veste bună în privința acestei competiții îngrozitoare. Nu puteam să cred că fusesem atât de adâncită în propriile gânduri încât nu mă gândisem la surorile lui Aspen. Dacă una dintre ele se ducea, dacă una dintre ele câștiga...

— Aspen, îți dai seama ce ar însemna asta? Dacă Celia sau Kamber ar câștiga?

M-a strâns și mai tare în brațe, buzele lui mângâindu-mi fruntea. Cu o mână îmi dezmierda spatele.

— M-am gândit toată ziua la asta, a spus el.

Vocea lui hotărâtă a înlăturat oricare alt gând. Nu voiam decât să mă atingă, să mă sărute. Și exact asta s-ar fi întâmplat toată noaptea dacă stomacul lui n-ar fi chiorăit și nu m-ar fi trezit din reverie.

— Hei, am adus o gustare, am spus pe un ton blând.

— Ah, da?

Mi-am dat seama că încerca să ascundă că se bucură, dar pofta lui tot se simțea.

— O să-ți placă le nebunie puiul; eu l-am gătit.

Am luat legăturica în care era mâncarea și i-am dat-o lui Aspen, care, încercând să nu pară flămând, a mâncat încet. Am luat o gură din măr ca el să simtă că masa era pentru noi, dar apoi l-am pus jos.

Dacă la mine acasă mâncarea era doar o grijă, la Aspen

era un dezastru. Muncea mai mult decât noi, dar era plătit cu mult mai puțin. Pentru familia lui nu exista niciodată destulă mâncare. Aspen era cel mai mare dintre cei șapte copii, și așa cum eu, de-ndată ce putusem, sărisem să ajut, Aspen făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru cei de acasă. Renunțase la minuscula lui porție și o împărțise cu frații și mama lui, care era mereu obosită din cauza serviciului. Tatăl său murise cu trei ani în urmă, iar familia lui depindea de el aproape în întregime.

Priveam satisfăcută cum își lingea degetele și cum și le vâra în pâine. Nici nu voiam să mă gândesc când mâncase ultima oară.

— Ești o bucătăreasă foarte bună. Într-o zi ai să faci pe cineva foarte gras și fericit, a spus, cu gura aproape plină.

— Pe *tine* am să te fac gras și fericit. Știi asta.

— Ah, să fiu gras!

Am râs, iar el mi-a povestit ce mai făcuse de când nu ne văzuserăm. Lucrase la biroul uneia dintre fabrici și avea să meargă acolo și săptămâna următoare. Mama lui reușise într-un târziu să găsească ceva cât de cât stabil și acum făcea curățenie la niște familii din Doi, undeva, prin zona noastră. Gemenele erau supărate pentru că mama lor le ceruse să renunțe la atelierul de teatru de după școală pentru a munci mai mult.

— Am să văd dacă pot găsi ceva de lucru și duminicile, ca să mai strâng niște bani. Nu-mi place deloc faptul că ele simt obligate să renunțe la ceva ce le place atât de mult.

A spus asta pe un ton optimist, ca și când ar fi putut cu adevărat face ceva în această privință.

— Aspen Leger, să nu-ndrăznești! Lucrezi și-așa prea mult.

— Oh, Mer, mi-a șoptit el la ureche, în timp ce mie mi se făcea pielea ca de găină. Știi cum sunt Kamber și Celia. Trebuie să stea prin preajma oamenilor. Nu pot să scrie și să curețe tot timpul. Nu e în firea lor.

— Dar nu e corect din partea lor să se aștepte ca tu să faci totul, Aspen. Știu că ții la surorile tale, dar trebuie să te gândești și la *tine*. Dacă le iubești cu adevărat, trebuie să ai

mai multă grijă de propria persoană.

— Nu-ți face griji pentru nimic, Mer! Se întrevăd lucruri bune la orizont. N-am să fac asta pentru totdeauna.

Dar nu-l credeam. Pentru că familia lui avea mereu nevoie de bani.

— Aspen, știi de ce ești capabil. Dar nu ești un supererou. Nu poți să oferi totul oamenilor la care ții. Pur și simplu... Nu le poți face pe toate.

Am tăcut amândoi pentru o clipă. Speram să ia aminte la cuvintele mele și să-și dea seama că, dacă nu o lăsa mai moale, avea s-o sfârșească rău. Nu era neobișnuit ca un Șase, un Șapte sau vreun Opt să moară de epuizare. N-aș fi putut suporta asta. M-am lipit mai tare de pieptul lui, încercând să alung asemenea gânduri.

— America?

— Da? am răspuns în șoaptă.

— O să participi la Alegere?

— Nu! Bineînțeles că nu! Nu vreau să se creadă că iau *în considerare* o posibilă căsătorie cu un străin. *Pe tine* te iubesc, i-am spus pe un ton serios.

— Vrei să faci parte din Șase? Să-ți fie mereu foame? Să fii mereu îngrijorată? m-a întrebat.

Îi simțeam durerea din glas, dar, de asemenea, și adevărata întrebare: dacă aș avea de-ales între a dormi într-un palat, cu servitori la dispoziția mea, sau într-un apartament de trei camere, împreună cu familia lui, ce aș alege?

— Aspen, o s-o scoatem noi cumva la capăt. Suntem isteți. Ne va fi bine.

Speram să fie adevărat.

— Știi prea bine că n-o să fie așa, Mer. Va trebuie să-mi întrețin în continuare familia; nu sunt genul care lasă totul baltă.

M-am foit puțin în brațele lui.

— Și dac-am avea copii...

— *Când* vom avea copii. Tot ce trebuie să facem e să avem grijă. Cine spune că trebuie să ai mai mult de doi?

— Știi prea bine că nu e ceva ce putem controla!

Auzeam cum în voce îi creștea furia.

Nu-l învinuiam. Dacă erai suficient de bogat, îți puteai planifica numărul de copii. Dacă erai un Patru sau mai rău, pur și simplu te lăsau să-ți rezolvi singur problemele. Asta fusese subiectul multor discuții aprinse între noi de-a lungul ultimelor șase luni, când începuserăm cu adevărat să încercăm să găsim o soluție pentru a putea fi împreună. Copiii erau partea cea mai dificilă. Cu cât aveai mai mulți, cu atât creștea numărul celor care aduceau bani în casă. Dar asta însemna automat și mai multe guri de hrănit...

Am tăcut din nou, neștiind ce să spunem. Aspen era o persoană pătimășă; avea tendința să se lase dus de val într-o discuție. În ultima vreme începuse să învețe să se controleze, și știam că exact asta făcea acum.

Nu voiam să se îngrijoreze sau să se supere; eram convinsă că ne puteam descurca. Dacă plănuiam cât mai multe lucruri, aveam să reușim în toate. Poate că eram prea optimistă, poate că eram mult prea îndrăgostită, dar credeam cu adevărat că, dacă eu și Aspen ne doream ceva cu ardoare, în cele din urmă aveam să reușim.

— Cred că ar trebui s-o faci, a spus el deodată.

— Ce anume?

— Să intri în Alegere. Cred că ar trebui să completezi formularul.

M-am uitat urât la el:

— Ți-ai pierdut mințile?

— Mer, ascultă-mă.

Gura îi era aproape de urechea mea. Nu era corect; știa cum să-mi distragă atenția. Când i-am auzit din nou vocea, vorbea rar, de parcă îmi spunea cuvinte de dragoste, cu toate că tot ce-mi sugera nu era deloc romantic.

— Dacă ai avea o șansă la ceva mai bun și nu ai încerca din cauza mea, nu mi-aș putea-o ierta niciodată. N-aș putea suporta.

Am expirat, pufnind ușor:

— E ridicol. Gândește-te la miile de fete care se înscriu. Eu nu voi fi nici măcar trasă la sorti.

— Dacă nu vei fi trasă la sorti, atunci ce mai contează?

Mâinile lui urcau și coborau pe brațele mele. Nu mă puteam certa cu el când făcea asta.

— Nu vreau decât să te înscrii. Încearcă doar. Și dacă pleci, pleci și gata. Iar dacă nu, măcar nu va trebui să mă dau cu capul de pereți pentru că te-am reținut aici.

— Dar, Aspen, nu-l iubesc. Nici măcar nu-l plac. Nici măcar nu-l *cunosc*.

— Nimeni nu-l cunoaște. Și totuși, vezi, tocmai asta-i chestia – poate că-ți va plăcea de el.

— Aspen, termină! Eu *pe tine* te iubesc.

— Și eu te iubesc.

M-a sărutat, încet, pentru a-și întări spusele:

— Și dacă tu mă iubești, vei face asta, ca să nu înnebunesc pe urmă, întrebându-mă mereu: „Ce-ar fi fost dacă”.

Când aducea discuția în acest punct, pierdeam inevitabil. Deoarece nu puteam să-l rănesc. Făceam tot ce-mi stătea în putință pentru a-i ușura viața. Și aveam dreptate. Nu exista nicio șansă să fiu aleasă. Așa că ar fi fost mai bine să particip și să mulțumesc în felul ăsta pe toată lumea, iar când aveau să vadă că nu fusesem aleasă, ar fi încetat să mă mai bată la cap.

— Te rog! mi-a șoptit la ureche.

Fiori mi-au cuprins tot corpul.

— Bine, i-am răspuns în șoptă. Am s-o fac. Dar vreau să știi că nu-mi doresc să fiu prințesa nimănu. Tot ceea ce-mi doresc este să fiu soția ta.

M-a mângâiat pe păr:

— Și vei fi.

Probabil că de vină a fost lumina. Sau lipsa ei. Deoarece puteam să jur că ochii îi erau umezi când a spus asta. Aspen trecuse prin multe, dar îl văzusem plângând doar o singură dată, atunci când îi biciuiseră fratele. Micuțul Jemmy furase un fruct dintr-un cărucior din piață. Un adult ar fi fost supus unui proces scurt și apoi, în funcție de valoarea obiectului furat, ar fi fost băgat la închisoare sau condamnat la moarte. Jemmy avea doar nouă ani, așa c-a fost bătut. Mama lui Aspen nu avea banii necesari ca să-l ducă la medic, prin

urmare Jemmy a rămas cu niște cicatrice care i se întindeau pe tot spatele.

În noaptea aceea așteptasem lângă fereastra mea ca să văd dacă Aspen o să se cațäre în căsuța din copac. După ce venise, mă furișasem și mă dusesem după el. Timp de o oră plânsese în brațele mele, spunându-mi că, dacă ar fi muncit mai mult, dacă s-ar fi străduit mai tare, Jemmy n-ar fi fost nevoit să fure. Nu era corect ca Jemmy să ajungă să fie rănit doar pentru că el nu izbutise în ceea ce își propusese.

Era chinuitor, deoarece nu era adevărat. Dar nu îi puteam spune asta; nu m-ar fi luat în seamă. Aspen ducea pe umerii săi toate problemele celor pe care îi iubea. Cumva, în mod miraculos, eu devenisem una dintre acele persoane. Așa că încercam să nu-i îngreunez situația prea mult.

— Vrei să-mi cânti, te rog? Dă-mi ceva bun să mă adoarmă.

Am zâmbit. Îmi plăcea mult să-i cânt. Așa că m-am așezat cât mai comod și am început un cântec de leagăn.

M-a lăsat să cânt câteva minute bune înainte ca degetele lui să înceapă să se miște absente în spatele urechii mele. M-a tras de gulerul tricoului și m-a sărutat pe gât și pe urechi. Apoi mi-a ridicat mânecile scurte și mi-a sărutat brațul. M-a făcut să respir sacadat. Făcea asta aproape de fiecare dată când îi cântam. Cred că îi plăcea mai mult sunetul respirației mele întretăiate decât melodiile pe care i le cântam.

Nu după mult timp, ne îmbrățișam pe covorașul murdar și subțire. Aspen m-a tras deasupra lui, iar eu i-am mângâiat cu degetele părul răvășit, hipnotizată de această senzație. M-a sărutat cu pasiune. I-am simțit degetele înfigându-se în talia mea, în spatele meu, în șoldurile și coapsele mele. Eram mereu surprinsă că nu-mi lăsa pe trup mici vânătăi de forma degetelor sale.

Eram grijulii, mereu abținându-ne, rușinându-ne să facem lucrurile pe care ni le doream cu adevărat. Ca și cum încălcarea orei de stingere nu ar fi fost suficient de gravă. Totuși, indiferent de restricții, nu cred că exista în Illeá un cuplu mai pasional decât noi.

— Te iubesc, America Singer. Te voi iubi cât voi trăi.

Din vocea lui răzbătea un sentiment profund care m-a prins cu garda jos.

— Te iubesc, Aspen. Tu vei fi mereu prințul meu.

Și m-a sărutat până ce lumânarea a ars de tot.

Probabil că trecuseră câteva ore bune, fiindcă îmi simțeam pleoapele grele. Lui Aspen nu-i păsa niciodată de somn, dar eu eram mereu îngrijorată în privința asta. Așa că am coborât obosită scara, luându-mi farfuria și moneda.

Când cântam, Aspen mă mânca pur și simplu din priviri. Din când în când, când avea ceva bani, îmi dădea câte o monedă pentru cântecul meu, deși eu voiam să o păstreze pentru familia lui. Fără îndoială că avea nevoie de fiecare bănuț. Cu toate astea, fiind în posesia acestor monede – de vreme ce nu puteam să le cheltuiesc – mă simțeam sigură în legătură cu tot ceea ce era dispus Aspen să facă pentru mine, cu tot ceea ce însemnam pentru el.

Când m-am întors în cameră, am scos borcănașul de monede din ascunzătoarea lui și am ascultat sunetul fericit pe care l-a scos moneda când s-a alăturat celorlalte. Am așteptat zece minute, privind pe fereastră, până când am văzut umbra lui Aspen coborând și alergând pe drumul din spate.

Am mai stat trează încă puțin, gândindu-mă la Aspen și la cât de mult îl iubeam, și cum era să fiu iubită de el. Mă simțeam specială, neprețuită, de neînlocuit. Nicio regină din lume nu se putea simți mai importantă decât mă simțeam eu.

Am adormit cu acest gând întipărit în siguranță în inima mea.

Capitolul 3

Aspen era îmbrăcat în alb. Arăta ca un înger. Eram tot în Carolina, dar nu mai era nimeni prin preajmă. Eram singuri, însă nu simțeam lipsa nimănui. Aspen împletea niște rămurele pentru a-mi face o coroniță. Eram împreună.

— America, a spus mama pe un ton melodios, scoțându-mă din visare.

A aprins lumina, arzându-mi ochii, iar eu mi-am frecat fața cu mâinile, încercând să mă dezmeticesc.

— America, trezește-te, vreau să-ți propun ceva.

Am aruncat o privire spre ceasul deșteptător. Era de-abia șapte dimineața. Asta însemna... că dormisem doar cinci ore.

— Ce propunere? Mai mult somn? am bombănit.

— Nu, scumpo, ridică-te! Trebuie să discutăm ceva serios. M-am ridicat în capul oaselor, cu hainele boțite și cu părul răvășit. Mama bătea într-una din palme, de parcă astfel ar fi putut grăbi procesul.

— Haide, America, trebuie să te trezești.

Am căscat. De două ori.

— Ce dorești? am întrebat-o.

— Să te înscrii pentru Alegere. Cred că vei fi o prințesă de nota zece.

Era mult prea devreme pentru asta.

— Mamă, zău, eu vreau doar...

Am oftat, când mi-am amintit ce îmi promisesem lui Aspen cu o noapte în urmă: că voi încerca cel puțin. Dar acum, în lumina zilei, nu mai eram sigură că puteam face asta.

— Știu că te opui, dar m-am gândit să facem o înțelegere.

Am ciulit urechile. Ce-ar fi putut să-mi ofere?

— Eu și tatăl tău am vorbit aseară și am ajuns la concluzia că ești suficient de mare să te duci singură la muncă. Cânti la pian la fel de bine ca mine și, dacă ți-ai da silința un pic mai mult, ai cânta impecabil și la vioară. Și vocea ta, ei bine, dacă mă-ntrebi pe mine, nu există una mai bună în toată provincia.

Am zâmbit obosită:

— Îți mulțumesc, mamă. Sincer.

Totuși, nu îmi păsa foarte mult dacă mergeam să cânt singură. Așa că nu vedeam cum mă putea ademeni cu propunerea asta.

— Ei bine, asta nu-i tot. De-acum poți să-ți alegi locul de muncă, te poți duce singură și... și poți păstra jumătate din suma pe care o câștigi.

S-a strâmbat când a spus asta.

Am făcut ochii mari.

— *Dar* numai dacă te înscrii în Alegere.

Un zâmbet îi apăruse pe față. Știa că asta avea să mă facă să cedez, deși probabil că se aștepta la o ceartă. Dar cum să mă cert cu ea? Oricum aveam de gând să mă înscriu, iar acum puteam câștiga și câțiva bani pentru mine!

— Știi că tot ce pot face eu e să mă înscriu, nu? Nu-i pot obliga să mă aleagă.

— Da, știu. Dar merită să-ncercăm.

— Uau!

Am clătinat din cap, încă șocată.

— Bine, voi completa azi formularul. Vorbești serios în legătură cu banii?

— Bineînțeles. Oricum, mai devreme sau mai târziu o să trebuiască să te descurci pe cont propriu. Iar să fii responsabilă pentru banii tăi o să fie un lucru bun pentru tine. Doar că te rog să nu-ți uiți familia. Încă avem nevoie de tine.

— N-am să vă uit, mamă. Cum aș putea, cu toată cicăleala asta?

I-am făcut cu ochiul, a râs, și cu asta târgul a fost încheiat.

Am făcut un duș în timp ce treceam în revistă tot ceea ce se-ntâmplase în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Prin completarea formularului obțineam aprobarea familiei, îl făceam pe Aspen fericit și câștigam și niște bani care ne puteau ajuta pe mine și pe Aspen să ne căsătorim!

Nu-mi păsa foarte mult de bani, dar Aspen insista să avem ceva pus deoparte mai întâi. Costa destul de mult să treci prin toate procedurile legale, iar după nuntă voiam să organizăm și o mică petrecere pentru familiile noastre. Mi-am dat seama că, odată ce hotărâam că eram pregătiți, în scurt timp am fi strâns și banii, dar Aspen voia mai mult. Poate că într-un târziu avea să înțeleagă că puteam depăși problemele financiare dacă eu lucram cu adevărat.

După duș, mi-am aranjat părul și m-am machiat puțin pentru a sărbători, apoi m-am dus la dulap și m-am îmbrăcat. Nu aveam prea multe opțiuni. Aproape toate hainele mele erau bej, maro sau verzi. Aveam câteva rochii

mai drăguțe pe care le purtam la muncă, dar erau extrem de demodate. Dar asta era situația. Alde Șase și Șapte erau mereu îmbrăcați în dril sau în țesături rezistente. Cei din Cinci purtau mai tot timpul haine simple, deoarece artiștii împrășeau totul cu pete de vopsea, iar cântăreții și dansatorii nu trebuiau să arate frumos decât atunci când aveau spectacole. Castele superioare purtau din când în când dril sau kaki pentru variație, dar într-un mod care înnobila întotdeauna materialul. Nu era suficient că aveau tot ce-și doreau, își mai și transformau necesitățile în articole de lux.

Mi-am pus pantalonii scurți kaki și bluza verde cu tunică – cele mai frumoase haine pe care le aveam – și m-am privit în oglindă înainte să mă duc în camera de zi. Astăzi mă simțeam drăguță. Poate că asta se datora emoției dinlăuntru meu.

Mama stătea cu tata la masa din bucătărie, vorbind încet. S-au uitat la mine de câteva ori, dar nici măcar privirile lor nu mă puteau enerva.

Când am ridicat scrisoarea, am rămas puțin surprinsă. Hârtia era de cea mai bună calitate. Nu mai pusese niciodată mâna pe așa ceva. Groasă și ușor filigramată. Pentru o clipă, greutatea foii m-a năucit, aducându-mi aminte de importanța lucrului pe care-l făceam. În minte mi-a apărut întrebarea: *Ce-ar fi dacă?*

Dar am alungat gândul și am luat un stilou.

Am încercat să fiu concisă. Mi-am scris numele, vârsta, casta și datele de contact. A trebuit să-mi trec și înălțimea, greutatea, culoarea pielii, a părului și a ochilor. Am fost încântată să menționez că vorbeam trei străine. Mulți oameni știau doar două, dar mama insistase să învățăm franceza și spaniola, de vreme ce aceste limbi erau încă folosite în anumite zone din țară. Asta m-a ajutat și la cântat. Existau foarte multe cântece frumoase în franceză. Trebuia să precizăm și cele mai mari note pe care le obținusem, ceea ce putea varia, de vreme ce copiii din Șase și Șapte mergeau la școli publice și erau notați în funcție de performanțele reale. Eu aproape că-mi terminasem studiile. La secțiunea Aptitudini speciale, am trecut cântatul,

înșirând toate instrumentele.

— Crezi că abilitatea de a dormi până târziu poate fi trecută la aptitudini speciale? l-am întrebat pe tata, încercând să par chinuită de incertitudine.

— Da, trece și asta. Și nu uita să scrii că poți termina un fel de mâncare în mai puțin de cinci minute, mi-a răspuns.

Am râs. Era adevărat; chiar aveam tendința de a devora mâncarea.

— Of, încetați! De ce nu scrii că ești o sălbatică?

Mama a ieșit val vârtej din încăpere. Nu puteam să cred că era atât de nervoasă – la urma urmei, primea exact ceea ce-și dorea.

I-am aruncat tatei o privire întrebătoare:

— Vrea tot ce-i mai bun pentru tine, asta-i tot.

S-a lăsat pe spătar, relaxându-se puțin înainte să înceapă să lucreze la tabloul ce trebuia predat la sfârșitul lunii.

— Același lucru se poate spune și despre tine, numai că tu nu ești niciodată atât de furios, am observat.

— Așa este, dar eu și mama ta avem păreri diferite în legătură cu ceea ce e mai bine pentru tine.

Mi-a zâmbit. Gura o moștenisem de la el – atât forma, cât și tendința de a spune lucruri nevinovate care mă băgau în belele. Temperamentul îl aveam de la mama, numai că ea știa să-și țină gura atunci când trebuia. Eu nu. Ca și acum...

— Tată, dacă aș vrea să mă căsătoresc cu cineva din Șase sau chiar din Șapte, iar el ar fi o persoană pe care aș iubi-o cu adevărat, m-ai lăsa?

Tata și-a pus jos cana, privindu-mă lung. Am afișat o expresie neutră, încercând să nu mă dau de gol. A oftat adânc, nemulțumit.

— America, dacă ai iubi chiar și pe cineva din Opt, mi-aș dori să te căsătorești cu el. Dar ar trebui să știi că dragostea poate fi strivită de greutatea căsniciei. Chit că acum iubești pe cineva, ai putea ajunge să-l urăști când o să-ți dai seama că visurile tale nu au șanse să se împlinească. Iar dacă n-o să poți avea grijă de copii, va fi și mai rău. Iubirea nu supraviețuiește întotdeauna în astfel de circumstanțe.

Tata și-a pus mâna peste a mea, făcându-mă să-l privesc

în ochi. Am încercat să-mi ascund grijile.

— Dar, indiferent de situație, vreau să fii iubită. Meriți să fii iubită. Și sper să te căsătorești din iubire și nu pentru un număr.

Nu putea spune ceea ce voiam să știu – că *mă voi mărita* din iubire și nu pentru un număr –, dar era tot ce puteam spera.

— Mulțumesc, tată.

— Nu te supăra pe mama ta. Încearcă doar să faci și ea ceea ce trebuie.

M-a sărutat pe creștet și s-a întors la muncă.

Am oftat și m-am întors la completatul formularului, începeam să cred că în ochii familiei mele nu aveam vreun drept să-mi doresc ceva pentru mine. Mă enerva, dar știam că, în cele din urmă, nu mă puteam supăra pe ei. Nu ne puteam oferi luxul dorințelor. Aveam doar necesități.

După ce am terminat de completat formularul, m-am dus s-o caut pe mama în grădina din spatele casei. Ședea acolo, cosând un tiv, în timp ce May își făcea temele la umbra căsuței din copac. Aspen obișnuia să se plângă de exigența profesorilor din școlile publice. Mă îndoiam că vreunul dintre ei putea ținea pasul cu mama. Dumnezeuule, era vară!

— Chiar o să te înscrii? a întreat May și s-a pus pe topăit.

— Bineînțeles.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Mama poate fi foarte convingătoare, am spus pe un ton aspru, cu toate că era evident că mama nu se simțea deloc rușinată de faptul că mă mituise. Mamă, putem merge la Oficiul de Servicii imediat ce termini.

A zâmbit ușor:

— Așa te vreau. Du-te și ia-ți lucrurile, plecăm imediat. Trebuie să te înscrii cât mai repede posibil.

Așa cum îmi ceruse, m-am dus să-mi iau pantofii și geanta, dar m-am oprit la ușa fratelui meu. Gerad se uita lung la o pânză albă, părând frustrat. Încercam tot felul de lucruri cu Gerad, dar nu se lipea nimic de el. O singură privire aruncată vechii mingi de fotbal din colț sau

microscopului la mâna a doua pe care îl primisem în loc de plată la un Crăciun, și era evident că pur și simplu n-avea nici în clin, nici în mână cu artele.

— Nu te simți prea inspirat azi, nu? l-am întrebat, intrând în cameră.

S-a uitat la mine și a clătinat din cap.

— Ai putea încerca să sculpezi ceva, precum Kota. Ai niște mâini minunate. Pun pariu că ai fi bun la asta.

— Nu vreau să sculpez. Sau să pictez ori să cânt la pian. Vreau să mă joc cu mingea.

A lovit cu piciorul covorul vechi.

— Știu. Și poți, ca distracție, dar ca să faci niște bani trebuie să găsești un meșteșug la care să te pricepi. Le poți face pe-amândouă.

— De ce? s-a smiorcăit el.

— Știi de ce. Ne obligă legea.

— Dar nu e corect!

Gerad a izbit pânza albă de podea, ridicând tot praful, care se vedea în lumina ce se strecura pe fereastră.

— Nu e vina noastră că străbunicul nostru sau cine-o fi fost era sărac.

— Știu.

Nu părea logic să limitezi alegerile de viață ale unor oameni bazându-te pe felul în care strămoșii tăi ajutaseră guvernul, dar așa funcționau lucrurile. Și presupun că trebuia să fiu recunoscătoare că noi eram bine.

— Bănuiesc că ăsta era singurul fel în care mergeau lucrurile pe vremea aia.

Apoi n-am mai zis nimic. Am oftat și am ridicat pânza, punând-o la loc. Asta era viața lui și nu-i putea da cu șutul.

— Puștiule, nu trebuie să renunți la pasiunile tale. Dar vrei să-i ajuți pe mama și tata, să crești și să te căsătorești, nu? l-am întrebat, înghiontindu-l.

A scos limba dezgustat, dar într-un mod jucăuș, și am chicotit amândoi.

— America! m-a strigat mama de pe hol. De ce durează atât?

— Vin imediat! i-am răspuns, iar apoi m-am întors spre

Gerad. Știu că e greu. Dar așa trebuie să fie, OK?

Dar știam că nu era OK. Nu era deloc OK.

Eu și mama am mers pe jos până la Oficiul local. Uneori, dacă ne duceam mai departe sau dacă lucram, luam autobuzul. Nu dădea bine să apari transpirat în fața unuia din Doi. Erau și așa amuzați când ne vedeau. Dar afară era o vreme frumoasă, iar drumul, nu foarte lung.

În mod evident, nu eram singurele care încercau să trimită formularele imediat. Când am ajuns acolo, strada din fața Oficiului de Servicii Provinciale din Carolina era plină de femei.

Stând la coadă, am văzut în fața mea câteva fete din cartierul nostru. Coada era de aproape patru oameni lățime și ajungea până în spatele clădirii. Toate fetele din provincie se înscriau. Nu știam dacă trebuia să mă simt îngrozită sau ușurată.

— Magda! a strigat cineva.

Auzind numele, eu și mama ne-am întors în același timp.

Celia și Kamber mergeau în spatele nostru, împreună cu mama lui Aspen. Probabil că-și luaseră liber pentru înscriere. Fetele erau îmbrăcate elegant, părând foarte îngrijite. Nu era cine știe ce, dar, indiferent de hainele pe care le purtau, erau la fel de frumoase ca Aspen; Kamber și Celia aveau un păr la fel de negru și zâmbete la fel de strălucitoare.

Mama lui Aspen mi-a zâmbit, iar eu i-am zâmbit la rândul meu. O adoram. Vorbeam cu ea din când în când, iar ea era mereu drăguță cu mine. Și știam că motivul nu era casta mea superioară; o văzusem dând de pomană hainele care nu le mai veneau copiilor ei unor familii care nu aveau mai nimic. Era pur și simplu o persoană bună.

— Bună, Lena. Kamber, Celia, ce mai faceți? le-a salutat mama.

— Bine! au răspuns ele în cor.

— Fetelor, arătați minunat, le-am spus, aranjându-i Celinei o buclă după umăr.

— Vrem să ieșim bine în poză, a spus Kamber.

— În poză? am întrebat eu.

— Da, mi-a răspuns în șoaptă mama lui Aspen. Ieri am făcut curat în casa unuia dintre magistrați. Tragerea asta la sorti nu e, de fapt, o tragere la sorti. De-asta fac poze și cer o mulțime de informații. De ce ar conta câte limbi vorbești dacă alegerea ar fi aleatorie?

Asta *m-a amuzat* peste măsură, eu credeam că informațiile erau pentru post-alegeri.

— Se pare că zvonul s-a răspândit; privește în jurul nostru. Multe dintre fete sunt prea elegante.

Am cercetat fetele din rând. Mama lui Aspen avea dreptate. Și era o mare diferență între cele care știau și cele care nu. În spatele nostru era o fată, în mod clar din Șapte, îmbrăcată în hainele de muncă. Poate că cizmele ei murdare de noroi nu aveau să intre în poză, dar praful de pe haine o va face în mod sigur. Câțiva metri mai în spate, o altă fată din Șapte își făcea de lucru cu o centură de scule. Tot ce puteam spune despre ea era că avea fața curată.

La polul opus, o fată din fața mea avea părul ridicat și răsucit, câteva șuvițe încadrându-i chipul. Fata de lângă ea, în mod sigur din Doi, judecând după haine, părea că încearcă să înece toată lumea în decolteul ei foarte adânc. Câteva dintre ele erau atât de machiate, încât semănau cu niște clovni. Dar cel puțin încercau.

Eu arătam decent, dar nu exagerasem. Asemenea celor din Șapte, nu știusem, așa că nu-mi bătusem capul cu asta. Am început să-mi fac griji.

Dar de ce? M-am oprit și mi-am pus în ordine gândurile.

Nu voiam asta. Dacă nu eram suficient de frumoasă, asta era un lucru bun. Aveam să fiu măcar cu un nivel sub surorile lui Aspen. Ele erau pur și simplu frumoase și păreau și mai drăguțe ajutate de un machiaj discret. Dacă gemenele câștigau, familia lui Aspen avea să fie ridicată în rang. În mod sigur, mama nu avea să mă împiedice să mă căsătoresc cu cineva din Unu din simplul motiv că el nu era un prinț din naștere. Faptul că nu știusem că nu era o simplă tragere la sorti era o binecuvântare.

— Cred că ai dreptate, a spus mama. Fata aia pare că se pregătește pentru o petrecere de Crăciun.

A râs, dar mi-am dat seama că nu-i convenea faptul că eram în dezavantaj.

— Nu înțeleg de ce unele fete sar calul. Uită-te la America. E atât de drăguță! Mă bucur mult că n-ai procedat la fel ca ele, a spus doamna Leger.

— Nu sunt deloc specială. Cine m-ar alege pe mine când am o asemenea concurență? am zis arătând spre Kamber și Celia.

Le-am făcut cu ochiul, iar ele mi-au zâmbit. La fel și mama, dar era un zâmbet forțat. Probabil că încerca să decidă dacă era mai bine să rămânem în rând sau să dăm fuga înapoi acasă pentru a mă schimba.

— Nu fi prostuță! De fiecare dată când Aspen vine acasă după ce l-a ajutat pe fratele tău, spune că cei din familia Singer au moștenit mult mai mult decât talentul și frumusețea, a zis mama lui Aspen.

— Chiar așa spune? Ce băiat drăguț! a gândurit mama.

— Da. O mamă nu și-ar putea dori un băiat mai bun. E de încredere și muncește din greu.

— Într-o bună zi o să facă o fată foarte fericită, a spus mama.

Era doar pe jumătate atentă la conversație, pentru că în același timp încerca să evalueze concurența.

Doamna Leger a aruncat o privire prin jur.

— Între noi fie vorba, cred că are deja pe cineva.

Am înlemnit. Nu știam dacă ar fi trebuit să comentez sau nu, nefiind sigură dacă un răspuns din partea mea avea sau nu să mă dea de gol.

— Cum arată? a întrebat-o mama.

Chiar și în timp ce-mi plănuia căsătoria, tot avea timp de o mică bârfă.

— Nu sunt sigură! N-am întâlnit-o până acum. Bănuiesc doar că se vede cu cineva, pentru că în ultima vreme pare foarte fericit, a răspuns ea, radiind toată.

În ultima vreme? Ne vedeam de mai bine de doi ani. De ce doar în ultima vreme?

— Fredonează, s-a băgat Celia în conversație.

— Da, și cântă, a fost de-acord Kamber.

— Cântă? am întrebat, uimită.

— O, da, au răspuns ele în cor.

— În mod sigur, se vede cu cineva! a decretat mama. Mă întreb cine-o fi.

— Și eu. Dar bănuiesc că trebuie să fie o fată minunată, în ultimele luni a muncit foarte mult – mai mult decât de obicei. Și a început să pună bani deoparte. Cred că îi adună pentru o posibilă căsătorie.

Am icnit fără să-mi dau seama. Din fericire, ele au pus asta pe seama bucuriei provocate de noutăți.

— Și n-aș putea fi mai fericită de-atât, a continuat ea. Chiar dacă nu e pregătit să ne spună cine e, deja o iubesc. Zâmbește tot timpul și pur și simplu pare mulțumit. Ne-a fost greu de când Herrick s-a dus, dar Aspen a luat pe umerii lui cea mai mare parte din povară. Fata care îl face atât de fericit e deja o fiică pentru mine.

— Va fi foarte norocoasă! Aspen e un băiat nemaipomenit, i-a răspuns mama.

Nu-mi venea să cred! Familia lui încerca să afle cât mai multe despre misterioasa lui iubită, iar el aduna bani pentru mine! Nu știam dacă trebuia să-l cert sau să-l sărut. Rămăsesem fără cuvinte.

Aspen chiar *avea* de gând să mă ceară în căsătorie!

Nu mă gândeam decât la asta. *Aspen, Aspen, Aspen*. Mi-am așteptat rândul, am semnat la ghișeu declarând că toate informațiile din formular era adevărate și am mers să-mi facă poză. M-am așezat pe scaun, mi-am înfoiat părul o dată sau de două ori ca să-i dau ceva viață, și m-am întors spre fotograf.

Nu cred că era în Illeá vreo fată care să fi zâmbit mai mult decât mine.

Capitolul 4

Era vineri, așa că *Actualitățile din Illeá* aveau să înceapă la ora opt. Nu eram obligați să urmărim emisiunea, dar nu era înțelept s-o ratezi. Chiar și cei din Opt – cei fără adăpost, rătăcitorii – găseau un magazin sau o biserică unde să poată

vedea *Actualitățile*. Și pentru că Alegerea avea să înceapă curând, *Actualitățile* erau mai mult decât o seminecesitate. Toată lumea voia să știe ce se va întâmpla.

— Crezi că vor anunța câștigătoarele în seara asta? a întrebat May luând o porție zdravănă de piure de cartofi și mestecând-o.

— Nu, draga mea. Mai sunt încă nouă zile pentru a trimite formularele. Probabil că va mai dura două săptămâni până când vom afla.

N-o mai văzusem pe mama de mulți ani atât de calmă. Era complet împăcată, mulțumită că primise ceea ce își dorise cu adevărat.

— Of! Nu mai suport așteptarea, s-a plâns May.

Ea nu mai putea suporta așteptarea? Numele *meu* era în urnă!

— Maică-ta mi-a spus că ai așteptat destul de mult la rând.

Eram surprinsă că tata se băgase în această conversație.

— Da, am spus. Nu mă așteptam să văd atâtea fete. Nu înțeleg de ce durează încă nouă zile; pot să jur că toată provincia s-a înscris deja.

Tata a chicotit:

— Te-ai distrat evaluând concurența?

— Nu mi-am bătut capul cu asta, am spus cu sinceritate. Am lăsat-o pe mama s-o facă în locul meu.

Ea a scuturat din cap a încuviințare:

— Da, chiar așa am făcut. Nu m-am putut abține. Dar cred că America a ieșit bine. Elegantă, dar naturală. Scumpo, ești *atât* de frumoasă! Dacă e adevărat că au să aleagă prin alte metode decât tragerea la sorti, ai o șansă mai mare decât am crezut inițial.

— Nu știi, am ezitat. Ai văzut-o pe fata aia care se dăduse cu atât de mult ruj roșu, încât părea că singurează? Poate că prințul asta caută.

Toată lumea a râs, iar eu și mama am continuat să bârfim ținutele pe care le văzuserăm. May ne sorbea fiecare cuvânt, iar Gerad pur și simplu zâmbea printre înghițituri. Uneori era ușor să uiți că, de când Gerad începuse să înțeleagă

lumea din jurul lui, lucrurile fuseseră destul de stresante în casa noastră.

La ora opt ne-am adunat în camera de zi – tata în scaunul lui, May pe canapea, lângă mama, care-l ținea pe Gerad în poală, iar eu întinsă pe podea – și am deschis televizorul pe canalul public. Era singurul pe care nu trebuia să-l plătești, așa că și cei din Opt îl puteau avea dacă dețineau un televizor.

S-a cântat imnul. Poate că pare ciudat, dar mie întotdeauna mi-a plăcut imnul nostru național. Era unul dintre cântecele pe care le interpretam cu mare plăcere.

Apoi în cadru a apărut familia regală. Regele Clarkson stătea pe un podium. Consilierii săi, care ofereau noutăți legate de infrastructură și de problemele cu mediul înconjurător, stăteau într-o parte, iar camera de filmat ni i-a arătat imediat. Se părea că în seara asta aveau să fie niște anunțuri de făcut. Pe ecran, în stânga, regina și prințul Maxon stăteau pe scaunele lor obișnuite care semănau cu niște tronuri, îmbrăcați în haine elegante, cu un aer important.

— Uite-ți iubitul, America, a zis May și toată lumea a râs.

L-am privit mai atent pe Maxon. Bănuiesc că era chipeș în felul lui. Cu toate astea, nu semăna deloc cu Aspen. Avea părul de culoarea mierii, iar ochii căprui. Arăta cumva văraric, și bănuiesc că unora li se părea atrăgător. Părul îi era tuns scurt și bine pieptănat, iar costumul gri îi venea perfect.

Dar stătea mult prea țeapăn în scaun. Părea foarte înfumurat. Părul lui îngrijit era enervant de perfect, iar costumul făcut la comandă, prea apretat. Arăta mai degrabă ca un tablou, nu ca un om. Aproape că-mi părea rău pentru fata care avea să se căsătorească cu el. Probabil că o aștepta o viață foarte plictisitoare.

Mi-am îndreptat atenția spre mama lui. Părea calmă. Și ea stătea dreaptă în scaun, dar nu era țeapănă. Mi-am dat seama că, spre deosebire de rege și de prințul Maxon, ea nu crescuse la palat. Era o renumită Fiică a Ileei. Ar fi putut fi cineva ca mine.

Regele vorbea deja, dar trebuia să aflu.

— Mamă? am șoptit, încercând să nu-i distrag atenția tatei.

— Da?

— Regina... ce a fost? Mă refer la castă.

Mama a zâmbit auzind întrebarea mea:

— Patru.

Făcuse parte din Patru! își petrecuse primii ani din tinerețe lucrând într-o fabrică, într-un magazin sau, poate, chiar la o fermă. Am început să mă gândesc la viața ei de atunci. Oare avea o familie numeroasă? Probabil că nu trebuise să-și facă griji în legătură cu mâncarea. Oare prietenele ei o invidiaseră când fusese aleasă? Dacă aș fi avut niște prietene apropiate, oare ar fi fost geloase pe mine?

Era o idee tâmpită. Oricum n-aveam să fiu aleasă.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre ceea ce spunea regele.

— Chiar azi-dimineață, un alt atac în Noua Asie ne-a zguduit din temelii. Trupele noastre au suferit pierderi, dar suntem încrezători că, alături de noul detașament, luna viitoare ne vom reveni, mai ales că vom beneficia de forțe proaspete.

Uram războiul. Din nefericire, eram o țară tânără care trebuia să se protejeze mereu. Nu prea credeam că acest stat avea să supraviețuiască altei invazii.

După ce regele ne-a oferit informații legate de un raid efectuat recent într-o tabără rebelă, Echipa Financiară ne-a pus la curent cu situația datoriilor noastre, iar șeful Comitetului de Infrastructură a anunțat că în doi ani plănuiau să înceapă lucrul la reconstrucția câtorva șosele, dintre care unele nu mai fuseseră atinse de la cel de-al Patrulea Război Mondial. Într-un sfârșit, ultimul vorbitor, Maestrul de Ceremonii, a venit la pupitru:

— Bună seara, doamnelor și domnilor din Illeá. După cum știți, înștiințările pentru participarea la Alegere au fost de curând distribuite în cutiile poștale. Am primit deja primul număr de formulare și am plăcerea să vă anunț că mii de femei frumoase din Illeá au fost deja admise pentru tragerea

la sorti a Alegerii!

Într-un colț, Maxon și-a schimbat poziția. Transpira?

— În numele familiei regale, doresc să vă mulțumesc pentru entuziasm și patriotism. Cu puțin noroc, până la Anul Nou vom sărbători logodna dintre iubitul nostru prinț Maxon și una dintre încântătoarele, talentatele și inteligentele Fiice ale Ileei!

Cei câțiva consilieri așezați acolo au început să aplaude. Maxon zâmbea, dar nu părea în largul lui. Când aplauzele au încetat, Maestrul de Ceremonii a început să vorbească din nou:

— Desigur, vom avea multe emisiuni la dispoziție pentru a face cunoștință cu tinerele participante la Alegere, fără să mai menționez transmisiunile speciale care vă vor arăta momente din viața lor de la palat. Nu puteam găsi pe cineva mai potrivit pentru a ne conduce pe parcursul acestei minunate perioade decât Gavril Fadaye!

Au început alte ropote de aplauze, dar, de data asta, ele proveneau de la mama și May. Gavril Fadaye era o legendă. Vreme de douăzeci de ani comentase paradele de Ospățul Recunoștinței, emisiunile de Crăciun și toate sărbătorile de la palat. Nu văzusem în viața mea vreun interviu cu familia regală sau cu prietenii apropiați și membrii familiilor acestora care să nu fie făcut de el.

— Oh, America, ai putea să-l întâlnești pe Gavril! a fredonat mama.

— Vine! a spus May, dând din brațele ei miciuțe.

Și iată-l pe Gavril, pășind în studio în costumul lui albastru. Era în vârstă, probabil că avea în jur de patruzeci de ani, dar părea foarte viori. În timp ce mergea de-a lungul scenei, lumina i-a făcut broșa de pe rever să strălucească, o licărire aurie ce semăna cu unul dintre simbolurile de pe partiturile mele muzicale.

— Bună searaaaaa, Illeá! a spus. Trebuie să vă spun că sunt onorat să fac parte din Alegere. Sunt extrem de norocos că voi face cunoștință cu treizeci și cinci de femei frumoase! Ce bărbat nu și-ar dori să fie în locul meu?

A făcut cu ochiul spre camera de filmat.

— Dar, înainte de a face cunoștință cu aceste domnișoare minunate, dintre care una va fi noua noastră prințesă, am plăcerea să vorbesc cu omul pentru care ne-am adunat cu toții aici – prințul Maxon!

Auzindu-și numele, Maxon a pășit pe scenă, înaintând spre scaunele pregătite pentru el și Gavril. Și-a îndreptat cravata și și-a aranjat costumul, de parcă mai era nevoie. A dat mâna cu Gavril și s-a așezat față-n față cu el, ridicând un microfon. Scaunul era suficient de înalt, așa că Maxon și-a pus picioarele pe o bară. Așa părea mult mai neoficial.

— Alteța Voastră, mă bucur să vă revăd.

— Îți mulțumesc, Gavril. Plăcerea e de partea mea.

La fel ca și înfățișarea, vocea îi era cumpătată. Radia conformism. Am strâmbat din nas la gândul de a mă afla în aceeași încăpere cu el.

— În mai puțin de-o lună, treizeci și cinci de tinere se vor afla în preajma Maiestății Voastre. Cum vă simțiți în legătură cu acest lucru?

Maxon a râs:

— Sincer, e puțin enervant. Îmi închipui că va fi multă gălăgie cu atâția musafiri. Dar în același timp, de-abia aștept.

— I-ați cerut dragului dumneavoastră tată sfaturi în legătură cu cea mai bună metodă de a pune mâna pe o soție frumoasă, așa cum a făcut el când i-a venit rândul?

Atât Maxon, cât și Gavril s-au uitat spre rege și regină, iar camera de filmat i-a arătat pe aceștia privind unul la celălalt, zâmbind și ținându-se de mână. Păreau niște gesturi sincere, dar cum ai fi putut spune dacă era așa?

— De fapt, nu. După cum știi, conflictul din Noua Asie s-a extins cu repeziciune și am discutat mai mult despre lucrurile ce țin de armată. N-am avut prea mult timp la dispoziție ca să discutăm despre fete.

Mama și May au râs. Bănuiesc că, într-un fel, era amuzant.

— Nu mai avem prea mult timp, așa că am să vă pun doar o singură întrebare. Cum vă imaginați fata perfectă?

Maxon părea luat prin surprindere. Era greu de spus, dar

mi se părea că se-nroșise:

— Sincer, nu știu. Cred că asta este partea frumoasă a Alegerii. Nu vor fi două fete la fel – nu în ceea ce privește aspectul fizic, preferințele sau caracterul. Și prin tot acest proces de a le cunoaște și de a vorbi cu ele sper să descopăr ceea ce-mi doresc, să aflu asta pe parcurs.

Maxon a zâmbit:

— Alteța Voastră, vă mulțumesc. A fost foarte bine spus. Și cred că vorbesc în numele tuturor cetățenilor din Illeá când vă urez mult noroc.

Gavril s-a întins pentru a da din nou mâna cu el.

— Vă mulțumesc, domnule, a spus Maxon.

Camera de filmat a rămas nemișcată pentru un moment, așa că am putut să-l vedem pe prinț privind spre părinți, întrebându-se dacă spusese ceea ce trebuia. Următorul cadru a fost un prim-plan cu fața lui Gavril, așa că n-am mai aflat răspunsul.

— Mi-e teamă că timpul alocat pentru această seară s-a scurs. Vă mulțumim că ați urmărit *Actualitățile din Illeá* și ne revedem săptămâna viitoare.

Imediat genericul a început să se desfășoare pe ecran.

— „America și Maxon stau într-un copac...”, a cântat May.

Am înșfăcat o pernă și am aruncat-o spre ea, dar nu m-am putut abține să nu râd la acest gând. Maxon era atât de țeapăn și de liniștit! Era greu de închipuit că cineva putea fi fericit alături de un asemenea popândău.

Mi-am petrecut restul serii încercând să o ignor pe May, și într-un sfârșit m-am dus în camera mea pentru a fi singură. Chiar și gândul de a mă afla în apropierea lui Maxon Schreave mă făcea să nu mă simt în largul meu. Împunsăturile lui May mi-au sunat în minte toată noaptea, împiedicându-mă să mă odihnesc cum trebuie.

Era greu de localizat cu precizie sunetul care m-a trezit, dar, odată ce am fost conștientă de el, am încercat să rămân nemișcată, ca să descopăr dacă era cineva acolo.

Țac, țac, țac.

Mi-am întors ușor privirea spre fereastră, iar acolo l-am văzut pe Aspen, care zâmbea. M-am dat jos din pat, m-am

după în vârful degetelor spre ușă și am încuiat-o. M-am întors în pat, deblocând și deschizând cu grijă fereastra.

Un val de căldură care n-avea nimic de-a face cu faptul că era vară m-a străbătut din cap până în picioare, în timp ce Aspen se cățara pe geam și cobora în patul meu.

— Ce faci aici? am șoptit, zâmbind pe întuneric.

— Trebuia să te văd, a spus el, respirând aproape de obrazul meu în timp ce mă lua în brațe, trăgându-mă în jos.

— Am atât de multe să-ți spun, Aspen!

— Șșșș, nu spune niciun cuvânt. Dacă ne-aude cineva, o să se dezlănțuie iadul. Lasă-mă să te privesc.

Așa că l-am ascultat. Stăteam acolo, tăcută și nemișcată, în timp ce Aspen mă privea în ochi. După ce a terminat, a început să mă mângâie pe gât și să-și bage nasul prin părul meu. Iar apoi, mâinile lui au început să se plimbe într-una în sus și-n jos, de pe talie pe șold. A început să respire mai greu, lucru care m-a tulburat.

Buzele lui, ascunse în curbura gâtului meu, au început să mă sărute. Eu respiram sacadat. Nu mă puteam abține. Buzele i-au ajuns pe bărbia mea și mi-au acoperit gura, înăbușindu-mi gâfâiala. L-am luat pe Aspen în brațe, mișcările noastre bruște și umiditatea nopții acoperindu-ne de sudoare.

Era un moment magic.

Aspen a dat în cele din urmă să se retragă, cu toate că eu nu eram deloc pregătită să mă opresc. Dar trebuia s-avem grijă. Dacă săream calul și existau și dovezi în legătură cu asta, aveam să fim aruncați în închisoare.

Un alt motiv pentru care oamenii se căsătoreau de tineri: așteptarea era o tortură.

— Ar trebui să plec, a șoptit el.

— Dar eu vreau să mai rămâi.

Buzele mele erau lipite de urechea lui. Simțeam din nou mirosul săpunului.

— America Singer, cândva vei adormi în brațele mele în fiecare noapte. Și în fiecare dimineață vei fi trezită de sărutările mele. Și de alte lucruri.

Mi-am mușcat buzele auzind asta.

— Dar acum trebuie să plec. Ne forțăm norocul.

Am oftat și i-am dat drumul. Avea dreptate.

— Te iubesc, America.

— Și eu te iubesc, Aspen.

Aceste momente secrete aveau să fie suficiente pentru a mă ajuta să trec cu bine peste tot ce ne aștepta: dezamăgirea mamei când nu aveam să fiu aleasă, munca grea pentru a-l ajuta pe Aspen să pună bani deoparte, scandalul când Aspen avea să-i ceară tatei mâna mea și celelalte probleme ce urmau după căsătorie. Nimic nu conta. Nu și dacă-l aveam pe Aspen alături de mine.

Capitolul 5

O săptămână mai târziu, am ajuns înaintea lui Aspen în căsuța din copac.

Am avut puțin de furcă încercând să urc fără zgomot cu toate lucrurile pe care le aveam, dar am reușit. Rearanjam farfuriile, când am auzit pe cineva cățărându-se în copac.

— Bau! am zis.

Aspen a tresărit și a început să râdă. Am aprins noua lumânare pe care o cumpărasem doar pentru noi. A traversat mica încăpere pentru a mă săruta și, după o clipă, am început să-i povestesc tot ceea ce se mai întâmplase în timpul săptămânii.

— N-am mai apucat să-ți spun despre înscrieri, am spus, încântată de vești.

— Cum a fost? Mama a spus că era îngrămădeală.

— Aspen, era o nebunie! Ar fi trebuit să vezi cu ce erau îmbrăcate! Știi probabil că nu e chiar o tragere la sorti, așa cum pretind ei. Ceea ce demonstrează că am avut dreptate.

În Carolina există fete mult mai interesante decât mine care pot fi alese, așa că ne-am făcut griji degeaba.

— În orice caz, îți mulțumesc c-ai acceptat să te înscrii, înseamnă mult pentru mine.

Încă mă privea atent. Nici măcar nu se deranjase s-arunce o privire prin căsuță. Ca-ntotdeauna, mă sorbea din priviri.

— Ei bine, cea mai tare chestie e că, de vreme ce mama

habar n-avea că deja îți promisesem c-o să mă-nscriu, m-a mituit ca să merg să depun formularul.

Nu-mi puteam înăbuși râsul. Săptămâna asta, familiile începuseră deja să organizeze petreceri pentru fiicele lor, fiind sigure că acestea vor fi selecționate pentru Alegere. Cântasem la peste șapte festivități, programând câte două pe noapte pentru a mă bucura de propriii bani. Iar mama se ținuse de cuvânt. Mă simțeam ușurată să am banii mei.

— Te-a mituit? Cu ce?

Radia de încântare.

— Cu bani, desigur. Uite, ți-am pregătit un adevărat festin!

M-am dezlipit de el și am început să așez farfuriile. Gătisem intenționat mai multă mâncare pentru cină, pentru a-i aduce și lui câte ceva, și zile la rând copsesem produse de patiserie. Oricum, eu și May ne dădeam în vânt după dulciuri, ca să nu mai spun că ea era încântată că alesesem să-mi cheltui banii în acest fel.

— Ce e cu toate astea?

— E mâncare. Eu am gătit-o.

Eram foarte mândră de strădaniile mele. În seara asta, Aspen putea pleca, în sfârșit, cu stomacul plin. Dar zâmbetul a început să-i dispară în timp ce studia fiecare farfurie.

— Aspen, s-a întâmpat ceva?

— Asta nu-i bine.

A scuturat din cap și și-a luat privirea de la mâncare.

— Ce vrei să spui?

— America, se presupune că eu trebuie să-ți ofer asemenea lucruri. E umilitor să vin aici și să văd c-ai făcut toate astea pentru mine.

— Dar ți-am dat de mâncare tot timpul!

— Ce-a mai rămas de la tine. Crezi că nu știu? Nu mă simt prost să mănânc ceva ce tu nu vrei. Dar tu să... Eu *trebuie să...*

— Aspen, îmi dai tot timpul câte ceva. Ai grijă de mine. Am adunat toate mone...

— Monedele? Crezi că e o idee bună să aduci *acum* în discuție așa ceva? Nu știi cât de mult urăsc asta? Să te-aud

cântând și să nu pot să te plătesc ca toți ceilalți?

— N-ar trebui să mă plătești deloc! E un dar. Poți avea de la mine orice vrei!

Știam că nu trebuia să țipăm. Dar nu-mi mai păsa.

— Nu sunt un milog, America! Sunt un bărbat. Se presupune că eu trebuie să am grijă de tine și să-ți ofer cele necesare.

Aspen și-a trecut mâinile prin păr. A început să respire precipitat. Ca întotdeauna, avea părerile lui. Dar de data asta vedeam ceva diferit în privirea lui. În loc să devin atentă, era din ce în ce mai nedumerită. Furia mea s-a evaporat instantaneu când l-am văzut atât de nefericit. Mă simțeam vinovată. Doream să-l răsfăț, nu să-l umilesc.

— Te iubesc, i-am șoptit.

A scuturat din cap:

— Și eu te iubesc, America.

Dar tot nu voia să se uite la mine. Am ridicat o felie din pâinea pe care o făcusem și i-am pus-o în mână. Îi era prea foame ca să nu mănânce.

— N-am vrut să te rănesc. Credeam că te voi face fericit.

— Nu, Mer, îmi place. Nu pot să cred c-ai făcut toate astea pentru mine. Doar că... într-o anumită măsură mă deranjează că nu pot face același lucru pentru tine. Meriți ceva mai bun.

Nefericit, a continuat să mănânce în timp ce vorbea.

— Nu te mai gânde la mine așa. Când suntem doar noi doi, eu nu sunt din Cinci și tu nu ești din Șase. Suntem doar Aspen și America. Nu te vreau decât pe tine.

— Dar nu pot să nu mă gândesc la asta.

S-a uitat la mine:

— Așa am fost crescut. De când eram mic, nu am auzit decât „Cei din Șase trebuie să servească” și „Cei din Șase nu trebuie să fie văzuți”. Toată viața am fost învățat să rămân în umbră.

Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o cu putere.

— Mer, dacă vom fi împreună, și tu va trebuie să rămâi în umbră. Nu am cum să-mi doresc asta pentru tine.

— Aspen, am mai discutat în legătură cu asta. Sunt

conștientă că lucrurile se vor schimba și sunt pregătită. Nu știu ce să mai spun ca să mă fac mai bine înțeleasă.

I-am pus mâna în dreptul inimii:

— În momentul în care vei fi pregătit să mă ceri, voi fi pregătită să spun da.

Era îngrozitor să îmi dezvălui cele mai profunde sentimente pe care le nutream pentru el. Știa ce spuneam. Dar dacă vulnerabilitatea mea îl ajuta pe el să fie curajos, aveam să suport asta. Ochii lui îi căutau pe-ai mei. Dacă se uita după urme de îndoială, își pierdea timpul. Eram foarte sigură în privința asta.

— Nu.

— Poftim?

— Nu.

Cuvântul m-a plesnit precum o palmă peste față.

— Aspen?

— Nu știu cum de m-am amăgit singur crezând că asta va funcționa vreodată.

Și-a trecut din nou degetele prin păr, dar parcă încerca să-și scoată din minte toate gândurile pe care le avusese vreodată în legătură cu mine.

— Dar tocmai ai spus că mă iubești.

— Te iubesc, Mer. Aici e problema. Nu te pot forța să devii ca mine. Nu suport gândul de a te vedea flămândă, înfrigurată sau speriată. Nu te pot face să devii Șase.

Am simțit cum lacrimile îmi curgeau pe obraji. Nu vorbea serios. Nu putea. Dar înainte să-i cer să-și retragă cuvintele, Aspen o luase deja târâș spre ieșirea din căsuță.

— Unde... unde te duci?

— Plec. Mă duc acasă. Îmi pare rău că ți-am făcut asta, America. Dar s-a terminat.

— Poftim?

— S-a terminat. Nu voi mai veni aici. Nu așa.

Am început să plâng:

— Aspen, te rog! Haide să vorbim despre asta. Acum ești doar supărat.

— Sunt mult mai supărat decât îți imaginezi. Dar nu sunt supărat pe tine. Pur și simplu nu pot face asta, Mer. Nu pot.

— Aspen, te rog...

M-a strâns tare în brațe și m-a sărutat – cu adevărat – pentru ultima oară. Apoi s-a făcut nevăzut în noapte. Și pentru că țara asta e cum e, iar toate regulile ne obligau să ne ascundem, nu puteam nici măcar să strig după el. Nu-i mai puteam spune nici măcar o singură dată cât de mult îl iubeam.

În următoarele zile, cei din familia mea și-au dat seama că ceva nu era în ordine, dar probabil că au pus totul pe seama emoțiilor provocate de Alegere. Îmi venea să plâng tot timpul, dar mă abțineam. Am tras de mine până vineri, tot sperând că totul avea să revină la normal după anunțarea numelor la *Actualitățile din Illeá*.

În mintea mea își făcuse deja loc un vis. Și anume că aveau să o nominalizeze pe Celia sau pe Kamber, iar mama avea să fi dezamăgită, dar nu la fel de dezamăgită cum ar fi fost dacă ar fi fost aleasă o străină. Tata și May aveau să se bucure pentru ele; familiile noastre erau apropiate. Știam că Aspen se gândea la mine așa cum mă gândeam și eu la el. Aș fi pariat că avea să fie aici înainte ca emisiunea să se sfârșească, implorându-mă să-l iert și cerându-mi mâna. Ar fi fost puțin nechipzuit, de vreme ce nu exista vreo garanție că fetele aveau să fie câștigătoarele, dar puteam profita de ocazie. Bucuria momentului probabil că avea să mai calmeze anumite lucruri.

În mintea mea, totul mergea de minune. În mintea mea, toată lumea era fericită...

Mai erau zece minute până la începerea *Actualităților* și ne așezaserăm cu toții în fața televizorului. Probabil că nu eram singurii care nu doreau să rateze nici măcar o secundă din anunț.

— Îmi aduc aminte când a fost aleasă regina Amberly! Oh, am știut de la început că va reuși.

Mama pregătea niște pop-corn, de parcă Alegerea ar fi fost un soi de film.

— Mami, și tu ai participat la tragerea la sorți? a întrebat Gerad.

— Nu, scumpule, mămica era cu doi ani prea tânără

pentru a fi eligibilă. Dar, spre norocul meu, m-am căsătorit cu tatăl vostru.

A zâmbit și ne-a făcut cu ochiul.

Uau! Probabil că era binedispusă. Nu-mi aduceam aminte când vorbise cu afecțiune despre tata ultima oară.

— Regina Amberly e cea mai bună de până acum. E foarte frumoasă și inteligentă. De fiecare dată când o văd la televizor mi-aș dori să fiu ca ea, a spus May oftând.

— E o regină bună, am adăugat eu pe un ton scăzut.

Într-un sfârșit, s-a făcut ora opt, iar stema națională a apărut pe ecran acompaniată de varianta instrumentală a imnului nostru. Tremuram? De-abia așteptam ca toată treaba asta să se termine.

Regele a apărut pe ecran și ne-a vorbit pe scurt despre situația de pe câmpul de luptă. Celelalte anunțuri au fost, de asemenea, succinte. Se părea că toată lumea era într-o dispoziție bună. Bănuiesc că și pentru ei era o bucurie.

În cele din urmă, Maestrul de Ceremonii a venit pe scenă și l-a prezentat pe Gavril, care s-a dus direct spre familia regală:

— Bună seara, Maiestatea Voastră, i-a spus regelui.

— Gavril, ca-ntotdeauna, e o plăcere să te revăd.

Regele era fericit peste măsură.

— Așteptați cu nerăbdare anunțul?

— Oh, da! Ieri am fost în sală când s-au făcut câteva dintre extrageri; toate sunt niște fete minunate.

— Așadar, știți deja cine sunt? l-a întrebat Gavril, uimit.

— Doar câteva, doar câteva.

Gavril s-a întors spre Maxon:

— Domnule, v-a împărtășit aceste informații și dumneavoastră?

— Deloc. Le voi vedea odată cu toată lumea, i-a răspuns Maxon.

Era evident că încerca să-și ascundă agitația.

Mi-am dat seama că palmele îmi transpirau.

— Maiestatea Voastră, i s-a adresat Gavril reginei. Vreun sfat pentru Alese?

A zâmbit cu surâsul ei senin. Nu știu cum erau celelalte

femei când trecuse ea prin Alegere, dar nu-mi puteam închipui că exista vreuna care să fi fost la fel de drăguță și plină de grație ca ea.

— Bucurați-vă de ultima voastră seară în calitate de fete normale. Mâine, viața voastră se va schimba pentru totdeauna. Și un sfat străvechi, dar bun: fiți voi însevă.

— Niște cuvinte înțelepte, Maiestate, niște cuvinte foarte înțelepte. Și, cu acestea, haideți să dezvăluim identitatea celor treizeci și cinci de tinere domnișoare Alese. Doamnelor și domnilor, să le felicităm pe următoarele Fiice ale Ileei!

Pe ecran a apărut din nou stema națională. În colțul din dreapta sus se afla un pătrat micuț cu chipul lui Maxon, pentru a-i vedea reacția când imaginile urmau să apară pe ecran. El avea să ia decizii pe baza lor, așa cum aveam să facem cu toții.

Gavril avea un teanc de cartonase în mână, pregătit să citească numele fetelor a căror lume, conform spuselor reginei, avea să se schimbe pentru totdeauna.

— Domnișoara Elayna Stoles din Hansport, Trei.

Pe ecran a apărut o fotografie cu o fată micuță, cu pielea ca de porțelan. Arăta ca o adevărată lady. Maxon radia.

— Domnișoara Tuesday Keeper din Waverly, Patru.

A apărut o fată pistruiată. Părea mai în vârstă, mai matură. Maxon i-a șoptit ceva regelui.

— Domnișoara Fiona Castley din Paloma, Trei.

De data asta a apărut o brunetă cu niște ochi remarcabili. Probabil că era de vârsta mea, dar părea mult mai... experimentată.

M-am întors spre mama și May, care stăteau pe canapea.

— Nu pare îngrozitor de...

— Domnișoara America Singer din Carolina, Cinci.

Am întors imediat capul și am văzut-o. Poza mea făcută imediat după ce aflasem că Aspen strângea bani pentru a mă lua de soție. Păream strălucitoare, optimistă, frumoasă. Arătam de parcă eram îndrăgostită. Și vreun idiot crezuse că acea dragoste era menită prințului Maxon.

Mama mi-a țipat în urechi, iar May a sărit în sus, împrăștiind pop-corn peste tot. Gerad s-a entuziasmat și el și

a început să danseze. Tata... era greu de spus, dar cred că zâmbea în taină din spatele cărții lui.

Am ratat expresia lui Maxon.

Telefonul a început să sune.

Și nu s-a mai oprit zile la rând.

Capitolul 6

În săptămâna care a urmat, casa noastră a fost invadată de oficiali care urmau să mă pregătească pentru Alegere. Printre ei se afla o femeie enervantă care credea că mințisem în legătură cu o bună parte din informațiile menționate în formular, urmată de un soldat de la palat care a venit pentru a discuta cu soldații din oraș despre măsurile de securitate care trebuiau luate și pentru a ne examina cu de-amănuntul casa. Aparent, nu trebuia să aștept să ajung la palat pentru a-mi face griji în legătură cu posibilele atacuri ale rebelilor. Minunat!

Am primit două telefoane de la o femeie numită Silvia – care părea veselă și oficială în același timp – care dorea să știe dacă aveam nevoie de ceva. Vizitatorul meu preferat a fost un bărbat slab, cu barbișon, care a venit pentru a-mi lua măsurile necesare noii mele garderobe. Nu prea știam ce să simt la gândul de a purta rochii la fel de protocolare ca ale reginei, dar acceptam cu inima deschisă această schimbare.

Acești ultimi vizitatori au venit miercuri după-amiază, cu două zile înainte de plecarea mea. Bărbatul se ocupa de trecerea în revistă, alături de mine, a regulilor oficiale. Era extrem de slab, cu păr negru, slinos, dat pe spate, și transpira într-una. Când a intrat în casă, m-a întrebat dacă aveam vreun loc în care să putem vorbi între patru ochi. A fost primul indiciu că, totuși, ceva nu era în regulă.

— Păi, dacă vreți, putem merge în bucătărie, a sugerat mama.

Oficialul și-a tamponat fruntea cu o batistă și s-a uitat la May:

— De fapt, orice loc e bun. Doar că ar fi bine să-i cereți fetei să părească încăperea.

Ce anume avea de spus de nu putea fi și May de față?

— Mamă? a întrebat ea, tristă că trebuia să plece.

— May, scumpo, du-te și lucrează la tabloul tău. În ultima săptămână ți-ai cam neglijat munca.

— Dar...

— Te conduc eu, May, m-am oferit, privindu-i lacrimile care i se adunau în ochi.

Când am ajuns pe hol și nimeni nu ne putea auzi, am strâns-o într-o îmbrățișare puternică.

— Nu-ți face griji, i-am șoptit. Am să-ți spun diseară totul. Ți promit.

Spre norocul nostru, nu ne-a dat în vileag prin bine-cunoscutele ei sărituri. Pur și simplu a dat din cap posomorâtă și a dispărut în colțișorul ei din biroul tatei.

Mama a făcut ceai pentru Skinny, și ne-am așezat la masă pentru a vorbi. Lângă dosarul pe care era inscripționat numele meu se aflau un teanc de foi și un stilou. El și-a aranjat documentele și a început să vorbească:

— Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de secretos, dar anumite lucruri despre care trebuie să întreb nu sunt potrivite pentru urechile celor mai mici.

Eu și mama ne-am uitat una la alta.

— Domnișoară Singer, ceea ce vă spun va părea supărător, dar, începând de vinerea trecută, sunteți considerată o proprietate a Ileei. De-acum înainte trebuie să aveți grijă de corpul dumneavoastră. Vă voi da să semnați câteva formulare în timp ce vom parcurge toate aceste informații. Orice abatere din partea dumneavoastră va avea ca rezultat excluderea imediată din Alegere. Înțelegeți?

— Da, am spus pe un ton precaut.

— Prea bine. Să-ncepem cu lucrurile ușoare. Acestea sunt vitamine. De vreme ce sunteți din Cinci, bănuiesc că nu aveți întotdeauna acces la nutriția necesară. Trebuie să înghițiți câte una în fiecare zi. Acum sunteți pe cont propriu, dar la palat va fi cineva care să vă ajute.

S-a întins peste masă și mi-a dat un flacon mare, împreună cu un formular pe care trebuia să-l semnez și pe care trebuia să scriu că l-am primit.

A trebuit să mă abțin să nu râd. Cine are nevoie de ajutor la înghițirea unei pastile?

— Am la mine dosarul medical primit de la doctorul dumneavoastră. Nu prea există motive de îngrijorare. Se pare că stați foarte bine cu sănătatea, cu toate că mi s-a spus că n-ați dormit prea bine în ultima vreme?

— Aăă, adică... din pricina emoțiilor, mi-a fost puțin cam greu să adorm.

Era aproape adevărat. Zilele erau niște vâltori cu pregătirile pentru palat, dar noaptea, când eram în pat, mă gândeam la Aspen. Era singurul moment când nu puteam evita să nu mă gândesc la el, și se părea că nu eram în stare să mi-l scot din minte.

— Înțeleg. Ei bine, dacă doriți, în seara asta vă pot oferi niște somnifere care să vă ajute cu această problemă. Ne dorim să fiți foarte bine odihnită.

— Nu, nu am...

— Da, ne-a întrerupt mama. Scuză-mă, scumpo, dar arăți epuizată. Vă rog să îi dați somniferele.

— Da, doamnă.

Skinny a notat ceva în dosarul meu:

— Bun. Acum, știu că e ceva personal, dar va trebui să discut asta cu fiecare participantă, așa că vă rog să nu vă sfițiți.

S-a oprit, apoi a continuat:

— Am nevoie de confirmarea că sunteți, în fapt, virgină.

Mamei aproape că i-au ieșit ochii din orbite. De aia a trebuit May să plece.

— Vorbiți serios?

Nu-mi venea să cred că puneau pe cineva să facă asta. Măcar de-ar fi trimis o femeie...

— Mă tem că da. Dacă nu sunteți, trebuie să știm asta numaidecât.

Câhh! Și cu mama în încăpere.

— Cunosce legea, domnule. Nu sunt proastă. Bineînțeleș că sunt.

— Vă rog să vă gândiți bine la asta. Dacă se dovedește că mințiți...

— Doamne Dumnezeu, dar America n-a avut niciodată un iubit! a intervenit mama.

— Corect.

M-am apucat de această frânghie, sperând să punem punct discuției.

— Prea bine. Va trebuie să semnați acest formular pentru a confirma cele spuse.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am făcut ce mi-a cerut. Eram fericită că Illeá exista, luând în considerare că, nu cu mult timp în urmă, aproape că fusese transformată în cenușă, însă aceste reglementări începeau să mă sufoce, de parcă niște lanțuri invizibile mă trăgeau în jos. Legi în legătură cu persoana pe care o puteai iubi, formulare despre păstrarea virginității; era revoltător.

— Trebuie să discutăm regulile. Sunt foarte simple și n-ar trebui să vă dea bătăi de cap. Dacă aveți întrebări, vă rog să mi le adresați.

Și-a ridicat ochii din teancul de hârtii și m-a privit fix.

— Așa voi face, am mormăit.

— Nu aveți voie să plecați din palat când vreți. Pentru asta trebuie să aveți acordul prințului. Nici măcar regele și regina nu vă pot constrânge să plecați. Ei îi pot spune prințului că nu le sunteți pe plac, însă el ia toate deciziile în legătură cu cine rămâne și cine pleacă. Alegerea nu are o perioadă determinată. Se poate sfârși în decurs de câteva zile sau se poate întinde pe o perioadă de câțiva ani.

— Ani? am întrebat îngrozită.

Gândul de a fi plecată atât de mult mă făcea să șovăi.

— N-aveți nicio grijă. Nu cred că prințul își dorește să dureze atât de mult. E momentul ca el să-și arate hotărârea, și nu ar da prea bine dacă Alegerea s-ar lungi. Însă, dacă va decide să se întâmple astfel, vi se va cere să rămâneți atât timp cât prințul are nevoie pentru a face alegerea.

Probabil că fața îmi trăda temerea, deoarece mama s-a întins și m-a mângâiat pe mână. În orice caz, Skinny nu era deranjat de acest lucru:

— Nu stabiliți dumneavoastră când să vă petreceți timpul cu prințul. El vă va căuta pentru întâlniri, dacă va dori. Dacă

vă aflați într-un anturaj social mai mare, atunci lucrurile vor sta altfel. Dar nu vă duceți la el fără să fi fost invitată. Deși nimeni nu se așteaptă să vă înțelegeți cu celelalte treizeci și patru de concurente, nu aveți voie, totuși, să vă bateti cu ele sau să le sabotați. Dacă sunteți surprinsă luându-vă de o altă participantă, hărțuind-o, furând de la ea sau făcând orice altceva pentru a-i periclita relația cu prințul, rămâne la latitudinea dânsului dacă vă trimite acasă sau nu. Singura relație romantică va fi cu prințul Maxon. Dacă sunteți surprinsă scriind scrisori cuiva de-aici sau dacă se descoperă că ați intrat într-o relație cu o altă persoană din palat, acest lucru este considerat trădare și va fi pedepsit cu moartea.

Mama și-a dat ochii peste cap, cu toate că asta era, poate, singura regulă care mă îngrijora.

— Dacă sunteți prinsă încălcând orice regulă scrisă a Ileei, veți primi pedeapsa convenită acelei ofense. Statutul de Aleasă nu vă pune mai presus de lege. Nu trebuie să purtați alte haine sau să mâncați alte mâncăruri în afară de cele oferite de către palat. Aceasta este o măsură de siguranță și trebuie respectată cu strictete. În zilele de vineri veți fi prezentă la toate transmisiunile *Actualităților*. Ocazional, dar mereu cu avertisment prealabil, în palat vor veni cameramani sau fotografi, iar dumneavoastră veți fi curtenitoare și le veți permite să se documenteze în legătură cu stilul dumneavoastră de viață alături de prinț. Pentru fiecare săptămână la palat, familia dumneavoastră va fi recompensată. Am să vă dau primul cec înainte să plec. De asemenea, dacă nu veți rămâne la palat, un consilier vă va ajuta să vă acomodați vieții de după Alegere. Consilierul dumneavoastră vă va ajuta cu pregătirile finale înainte de plecarea de la palat și cu găsirea unei noi locuințe și slujbe. Dacă veți ajunge printre primele zece, veți fi considerată ca făcând parte din Elită. Odată ce ați obținut acest statut, vi se va cere să vă însușiți cerințele inerente acestui trai și obligațiile pe care le veți avea ca prințesă. Nu aveți permisiunea de a vă informa asupra acestor detalii înainte de vreme. Din acest moment faceți parte din Trei.

— Din Trei? am exclamat eu și mama.

— Da. După Alegere este greu pentru fete să se întoarcă la fostele lor vieți. Cele din Doi și din Trei se acomodează ușor, dar cele din Patru și din castele inferioare au, de obicei, probleme. Acum faceți parte din Trei, dar restul familiei dumneavoastră rămâne Cinci. Dacă veți câștiga, dumneavoastră și întreaga familie veți deveni Unu, ca membri ai familiei regale.

— Unu, a șoptit mama.

— Dacă veți ajunge până în faza finală, vă veți mărita cu prințul Maxon și veți deveni prințesa încoronată a Ileei, preluând toate drepturile și responsabilitățile aceluia titlu, înțelegeți?

— Da.

Acea parte, oricât de măreață părea, era cea mai ușor de suportat.

— Prea bine. Domnișoară Singer, vă rog să semnați acest formular care spune că ați luat cunoștință de toate regulile oficiale, și acest formular care spune că ați primit cecul.

N-am văzut suma, dar pe mama a făcut-o să lăcrimeze. Mă simțeam nefericită la gândul de a pleca, dar eram sigură că, dacă mă duceam acolo și eram trimisă acasă în următoarea zi, cecul ăsta avea să acopere cheltuielile noastre pe un an. La întoarcere, toți oamenii aveau să-mi ceară să le cânt. Urma să am suficient de muncă. Dar, dacă de-acum făceam parte din Trei, mai aveam oare voie să cânt? Dacă mi s-ar fi cerut să aleg una dintre carierele celor din Trei, cred că aș fi ales predatul. Cel puțin i-aș fi putut învăța muzică pe alții.

Skinny și-a adunat hârtiile și s-a ridicat, mulțumindu-ne pentru timpul acordat și pentru ceai. Trebuia să mă mai întâlnesc cu un singur oficial înainte de a pleca, iar acela era consilierul meu, persoana care urma să mă conducă de-acasă până la aeroport. Și apoi... aveam să fiu pe cont propriu.

Musafirul nostru ne-a rugat să-l conducem, așa că mama a încuviințat, deoarece voia să pregătească cina. Nu voiam să rămân singură cu el, dar drumul până la ușă era scurt.

— Încă un lucru, a spus Skinny cu mâna pe clanță. Nu e chiar o regulă, dar nu ar fi înțelept s-o ignorați. Când prințul

Maxon vă va invita să petreceți timpul împreună, nu refuzați. Indiferent ce o fi. Cină, plimbări, săruturi – mai mult decât săruturi –, orice. Nu-l refuzați.

— Poftim?

Același om care mă pusese să semnez un act prin care-mi confirmam fecioria, îmi sugera acum să-l las pe Maxon să o aibă dac-ar fi vrut-o?

— Știu că pare... indecent. Dar nu se cuvine deloc să-l refuzați pe prinț. O seară bună, domnișoară Singer.

Eram dezgustată, revoltată. Legea, legea illeánă, spunea că trebuie să te abții până la căsătorie. Era o metodă eficientă de a ține bolile la distanță și ajuta la menținerea intactă a castelor. Nelegitimii erau aruncați pe străzi pentru a deveni Opt, iar pedeapsa, în caz că erai descoperit de o persoană sau printr-o sarcină, era închisoarea. Dacă existau doar suspiciuni, îți puteai petrece câteva nopți într-o celulă. Adevărat, mă împiedicase să am relații intime cu persoana pe care o iubeam, iar asta mă enervase cumplit. Dar acum, când eu și Aspen ne despărțiserăm, eram fericită că fusesem constrânsă să mă salvez.

Eram furioasă. Nu semnaseam ceva mai devreme un act în care scria că voi fi pedepsită dacă încalc legea illeánă? Nu eram mai presus de lege; asta spusese el. Dar, aparent, prințul era. Și, deodată, mă simțeam murdară, maiajos decât cei din Opt.

— America, scumpo, e pentru tine, a strigat mama.

Auzisem și eu soneria, dar nu voisem să răspund. Dacă era altă persoană care dorea autograful meu, nu credeam că mai eram în stare să fac față.

Am traversat holul și am cotit. Era Aspen, cu un buchet mare de flori sălbatice în brațe.

— Bună, America!

Vocea îi era reținută, aproape profesională.

— Bună, Aspen!

A mea era slabă.

— Astea sunt de la Kamber și Celia. Voiau să-ți ureze succes.

S-a apropiat de mine și mi-a oferit florile. Flori de la

surorile lui, nu de la el.

— Ce drăguț! a exclamat mama.

Aproape uitasem că se afla și ea în încăpere.

— Aspen, mă bucur că ești aici.

Încercam să par la fel de rezervată ca și el.

— Am întors camera pe dos încercând să-mi pregătesc bagajul. Poți să mă ajuți să fac curat?

Cu mama acolo, trebuia să accepte. Ca o regulă generală, cei din Șase nu refuzau niciodată munca. În această privință eram la fel.

A expirat și a încuviințat din cap.

Apoi m-a urmat pe hol. Mă gândeam de câte ori visasem la asta: ca Aspen să intre în casa mea și să vină la mine-n cameră. Se putea oare ca împrejurările să fi fost mai nefericite de-atât?

Am deschis ușa dormitorului meu, iar Aspen a râs cu poftă:

— Ți-ai lăsat câinele să împacheteze?

— Taci! Mi-a fost greu să găsesc ceea ce căutam.

Am zâmbit, cu toate că nu voiam s-o fac.

El s-a pus pe treabă, ridicând lucrurile și împăturind tricourile. Desigur, l-am ajutat.

— Nu iei niciuna dintre hainele astea? a șoptit.

— Nu. Începând de mâine numai ei mă vor îmbrăca.

— Uau!

— Surorile tale sunt dezamăgite?

— De fapt, nu prea. A scuturat din cap a neîncredere: În clipa în care ți-au văzut fața, casa noastră a explodat. Se bucură foarte mult pentru tine. În special mama.

— Îmi place mama ta. E întotdeauna drăguță cu mine.

Câteva minute au trecut în tăcere în timp ce camera mea revenea, încetul cu încetul, la normal.

— Arătai... a început el, incredibil de frumoasă în poza pe care ți-au făcut-o.

Mă durea să-l aud spunându-mi că eram frumoasă. Nu era corect. Nu după tot ceea ce făcuse.

— Era pentru tine, am șoptit eu.

— Poftim?

— Mă gândeam că aveai să mă ceri în curând de soție, am spus pe un ton coborât.

Aspen a tăcut o vreme, alegându-și cuvintele:

— Mă gândisem la asta, dar acum nu mai contează.

— Ba da. De ce nu mi-ai spus?

Și-a frecat ceafa, gândindu-se:

— Așteptam.

— Ce anume?

Oare ce Dumnezeu aștepta?

— Alegerile pentru detașament.

Asta era o problemă. Era greu să-ți dai seama dacă voiai să fii ales în detașament sau nu. În Illeá, fiecare băiat de nouăsprezece ani era eligibil. Soldații erau aleși aleatoriu de două ori pe an, pentru a prinde pe toată lumea în primele șase luni de la aniversare. Erăi în slujba lor de la nouăsprezece la douăzeci și trei de ani. Noua recrutare urma curând.

Vorbiserăm despre asta, desigur, dar nu în mod serios. Bănuiesc că amândoi speram că, dacă ignoram detașamentul, și el avea să ne ignore pe noi.

Era o binecuvântare, în sensul că un soldat devenea automat Doi. Guvernul te antrena și te plătea pentru tot restul vieții. Dezavantajul era că nu știai niciodată unde vei merge. De obicei, te trimiteau departe de provincia ta, pentru că presupuneau că oamenii deveneau indulgenți cu cei cunoscuți. Puteai ajunge la palat sau în forțele de poliție locale dintr-o altă provincie. Sau puteai ajunge în armată, fiind trimis la război. Nu foarte mulți dintre bărbații trimiși la luptă se mai întorceau acasă.

Dacă un bărbat nu se căsătorea înainte să se înroleze, probabil că avea să aștepte pe vecie. În cel mai bun caz, erai despărțit patru ani de soția ta. În cel mai rău, ea rămânea văduvă de tânără.

— Nu... nu voiam să-ți fac asta, a șoptit el.

— Înțeleg.

S-a îndreptat, încercând să schimbe subiectul.

— Și ce iei cu tine la palat?

— Haine de schimb, pentru a le purta când mă dau afară.

Câteva poze și niște cărți. Mi s-a spus că nu voi avea nevoie de instrumente. Acolo voi găsi tot ce doresc. Așa că nu-mi iau decât bagajul ăla. Asta-i tot.

Camera era acum curată, iar rucsacul părea imens dintr-un motiv sau altul. Florile pe care le adusese străluceau pe biroul meu în comparație cu lucrurile lipsite de culoare pe care le dețineam. Sau poate că totul părea mai palid... acum că se terminase.

— Nu ai multe bagaje, a observat.

— N-am avut niciodată nevoie de prea multe pentru a fi fericită. Credeam că știi asta.

A închis ochii:

— America, încetează! Am făcut ce trebuia.

— Ce trebuia? Aspen, m-ai făcut să cred că puteam reuși. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Și apoi m-ai făcut să particip la acest concurs blestemat. Știi că, practic, mă trimit acolo ca să fiu una dintre jucăriile lui Maxon?

A întors imediat capul pentru a mă privi:

— Poftim?

— Nu am voie să-l refuz. În nicio privință.

Aspen părea enervat, furios. A strâns pumnii:

— Chiar... chiar dacă nu vrea să se căsătorească cu tine... el poate să...?

— Da.

— Îmi pare rău. Nu știam.

A respirat de câteva ori:

— Dar dacă te alege... ăsta va fi un lucru bun. Meriți să fii fericită.

Până aici mi-a fost! I-am tras o palmă:

— Tâmpitul! m-am răstit la el în șoaptă. Pe el îl urăsc. Pe tine te iubesc! Pe tine te voiam; tot timpul mi-am dorit să fiu doar cu tine!

Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar nu-mi mai păsa. Mă rănisese destul, iar acum era rândul lui să sufere.

— Ar trebui să plec, a spus și a pornit spre ușă.

— Așteaptă, nu te-am plătit.

— America, nu trebuie să mă plătești.

A dat din nou să plece.

— Aspen Leger, să nu îndrăznești să mai faci un pas! Vocea mea era dură. S-a oprit, acordându-mi atenție într-un sfârșit:

— Țsta e un antrenament bun pentru momentul când vei face parte din Unu.

Dacă n-ar fi fost ochii lui, m-aș fi gândit c-a fost o glumă, nu o insultă.

Dar am scuturat din cap și m-am dus spre biroul meu, scoțând toți banii pe care-i câștigasem singură. I-am pus pe toți în mâinile lui.

— America, n-am să-i iau.

— Pe dracu' n-ai să-i iei. Eu n-am nevoie de ei, iar tu ai. Dacă m-ai iubit vreodată, îi vei lua. Nu ne-a făcut destul rău mândria ta?

Simțeam cum o parte din el începea să se dea bătută. A cedat:

— Bine.

— Și asta.

M-am dus la capul patului meu și am scos de sub el un borcan de monede, pe care i l-am vărsat în mână. O monedă rebelă, care probabil fusese lipicioasă, a rămas pe fund.

— Astea au fost întotdeauna ale tale. Ar trebui să le folosești.

Acum nu mai aveam nimic de-al lui. Și de-ndată ce cheltuia acele monede din pricina disperării, nici el nu avea să dețină ceva de-al meu. Am simțit o durere care creștea în mine. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am respirat profund pentru a opri suspinele.

— Îmi pare rău, Mer. Mult noroc!

Și-a vârât banii și monedele în buzunar și a plecat.

Nu așa credeam că voi plânge. Mă așteptam la suspine ascuțite, nu la niște lacrimi mici și lente.

Am dat să pun borcanul pe un raft, dar am observat din nou moneda. Am băgat un deget în borcan și am dezlipit-o. Am învârtit-o prin borcan. Scottea un sunet dogit, pe care l-am auzit reverberând în pieptul meu. Știam, de bine, de rău, că nu eram eliberată de Aspen, nu încă. Poate că n-aveam să fiu niciodată. Am deschis rucsacul, am băgat borcanul în el și

l-am închis la loc.

May s-a strecurat în cameră, iar eu am luat una dintre pastilele alea tâmpite. Am adormit îmbrățișând-o, simțindu-mă, într-un sfârșit, amorțită.

Capitolul 7

Dimineața următoare m-am îmbrăcat în uniforma Aleselor: pantaloni negri, cămașă albă și floarea specifică provinciei – un crin – în păr. Pantofii i-am ales singură – niște balerini roșii pe care voiam să-i port până când se rupeau. Mi-am dat seama că trebuia să clarific încă de la început că nu aveam aere de prințesă.

Trebuia să plecăm în câteva minute spre piață. Fiecare Aleasă era astăzi plimbată prin provincia natală, așa că nu puteam spune că așteptam cu nerăbdare ieșirea. Toți acei oameni care se holbau în timp ce eu nu făceam nimic altceva decât să stau! Treaba asta părea oricum ridicolă, deoarece, din motive de siguranță, trebuia să fiu condusă cu mașina pe o distanță de doar trei kilometri.

Ziua a început într-un mod neplăcut. Kenna a venit cu James special să mă vadă, ceea ce era drăguț din partea ei, luând în considerare că era însărcinată și obosită. Și Kota a venit, cu toate că prezența lui a însemnat mai mult tensiune decât ușurare. În timp ce ieșeam din casă, îndreptându-mă spre mașina care ne fusese pusă la dispoziție, Kota a fost cel care a mers cel mai încet, permițându-le fotografilor și simpatizanților care erau acolo să-l privească bine și să-i facă poze. Tata a clătinat din cap.

May era singura mea consolare. Mă ținea de mână și încerca să-mi transmită puțin din entuziasmul ei. Când am ajuns în piața aglomerată, eram încă lipite una de alta. Se părea că toată populația Carolinei venise să-și ia rămas-bun. Sau erau aici doar pentru a vedea cât de importantă era treaba asta.

Stând pe scenă, puteam vedea diferențele dintre caste. Margareta Stines era din Trei, iar ea și părinții ei mă priveau încruntați. Tenile Digger era din Șapte și îmi

trimita bezele. Cei din castelele superioare mă priveau de parcă le furasem ceva ce la aparținea. Cei din Patru sau mai jos se bucurau și ovaționau pentru mine – o fată normală care fusese ridicată în rang. Devenisem conștientă de ceea ce însemnam pentru toți cei de-aici, de parcă reprezentam ceva în numele lor.

Am încercat să privesc toate acele chipuri, ținându-mi capul sus. Eram hotărâtă să fac asta cum trebuie. Aveam să fiu cea mai bună dintre noi, cea mai înaltă dintre Inferiori. Acest gând m-a motivat. America Singer: campioana castelor inferioare.

Primarul a vorbit cu emfază.

— Iar Carolina se va bucura pentru frumoasa fiică a Magdei și a lui Shalom Singer, noua Lady America Singer!

Mulțimea a aplaudat și a ovaționat. Unii au aruncat flori.

Am ascultat zgomotele pentru o clipă, zâmbind și făcând cu mâna, iar apoi m-am întors să analizez mulțimea, de data asta cu un alt scop.

Dacă era posibil, voiam să-i mai văd fața încă o dată. Nu știam dacă venise. Cu o zi în urmă îmi spusese că eram frumoasă, dar fusese mai distant și mai rezervat decât în căsuța din copac. Se terminase și știam asta. Dar nu iubești pe cineva aproape doi ani, iar apoi, peste noapte, ștergi totul din memorie.

Mi-a luat ceva până să-l găsesc. Și mi-am dorit imediat să n-o fi făcut. Aspen stătea acolo, cu Brenna Butler în fața lui, cu brațele petrecute în jurul taliei fetei, zâmbind.

Se părea că unii oameni puteau șterge totul din memorie peste noapte.

Brenna era din Șase și era cam de vârsta mea. Destul de drăguță, cu toate că nu semăna deloc cu mine. Bănuiam că ea avea să primească nunta și viața pe care Aspen le pregătise pentru mine. Și, aparent, detașamentul nu prea îi mai dădea bătăi de cap. Ea i-a zâmbit și s-a îndreptat spre familia ei.

O plăcuse dintotdeauna? Era, oare, fata pe care o vedea zilnic, iar eu eram cea care-l hrănea și-l umplea de sărutări o dată pe săptămână? Mi-a trecut prin minte că poate toate acele goluri din conversațiile noastre nu reprezentau doar ore

lungi și plictisitoare de introspecție.

Eram prea furioasă pentru a plânge.

În plus, acum aveam admiratori care îmi cereau atenția. Așadar, fără ca Aspen să știe măcar că îl văzusem, m-am întors spre acele chipuri care mă adorau. Am zâmbit din nou, de data asta mai larg, și am început să fac cu mâna. Nu voiam să-i dau lui Aspen satisfacția de a-mi frânge încă o dată inima. El mă adusese aici, iar eu pur și simplu trebuia să profit de asta.

— Doamnelor și domnilor, haideți să-i urăm mult succes Americăi Singer, Fiica noastră, preferata Ileei! a strigat primarul.

În spatele meu, o mică formație a început să cânte imnul național.

Mai multe ovații, mai multe flori. Brusc, primarul a venit lângă mine:

— Draga mea, dorești să spui ceva? mi-a șoptit.

Nu știam cum să-l refuz fără să fiu nepoliticoasă:

— Vă mulțumesc, dar sunt copleșită, nu cred c-aș putea.

Mi-a luat fața în mâini:

— Desigur, scumpo. Nu-ți face griji, mă voi ocupa eu de tot. Te vor pregăti la palat pentru astfel de lucruri. Vei avea nevoie.

Apoi primarul le-a vorbit celor din mulțime despre calitățile mele, adăugând că eram prea inteligentă și atractivă pentru o persoană din Cincinnati. Nu părea a fi un tip rău, dar uneori chiar și cei mai de treabă membri ai castelor superioare te tratau de sus.

Îmi timp ce scrutam mulțimea, l-am zărit din nou pe Aspen. Părea îndurerat. O expresie complet opusă celei pe care o arborase alături de Brenna în urmă cu câteva minute. Un alt joc? M-am uitat în altă parte.

Primarul a terminat de vorbit, iar eu am zâmbit și toată lumea a ovaționat, de parcă tocmai ținuse cel mai înălțător discurs cunoscut de omenire.

Venise timpul să-mi iau rămas-bun. Mitsy, consilierul meu, m-a sfătuit să-mi iau repede la revedere, urmând să mă escorteze înapoi la mașina care avea să mă ducă la aeroport.

Kota m-a îmbrățișat, spunându-mi că era mândru de mine. Apoi, nu foarte subtil, mi-a cerut să-i povestesc lui Maxon despre talentele sale artistice. M-am retras din strânsoare pe cât de grațios am putut.

Kenna plângea:

— Și-așa te văd foarte rar! Ce-o să mă fac când vei fi plecată? se tânguia.

— Nu-ți face griji. Mă voi întoarce acasă curând.

— Da, sigur! Ești cea mai frumoasă fată din Illeá. Maxon o să te iubească!

Oare de ce credea toată lumea că numai frumusețea conta? Poate că așa era. Poate că prințul Maxon nu avea nevoie de o soție cu care să vorbească, ci de una care să fie frumoasă. De fapt, m-am înfiorat, gândindu-mă că acesta va fi viitorul meu. Dar mai erau și alte fete, mai atrăgătoare decât mine, care participau.

Pe Kenna era greu s-o îmbrățișezi peste burtica de femeie însărcinată, dar am reușit. James, pe care nu-l cunoșteam prea bine, m-a îmbrățișat și el. Apoi a venit rândul lui Gerad.

— Să fii băiat cuminte, bine? Încearcă să cânti la pian. Fac pariu că te descurci de minune. Când mă-ntorc acasă, mă aștept să-mi cânti ceva.

Gerad pur și simplu a încuviințat dând din cap, întristându-se subit. Și-a aruncat brațele micuțe în jurul gâtului meu:

— Te iubesc, America.

— Și eu te iubesc. Nu fi trist! Mă voi întoarce cât de curând.

A dat din nou din cap, dar și-a încrucișat brațele pe piept, bosumflându-se. Nu-mi imaginasem că avea să se poarte așa la plecarea mea. Era exact opusul lui May. Ea sărea în sus, extrem de neastâmpărată:

— America, ai să devii prințesă! Știu sigur!

— Oh, taci! Mai degrabă aș fi din Opt și aș sta cu tine toată ziua. Să fii cuminte și să muncești.

A dat din cap și a mai sărit de câteva ori, iar apoi a venit rândul tatei, care mai avea puțin și plângea.

— Tati! Nu plânge!

L-am strâns în brațe.

— Ascultă-mă, pisicuțo. Indiferent dacă pierzi sau câștigi, tu vei fi mereu o prințesă pentru mine.

— Of, tati!

Am început să plâng. A rostit acele cuvinte pentru a mă elibera de frică, tristețe, îngrijorare, agitație – o singură frază care spunea că nimic din toate astea nu conta.

Dacă mă întorceam acasă folosită și nedorită, el avea să fie mândru de mine, la fel ca până atunci.

Era prea mult pentru mine să înțeleg că eram iubită atât de mult! M-am dat înapoi și m-am întors s-o îmbrățișez pe mama.

— Să faci orice ți se spune. Încetează să mai fii îmbufnată; fii fericită! Ai grijă cum te porți. Zâmbește! Să ne scrii! Oh! Știam că aveai să devii specială.

Intenționase să fie drăguță, dar nu de asemenea cuvinte aveam nevoie în acele momente. Mi-aș fi dorit să-mi spună că eram deja specială pentru ea, așa cum eram pentru tata. Dar probabil că niciodată nu avea să înceteze a-și dori mai multe pentru mine, mai multe de la mine. Poate că ăsta e rolul mamelor.

— Lady America, sunteți pregătită? m-a întrebat Mitsy

Eram cu spatele spre mulțime, așa că mi-am șters repede lacrimile:

— Da. Foarte pregătită.

Bagajul meu mă aștepta în mașina albă strălucitoare. Asta era! Am pornit către marginea scenei, acolo unde erau scările.

— Mer!

M-am întors. Aș fi recunoscut vocea aia oriunde.

— America!

Am scrutat mulțimea și am văzut cum Aspen dădea din mâini. Împingea mulțimea la o parte, oamenii protestând din cauza acestor înghionteli deloc blânde.

Privirile ni s-au întâlnit.

S-a oprit și m-a privit lung. Nu-i puteam descifra expresia. Îngrijorare? Regret? Orice-ar fi fost era prea târziu. Am dat din cap. Terminasem cu jocurile lui Aspen.

— Pe-aici, Lady America, m-a instruit Mitsy de la baza scărilor. Mi-am acordat o secundă pentru a mă obișnui cu noul meu nume.

— La revedere, scumpo! a strigat mama.
Și am fost condusă departe de ei.

Capitolul 8

Am fost prima care a ajuns la aeroport și eram extrem de speriată. Entuziasmul îmbătător al mulțimii se evaporase, iar acum trebuia să fac față îngrozitoare experiențe a zborului. Aveam să călătoresc cu încă trei Alese, și încercam să-mi controlez emoțiile. Chiar nu voiam să fac un atac de panică de față cu ele.

Învășasem deja numele, fețele și castele tuturor Aleselor. Începuse ca un exercițiu terapeutic, ceva care să mă calmeze. Memorasem, de asemenea, partituri muzicale și lucruri fără importanță. Dar, de fapt, căutasem fețe prietenoase, fete cu care mi-aș fi putut petrece timpul acolo. Nu avusesem niciodată o prietenă. Aproape toată copilăria mă jucasem doar cu Kenna și Kota. Învățam acasă cu mama, iar ea era singura persoană cu care lucram. Când frații mai mari se mutaseră, mă ocupasem în întregime de May și Gerad. Și de Aspen...

Dar eu și Aspen nu fuseserăm niciodată prieteni. Mă îndrăgostisem de el din clipa în care îl văzusem.

Acum ținea de mână pe altcineva.

Slavă Domnului că eram singură! Nu m-aș fi putut abține să nu plâng în fața celorlalte fete. Durea îngrozitor. Mă durea *sufletul*. Și nu puteam face nimic.

Cum naiba ajunseseam aici? Cu o lună în urmă eram sigură de toate lucrurile din viața mea, iar acum orice urmă de familiaritate dispăruse. O nouă casă, o nouă castă, o nouă viață. Toate din cauza unei poze și a unei bucăți de hârtie. Voiam să mă așez și să plâng, să jelesc tot ceea ce pierdusem.

Mă întrebam dacă vreuna dintre celelalte fete era *tristă* azi. Îmi închipuiam că toată lumea, cu excepția mea, sărbătorea. Iar eu trebuia să încerc măcar să mă prefac,

deoarece toată lumea avea să fie cu ochii pe noi.

Eram pregătită pentru ceea ce urma să vină și mi-am impus să fiu curajoasă. Cât despre ceea ce lăsam în urmă, luasem hotărârea să fac asta: trebuia să-l las în urmă. Palatul avea să fie sanctuarul meu. Nu aveam să mă mai gândesc la el sau să-i rostesc numele vreodată. Nu avea voie să meargă cu mine acolo – asta era regula mea pentru această mică aventură.

Se terminase.

Adio, Aspen!

O jumătate de oră mai târziu, două fete în cămăși albe și pantaloni negri ca ai mei au intrat pe ușă împreună cu consilierii lor, care le cărau bagajele. Zâmbeau amândouă, confirmându-mi ipoteza că eu eram singura Aleasă care era deprimată.

Era timpul să încep să mă țin de cuvânt. Am arborat un zâmbet vesel și m-am ridicat pentru a da mâna cu ele.

— Salutare, am spus. Eu sunt America.

— Știu! a spus fata din dreapta.

Era blondă cu ochi căprui. Am recunoscut-o imediat ca fiind Marlee Tames din Kent. Patru. Mi-a ignorat mâna întinsă; a trecut direct la îmbrățișare.

— Oh! am spus, încercând să respir.

Nu mă așteptasem la asta. Cu toate că Marlee era una dintre fetele care păreau sincere și prietenoase, mama îmi tot spusese în ultimele zile să le privesc pe Alese ca pe niște dușmani, iar felul ei ofensiv de a gândi mă contaminase și pe mine. Așa că mă așteptasem doar la un salut cordial din partea fetelor care erau pregătite să se lupte cu mine pe viață și pe moarte pentru o persoană pe care eu n-o doream. În schimb, am fost îmbrățișată.

— Eu sunt Marlee, iar ea e Ashley.

Da, Ashley Brouillette din Allens, Trei. Și ea avea părul blond, dar mult mai deschis decât al lui Marlee. Iar ochii ei erau albaștri, părând delicați pe chipul pașnic. În comparație cu Marlee, părea fragilă.

Amândouă erau din Nord; bănuiesc că de asta veniseră împreună. Ashley mi-a făcut ușor semn cu mâna și a zâmbit,

dar asta a fost tot. Nu eram sigură dacă era timidă sau încerca deja să ne analizeze. Poate că era Trei din naștere și știa să se comporte mai civilizată.

— Îmi place părul tău! a izbucnit Marlee. Mi-aș fi dorit să mă nasc cu părul roșu. Te face să pari atât de vie. Am auzit că roșcații au un temperament nestăpânit. E adevărat?

În pofida zilei mele proaste, atitudinea vioaie a lui Marlee m-a făcut să zâmbesc larg.

— Nu prea cred. Vreau să spun, uneori mă port nepotrivit, dar sora mea e roșcată și cu toate astea e mereu drăguță.

Am început imediat să vorbim despre ce anume ne enerva și ce anume ne făcea să ne simțim mai bine. Lui Marlee îi plăceau filmele, și mie la fel, cu toate că nu vedeam filme decât arareori. Am vorbit despre actorii care erau incredibil de atrăgători, ceea ce părea ciudat, de vreme ce urma să facem parte din grupul de prietene ale lui Maxon. Ashley chicotea din când în când, dar nu spunea nimic. Dacă îi era adresată o întrebare directă, oferea un răspuns scurt și continua să zâmbească precaut.

Eu și Marlee ne înțelegeam bine și speram că îmi va deveni prietenă. Cu toate că probabil vorbeam de o jumătate de oră, nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Nu ne-am fi oprit din vorbit dacă nu am fi auzit sunetul unor tocuri tăcănind pe podea. Ne-am întors capetele la unison și am auzit-o pe Marlee scoțând un sunet; rămăsese cu gura căscată.

Spre noi se îndrepta o brunetă care purta ochelari de soare. În păr avea o margaretă ce fusese vopsită în roșu pentru a i se asorta cu rujul. Șoldurile i se unduiau în timp ce pășea, și fiecare bătaie a tocurilor ei de șapte centimetri îi accentua mersul semeț. Spre deosebire de Marlee și Ashley, ea nu zâmbea.

Dar nu pentru că era nefericită. Nu, era concentrată. Intrarea ei era menită să intimideze. Și a funcționat în cazul lui Ashley, pe care am auzit-o murmurând: „Oh, nu!”, când fata s-a apropiat de noi.

Această persoană, pe care am recunoscut-o ca fiind

Celeste Newsome din Clermont, Doi, nu-mi dădea bătăi de cap. Ea presupunea că ne luptam pentru același lucru. Dar nu poți fi împins de la spate dacă e ceva ce nu-ți dorești.

Celeste ne-a ajuns în cele din urmă, iar Marlee a chițcăit un „Salut”, încercând să fie prietenoasă chiar și în aceste condiții. Celeste de-abia s-a uitat la ea, după care a oftat.

— Când plecăm? a întrebat.

— Nu știm, i-am răspuns fără frică. Ne-ai cam ținut în loc.

Nu i-a plăcut deloc răspunsul și am primit o privire scurtă. Nu era impresionată.

— Scuze, dar au fost mulți oameni care au vrut să-și ia rămas-bun. N-am avut de-ales.

A zâmbit larg, de parcă era evident că trebuia să fie divinizată.

Urma să fiu înconjurată de astfel de fete. Minunat!

Tocmai atunci, un bărbat a apărut pe ușa din stânga noastră:

— Am auzit că cele patru Alese sunt aici?

— Sigur că da, i-a răspuns Celeste pe un ton dulce.

Bărbatul s-a topit puțin – se vedea asta în ochii lui. Aha! Vasăzică, ăsta era jocul ei.

Căpitanul a tăcut o clipă, apoi a spus repede:

— Bun. Doamnelor, vă rog să mă urmați, vom urca în avion și vom merge spre noul vostru cămin.

Zborul, care a fost înspăimântător doar la decolare și la aterizare, a durat doar câteva ore. Ni s-au oferit filme și mâncare, dar eu n-am vrut decât să privesc pe geam. Am văzut țara de sus, uimită de cât de mare era.

Celeste a ales să doarmă pe durata zborului, ceea ce a fost o mică binecuvântare. Ashley era instalată la un birou pliabil și scria de zor scrisori despre aventura ei. A fost isteată că și-a luat foi de hârtie cu ea. Mai mult ca sigur că May și-ar fi dorit să audă despre această parte a călătoriei, cu toate că nu-l includea pe prinț.

— E atât de elegantă! mi-a șoptit Marlee, dând din cap spre Ashley.

Stăteam față-n față în scaunele de pluș ale micului avion.

— Din clipa în care am făcut cunoștință, mi-am dat seama că e perfectă din toate punctele de vedere. Va fi o adversară de temut, a spus oftând.

— Nu o poți considera așa, i-am răspuns. Da, încerci să ajungi la final, dar nu bătând pe cineva. Trebuie să fii tu însăși. Cine știe? Poate că lui Maxon îi plac fetele mai relaxate.

Marlee s-a gândit puțin la asta:

— E o sugestie bună. E greu să n-o plăci. E extrem de amabilă. Și atât de frumoasă!

Am scuturat din cap a încuviințare.

— Pe de altă parte, Celeste... a șoptit ea.

Am privit-o sugestiv și am scuturat încă o dată din cap.

— Știu. N-a trecut decât o oră, dar de-abia aștept să plece acasă.

Marlee și-a acoperit gura pentru a-și înăbuși un hohot de râs.

— Nu vreau să vorbesc pe nimeni de rău, dar e atât de agresivă! Iar Maxon nici măcar nu e prin preajmă. Mă face să mă simt prost.

— Nu trebuie, am sfătuit-o. Fetele ca ea se vor scoate singure din competiție.

Marlee a oftat:

— Sper. Uneori îmi doresc...

— Ce anume?

— Ei bine, uneori îmi doresc ca locuitorii din Doi să vadă și ei cum e când ești tratat cu dispreț.

Am încuviințat. Nu m-am gândit niciodată la mine ca fiind egală cu cineva din Patru, dar bănuiesc că ne aflăm cam în aceeași situație. Dacă nu erai din Doi sau din Trei, restul era doar o gamă variată de lucruri rele.

— Îți mulțumesc că vorbești cu mine, a spus ea. Eram îngrijorată că toate fetele se vor concentra pe ele însele, dar tu și Ashley sunteți amabile. Poate că va fi distractiv

Vocea îi era plină de speranță.

Nu eram atât de sigură, dar i-am întors zâmbetul. Nu aveam niciun motiv să o evit pe Marlee sau să fiu nepoliticoasă cu Ashley. Era posibil ca fetele pe care nu le

cunoscusem încă să fie mai puțin abordabile.

Când am aterizat și ne-am deplasat de la avion spre aeroport însoțite de paznici, a fost liniște. Dar în momentul în care ușile s-au deschis, am fost întâmpinate cu țipete care-ți spărgeau timpanele.

Aeroportul era plin de oameni care ovaționau și săreau. Fusese pregătit pentru noi un covor auriu mărginit de balustrade din sfoară. La intervale regulate pe acest culoar se aflau gardieni, privind prin jur nerăbdători și pregătiți să tragă la primul semn de pericol. Oare n-aveau de făcut lucruri mai importante?

Din fericire, Celeste mergea în fața noastră, făcând cu mâna. Am știut imediat că asta era reacția potrivită, și nu fuga, așa cum mă gândisem eu. Și, de vreme ce camerele de filmat erau acolo pentru a ne surprinde fiecare mișcare, eram de două ori mai fericită că nu eu conduceam grupul.

Mulțimea era entuziasmată. Aceștia erau oamenii lângă care aveam să locuim de acum încolo, așa că de-abia așteptau să le vadă pe fetele care veneau în oraș. Într-o zi, una dintre noi avea să fie regina lor.

Am întors capul dintr-o parte într-alta în timp ce oamenii îmi strigau numele din toate colțurile aeroportului. Existau și pancarte cu numele meu pe ele. Eram uimită. Aici existau deja oameni – care nu erau din casta sau din provincia mea – care sperau ca eu să fiu aleasă. Am simțit un junghi de vină în stomac la gândul că îi voi dezamăgi.

Mi-am lăsat mâna jos pentru o clipă și am văzut o fetiță lipită de balustradă. Probabil că nu avea mai mult de doisprezece ani. În mână avea o pancartă pe care scria „Roșcatele sunt cele mai tari!” cu o coroaniță pictată într-un colț și stelute peste tot. Știam că eram singura roșcată din concurs și am observat că părul ei avea aproape aceeași nuanță ca al meu.

Fata voia un autograf. Lângă ea, cineva voia o fotografie, iar imediat în apropiere altcineva voia să dea mâna cu mine. Așa că, practic, am trecut pe la toți, întorcându-mă o dată sau de două ori pentru a vorbi și cu oamenii aflați de cealaltă parte a covorului.

Am fost ultima care a plecat, făcându-le pe celelalte fete să mă aștepte cel puțin douăzeci de minute. Sinceră să fiu, probabil că n-aș fi plecat atât de repede dacă n-ar fi fost următorul avion cu Alese care tocmai aterizase; era nepoliticos să abuzez de timpul lor.

Intrând în mașină, am văzut-o pe Celeste dându-și ochii peste cap, dar nu-mi păsa. Încă eram copleșită la gândul că mă acomodasem foarte rapid cu ceva care mă îngrozea cu numai câteva clipe înainte. Reușisem să trec prin despărțirea de provincie, întâlnirea cu primele fete, zborul și contactul cu fanii. Și nu făcusem nimic stânjenitor.

Gândul mi-a zburat la camerele de filmat care se ținuseră după mine prin aeroport și mi-am imaginat familia urmărindu-mi intrarea la televizor. Speram că fuseseră mândri.

Capitolul 9

Chiar și după uimitoarea petrecere de primire de la aeroport, drumurile care duceau la palat erau înțesate de oameni care ne urau tot binele din lume. Partea tristă era că nu aveam voie să dăm geamurile jos pentru a le mulțumi. Gardianul din față ne-a spus să ne considerăm niște extensii ale familiei regale. Eram adorate de mulți, dar existau și oameni care nu s-ar fi dat în lături să ne facă rău pentru a-l răni astfel pe prinț. Sau pentru a face rău monarhiei.

În mașină – una specială, care în spate avea două rânduri de banchete puse față în față și geamuri fumurii – a trebuit să mă așez lângă Celeste; Ashley și Marlee stăteau în fața noastră. Marlee strălucea în timp ce privea pe geam, și era evident de ce. Numele ei era scris pe multe pancarte. Era imposibil să-i numeri pe admiratorii ei.

Și numele lui Ashley apărea, aproape în aceeași măsură ca al lui Celeste, și de mult mai multe ori decât al meu.

Ashley, mereu manierată, nu a părut afectată de faptul că nu era favorita publicului. Celeste, în schimb, era iritată.

— Ce crezi că a făcut? mi-a șoptit Celeste la ureche, în timp ce Marlee și Ashley vorbeau despre familiile lor.

— La ce te referi? am întrebat-o eu.

— Ce a făcut ca să fie atât de populară? Crezi că a mituit pe cineva?

Și-a ațintit privirea rece asupra lui Marlee, cântărind-o din ochi.

— Ea e din Patru, am spus eu. Nu are posibilitatea financiară de a mitui pe cineva.

Celeste a inspirat adânc.

— Te rog! O fată are mai multe metode de a plăti ceea ce-și dorește, a spus, iar eu mi-am mutat privirea pe geam.

Mi-a luat o clipă să înțeleg ce anume sugera, și nu prea îmi plăcea. Nu pentru că era evident că o persoană atât de inocentă ca Marlee nu s-ar fi gândit vreodată să se culce cu cineva pentru o favoare – sau să încalce legea –, ci din cauză că devenea din ce în ce mai clar că viața la palat se putea dovedi mult mai rea decât îmi imaginasem eu.

Ne apropiam de palat, dar nu l-am putut vedea prea bine. Am observat în schimb zidurile. Erau de culoare gălbuie și păreau foarte, foarte înalte. Soldații stăteau sus, de fiecare parte a mării porți care s-a deschis în timp ce ne apropiam. Am înaintat pe o alee lungă acoperită cu pietriș, care înconjura o fântână și care dădea spre ușile principale, unde funcționarii ne așteptau.

De-abia salutându-mă, două femei m-au apucat de mâini și mi-au făcut vânt înăuntru.

— Ne cerem scuze pentru grabă, domnișoară, dar grupul dumneavoastră a întârziat, a spus una dintre ele.

— O, mi-e teamă că e din vina mea. Am fost un pic cam prea prietenoasă la aeroport.

— Ați vorbit cu oamenii din mulțime? a întrebat cealaltă, surprinsă.

Au făcut un schimb de priviri al căror înțeles mi-a scăpat, apoi au început să îmi dea tot felul de informații în timp ce ne deplasam.

Mi-au spus că sufrageria era pe dreapta, iar Sala Mare, pe stânga. Am apucat să văd niște grădini imense prin ușile de

sticlă în fața cărora aș fi vrut să mă opresc. Înainte să-mi pot da seama încotro ne îndreptam, m-au băgat într-o încăpere imensă plină de oameni.

Mulțimea s-a dat la o parte și am văzut șiruri de oglinzi și o armată de stilisti aranjându-le fetelor părul și vopsindu-le unghiile. Hainele erau puse pe umerase și se auzeau strigăte de genul „Am găsit vopseaua!” sau „Asta o face să pară mică și îndesată”.

— Uite-le!

Am văzut o femeie venind spre noi, în mod evident persoana care coordona toate astea.

— Eu sunt Silvia. Am vorbit la telefon, a spus ea, prezentându-se rapid, trecând apoi la subiect. Să începem cu începutul. Avem nevoie de poze înainte de transformare. Veniți aici, ne-a ordonat ea, arătând spre un scaun din colț, așezat în fața unui decor. Doamnelor, nu vă lăsați intimidată de camerele de filmat! Vom face o emisiune despre transformările prin care o să treceți, din moment ce toate fetele din Illeá vor dori să arate ca voi după ce vom fi terminat aici.

Evident, prin încăpere mișunau echipe de profesioniști cu aparate de fotografiat, pozând pantofii fetelor și luându-le interviuri. Odată ce pozele au fost făcute, Silvia a început să latre ordine:

— Duceți-o pe Lady Celeste la numărul patru, pe Lady Ashley la cinci... și se pare că tocmai au terminat la zece. Duceți-o pe Lady Marlee acolo, iar pe Lady America la șase.

— Uite cum stau lucrurile, mi-a spus un bărbat brunet și scund, conducându-mă spre un scaun pe care era scris șase. Trebuie să vorbim despre imaginea ta.

Părea extrem de preocupat de asta.

— Imaginea mea?

Nu eram eu însămi? Nu de asta mă aduseseră aici?

— Vom vorbi despre cum vrei să arăți. Cu părul ăsta roșcat îți putem da un aer seducător, dar, dacă dorești ceva diferit, ne putem ocupa și de asta, a spus el imediat.

— Nu am de gând să schimb nimic doar pentru a satisface un tip pe care nici măcar nu-l cunosc. *Sau pentru a-i plăcea,*

am adăugat în sinea mea.

— Măi să fie! Avem cumva aici o personalitate puternică? a cântat el, de parcă ar fi avut de-a face cu o puștoaică.

— Nu avem cu toții așa ceva?

Bărbatul mi-a zâmbit.

— Bine, atunci. Nu îți vom schimba imaginea, ci o vom îmbunătăți. Trebuie să te șlefuiesc puțin, iar aversiunea ta față de lucrurile false s-ar putea să fie cel mai mare ajutor al tău aici. Așa că ține-te tare de asta, scumpo.

M-a bătut pe spate și a plecat, trimițând spre mine o echipă de cosmeticiene.

Nu îmi dădusem seama că atunci când spusese „șlefuiesc”, se referise literalmente la asta. Niște femei mi-au curățat trupul deoarece, aparent, nu aveau încredere în mine că puteam să mă descurc și singură. Apoi, fiecare centimetru de piele mi-a fost acoperit cu loțiuni și uleiuri care m-au făcut să miros ca vanilia, ceea ce, conform fetei care mi-a aplicat cremele, era unul dintre mirosurile preferate ale lui Maxon.

După ce au încercat să mă facă suplă și catifelată, au trecut la unghii. Acestea au fost tăiate și lustruite, iar pielețele din jurul lor au fost în mod miraculos îndepărtate. Le-am spus că aș vrea să nu-mi fie date cu ojă, dar când am văzut cât de dezamăgite erau, le-am dat voie să-mi facă unghiile de la picioare. Cea mai tânără membră a echipei a ales o nuanță neutră, așa că, până la urmă, n-a fost prea rău.

Echipa care mi-a îngrijit unghiile s-a dus să se ocupe de altă fată, așa că am rămas tăcută în scaun, așteptând următoarea etapă a procesului de înfrumusețare. O echipă cu aparate de fotografiat a venit și a îndreptat obiectivele spre mâinile mele.

— Nu te mișca, mi-a ordonat o femeie.

A mijit ochii:

— Măcar ți-ai dat cu ceva pe unghii?

— Nu.

A oftat, a făcut poza, iar apoi s-a îndepărtat.

Am oftat și eu. Cu coada ochiului am surprins o mișcare chiar în dreapta mea. Am întors capul și am văzut o fată privind în gol în timp ce își legăna un picior sub pelerina pe

care i-o puseseră.

— Ești bine? am întrebat-o.

Vocea mea a scos-o din reverie. A oftat:

— Vor să mă facă blondă. Mi-au spus că datorită culorii pielii aș arăta mai bine. Bănuiesc că sunt doar agitată.

A schițat un zâmbet, iar eu i-am zâmbit la rândul meu.

— Tu ești Sosie, nu?

— Da, a spus, zâmbind de data asta larg. Iar tu ești America?

Am dat din cap.

— Am auzit că ai venit împreună cu fata aia, Celeste. E îngrozitoare!

Mi-am dat ochii peste cap. De când ajunsesem, la fiecare câteva minute, o auzeam pe Celeste zbierând la vreo biată slujnică să-i ofere ceva sau să se dea din calea ei.

— Că bine zici, am murmurat, și amândouă am chicotit. Uite, eu cred că părul tău e foarte drăguț.

Chiar era. Nu prea închis, nu prea deschis, și foarte des.

— Mulțumesc!

— Dacă nu vrei să-l schimbi, atunci nu ești obligată să accepți.

Sosie mi-a zâmbit, dar mi-am dat seama că nu era foarte sigură dacă încercam să fiu prietenoasă sau voiam doar să o fac să se simtă prost. Înainte să poată spune ceva, am fost luate în primire de echipele de profesioniști care dădeau instrucțiuni în stânga și-n dreapta, astfel încât ne-a fost imposibil să continuăm discuția.

Părul mi-a fost spălat, dat cu balsam, hidratat și netezit. Când am venit, era lung, tuns simplu – mama era cea care de obicei mi-l aranja, iar asta era tot ce putea face –, dar când stilistii au terminat, era cu câțiva centimetri mai scurt și tuns în scări. Îmi plăcea; reflecta razele de lumină într-un mod interesant. Unele fete căpătaseră ceea ce ei numeau „șuvițe”, iar altele, cum era cazul lui Sosie, își schimbaseră culoarea. Dar eu și echipa mea hotărâserăm că, în această privință, părul meu trebuia să rămâne neatins.

O fată foarte frumoasă m-a machiat. Am rugat-o să aplice un machiaj simplu, iar rezultatul a fost drăguț. Multe dintre

fete arătau puțin mai în vârstă sau mai tinere sau chiar mai drăguțe după ce fuseseră machiate. Când fata a terminat cu mine, arătam exact la fel. Desigur, așa arăta și Celeste, de vreme ce insistase să fie machiată puternic.

Trecusem prin cea mai mare parte din proces îmbrăcată într-o pelerină, iar când au terminat cu aranjatul, am fost condusă spre locul unde țineau hainele. Numele meu era scris pe o etichetă care atârna de o bară cu rochii. Bănuiesc că „Prințesele în devenire” nu aveau voie să poarte pantaloni.

Cea pe care am ales-o era crem. Îmi cădea pe umeri, îmi venea de minune la talie, ajungându-mi până la genunchi. Fata care m-a ajutat s-o îmbrac o numea „rochie de zi”. Mi-a spus că „rochiile de seară” erau deja în camera mea, iar cele de pe bară aveau să ajungă în același loc. Apoi mi-a prins o broșă de argint aproape de decolteu. Pe ea strălucea numele meu. Într-un final, m-a încălțat cu niște pantofi pe care ea i-a numit „tocuri joase” și m-a trimis înapoi la colț pentru poza de „după”. De acolo, mi s-a ordonat să mă duc spre unul dintre cele patru studiouri improvizate lângă perete. Fiecare avea un scaun cu un decor în spate și un aparat foto în față.

M-am așezat, așa cum mi s-a spus, și am așteptat. O femeie cu un clipboard a venit și m-a rugat să am răbdare cât timp îmi caută hârtiile.

— Ce facem acum? am întrebat-o.

— Pregătim emisiunea cu transformările voastre. În seara asta vom difuza un material cu venirea la palat. Transformările simt programate pentru miercuri, iar vineri vei apărea pentru prima dată la *Actualități*. Oamenii ți-au văzut pozele, dar știu foarte puține lucruri despre tine, a spus ea când a găsit hârtiile pe care le-a pus pe clipboard. Apoi și-a împreunat mâinile și a continuat: Dar vrem să îi facem să te îndrăgească. Iar asta nu se va întâmpla dacă nu te cunosc. Așa că îți vom lua un mic interviu, iar tu vei da tot ce-i mai bun la *Actualități*; să nu fii timidă când ne vei vedea prin palat. Nu suntem aici în fiecare zi, dar o să ne mai întâlnim din când în când.

— În regulă, am spus cu sfială.

Nu prea voiam să vorbesc în fața camerelor de filmat.

Părea foarte stresant.

— America Singer, da? a întrebat ea după ce un bec roșu s-a aprins pe o cameră de filmat.

— Da.

Am încercat să-mi ascund emoțiile.

— Ca să fiu sinceră, nu arăți prea schimbată. Poți să ne povestești ce s-a întâmplat astăzi la transformare?

M-am gândit înainte să răspund:

— Mi-au tuns părul în scări. Îmi place.

Mi-am trecut degetele prin șuvițele roșcate, simțind cât de moale era părul după îngrijirea profesională.

— Și m-au dat cu loțiune de vanilie. Miros ca o prăjitură, am spus, adulmecându-mi brațul.

Femeia a râs.

— Adorabil. Iar rochia îți vine ca turnată.

— Mulțumesc, am spus, privind în jos și admirându-mi noile haine. De obicei, nu port rochii, așa că va dura un timp până mă voi obișnui.

— Adevărat, a spus femeia-reporter. Ești una dintre cele trei fete din Cincinnati. Cum ți s-a părut această experiență până acum?

Am scormonit prin minte după ceva ce ar fi putut descrie cum anume mă simțisem în acea zi. De la dezamăgirea din piață și experiența zborului, până la faptul că o aveam alături pe Marlee.

— Surprinzătoare, am spus.

— Bănuiesc că vor mai fi zile surprinzătoare, a comentat ea.

— Sper doar că vor fi puțin mai liniștite decât cea de azi, am spus eu, oftând.

— Ce părere ai despre celelalte concurente?

Am înghițit:

— Toate fetele sunt extrem de drăguțe.

Cu o singură excepție înfiorătoare.

— Îmm-hâmm, a spus ea, intuind cum stăteau de fapt lucrurile. Deci ce părere ai despre transformarea ta? Te îngrijorează modul în care arată acum vreuna dintre fete?

M-am gândit la asta. Dacă aș fi spus nu, aș fi părut

obraznică, iar dacă aş fi spus da, ar fi putut părea că mă simt ameninţată.

— Cred că echipa a făcut o treabă minunată, scoţând în evidenţă frumuseţea interioară a fiecărei fete.

Femeia a zâmbit şi a spus:

— Bun, cred că e suficient.

— Asta-i tot?

— Trebuie să înghesuim treizeci şi cinci de fete într-o oră şi jumătate, aşa că e bine cât am tras.

— OK.

N-a fost chiar atât de rău.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat. Te poţi așeza pe canapeaua de-acolo, iar cineva va avea grijă de tine.

M-am ridicat şi m-am dus spre canapeaua mare şi rotundă din colţ. Două fete cu care încă nu făcusem cunoştinţă erau deja acolo, vorbind în şoaptă. Am privit de jur împrejur şi am auzit pe cineva spunând că ultimele fete se apropiau de palat. Un nou val de agitaţie a cuprins zona din apropierea studiourilor. Eram atât de atentă la ce se petrecea acolo, că aproape că n-am observat-o pe Marlee aşezându-se lângă mine.

— Marlee! Ce păr ai!

— Ştiu. Mi-au pus extensii. Crezi că-i vor plăcea lui Maxon?

Părea cu adevărat îngrijorată.

— Bineînţeles! Cărui băiat nu i-ar plăcea o blondă superbă? am spus cu un zâmbet.

— America, eşti atât de drăguţă! Toţi oamenii aceia de la aeroport te adorau.

— Oh, eram, pur şi simplu, amabilă cu ei. Şi tu ai vorbit cu câţiva oameni, am sărit eu.

— Da, dar nici măcar pe jumătate cât tine.

Am lăsat capul în jos, uşor ruşinată de faptul că eram complimentată pentru ceva ce părea atât de evident. Când mi-am ridicat privirea, m-am întors spre celelalte două fete ce stăteau cu noi. Nu făcusem cunoştinţă cu Emmica Brass şi Samantha Lowell, dar ştiam cine erau. M-am uitat la ele mai bine. Mă priveau într-un mod ciudat. Înainte să pot ghici de

ce, Silvia, coordonatoarea, s-a apropiat de noi.

— Bine, fetelor, sunteți gata?

Și-a verificat ceasul, apoi ne-a privit lung.

— Am să vă fac un mic tur, iar după aia vă voi duce în camerele voastre.

Marlee a bătut din palme, iar noi ne-am ridicat, pregătindu-ne să plecăm. Silvia ne-a spus că încăperea pe care o folosiserăm pentru a ne înfrumuseța era Salonul Doamnelor. De obicei, regina, slujnicele ei și alte câteva membre ale familiei își petreceau timpul liber aici.

— Obişnuiți-vă cu această încăpere – veți petrece mult timp aici. Când ați venit, ați trecut pe lângă Sala Mare, care e, de obicei, folosită pentru petreceri și banchete. Dacă ați fi fost mai multe, ați fi ocupat-o voi. Dar sufrageria este suficient de încăpătoare pentru lucrurile de care aveți nevoie. Haideți să aruncăm o privire acolo.

Ne-a arătat unde mânca familia regală, la o singură masă. Noi aveam să stăm la niște mese lungi, așezate de-o parte și de alta, așa că tot aranjamentul arăta ca un U. Locurile noastre erau deja marcate cu niște semne elegante. Aveam să stau alături de Ashley și Tiny Lee, pe care o văzusem intrând în Salonul Doamnelor mai devreme, și față-n față cu Kriss Ambers.

Am părăsit sufrageria și ne-am continuat drumul pe niște scări, trecând și prin încăperea care era folosită pentru a difuza *Actualitățile din Illeá*. Sus, ghidul nostru ne-a arătat o sală unde regele și Maxon își petreceau timpul lucrând. Nu aveam acces în acea zonă.

— Alt lucru interzis: etajul al treilea. Acolo sunt apartamentele regale, și niciun fel de intruziune nu va fi tolerată. Camerele voastre sunt la etajul al doilea. Veți ocupa cele mai multe dintre camerele pentru musafiri. Dar să nu vă faceți griji; există suficient spațiu. Aceste uși duc spre grădina din spate. Bună, Hector, Markson!

Cei doi soldați de lângă intrare au dat ușor din cap. Mi-a luat o clipă până mi-am dat seama că marea arcadă din dreapta noastră era ușa laterală a Sălii Mari, ceea ce însemna că imediat după colț se afla Salonul Doamnelor.

Eram mândră de descoperirea mea. Palatul era un fel de labirint luxos.

— Nu aveți voie să ieșiți afară în nicio împrejurare, a continuat Silvia. Pe timpul zilei vor exista perioade de timp când veți putea merge în grădină, dar numai după ce ați cerut permisiunea. Această restricție este pentru siguranța voastră. Din nefericire, rebelii au mai pătruns și altădată pe domeniile palatului.

Am simțit cum mă străbate un fior.

Am cotit și am început să urcăm uriașele scări ce duceau la etajul al doilea. Mochetele păreau extrem de moi sub pantofii mei și aveam senzația că mă cufundam cu câte un centimetru de fiecare dată când pășeam. Soarele pătrundea prin niște ferestre înalte, iar în aer se simțea un miros de flori proaspete. Tablouri mari atârnav pe pereți, înfățișându-i pe regii din trecut, alături de câteva desene cu foștii conducători americani și canadieni. Cel puțin asta credeam eu că fuseseră. Nu purtau niciun fel de coroane.

— Lucrurile voastre sunt deja în camere. Dacă decorațiunile nu vi se potrivesc, spuneți-le slujnicilor. Fiecare are trei slujnice, care se află, de asemenea, în camere. Vă vor ajuta să despachetați și să vă îmbrăcați pentru cină. Înainte de cina din seara asta, ne vom întâlni în Salonul Doamnelor pentru o transmisiune specială a *Actualităților din Illeá*.

Săptămâna viitoare veți participa toate la emisiune! în seara asta veți urmări niște materiale video cu plecarea voastră și sosirea la palat. Se pare că va fi ceva special. Ar trebui să știți că prințul Maxon n-a văzut încă nimic. În seara asta el va urmări împreună cu restul Illeei transmisiunea, iar întâlnirea oficială dintre voi și Maiestatea Sa va fi mâine. Veți lua cina împreună, numai voi, fetele, așa încât veți avea posibilitatea să vă cunoașteți, iar mâine va începe jocul!

Am înghițit în sec. Prea multe reguli, prea multă organizare, prea mulți oameni. Nu-mi doream decât să fiu singură cu o vioară.

Am mers pe coridorul de la etajul doi, lăsându-le pe Alese

în camerele lor. A mea era după un colț, pe un coridor mic, alături de camerele lui Bariel, Tiny și a Jennei. Am răsuflat ușurată că nu stăteam chiar în mijloc, ca Marlee. Poate că în felul ăsta aveam să mă bucur de mai multă liniște.

De-ndată ce Silvia a plecat, am deschis ușa și am dat peste trei femei care au icnit când m-au văzut. Una cosea într-un colț, iar celelalte făceau curat într-o cameră care arăta deja impecabil. Au venit imediat spre mine și s-au prezentat ca fiind Lucy, Anne și Mary. Mi-a luat ceva timp ca să le conving să plece. Nu voiam să fiu nepoliticoasă de vreme ce ele erau atât de dornice să-și facă treaba, dar voiam să fiu singură.

— Vreau doar să trag un pui de somn. Sunt sigură că și voi ați avut o zi grea, cu toate pregătirile astea. Cel mai bine este să mă lăsați să mă odihnesc și să vă trageți și voi puțin sufletul. Și vă rog să veniți să mă treziți când e timpul să merg la cină.

Au urmat niște mulțumiri și reverențe, pe care am încercat să le descurajez, apoi am rămas singură. Contrar așteptărilor, asta nu m-a ajutat. Am încercat să mă întind pe pat, dar fiecare părticică din trupul meu protesta, refuzând să mă lase să mă relaxez într-un loc care în mod evident nu era pentru mine.

În colț erau o vioară, o chitară și un pian superb, dar nu aveam dispoziția necesară pentru a cânta. Rucsacul meu era bine legat, așteptând la picioarele patului, dar și despachetarea lui părea să ceară prea mult efort. Știam că puseseră lucruri speciale în dulap, în sertare și în baie, dar nu mă simțeam în stare să mă ridic și să explorez.

Pur și simplu am rămas întinsă pe pat. După un timp, care mie mi s-a părut foarte scurt, slujnicele au bătut încetișor la ușă. Le-am invitat înăuntru, și, oricât de ciudat ar suna, le-am lăsat să mă îmbrace. Păreau atât de încântate să fie de ajutor, încât nu le puteam cere să plece din nou.

Cu niște agrafe delicate mi-au prins la loc câteva șuvițe de păr rebele și mi-au refăcut machiajul. Rochia – care fusese cusută de ele, ca și celelalte haine din șifonier – era de un verde-închis și lungă până la podea. M-aș fi împiedicat în ea

dacă nu aş fi purtat acele tocuri joase. Silvia a bătut la uşă la şase fix şi m-a luat împreună cu cele trei vecine de pe coridor. Am aşteptat în foaier, lângă scări, ca toată lumea să apară, iar apoi ne-am îndreptat spre Salonul Doamnelor. Marlee m-a zărit şi a venit lângă mine.

Sunetul scos de cele treizeci şi cinci de perechi de tocuri care loveau scările din marmură era melodios. Se auzeau câteva murmure, dar cele mai multe fete păstrau tăcerea, în timp ce treceam pe lângă sufragerie, am observat că uşile erau închise. M-am întrebat dacă familia regală se afla acolo în acel moment, luând ultima masă în familie.

Era ciudat că eram musafirii lor, dar că nu făcuserăm cunoştinţă încă.

Salonul Doamnelor îşi schimbase înfăţişarea între timp. Oglinzile şi hainele dispăruseră, fiind înlocuite de nişte mese, scaune şi nişte canapele ce păreau extrem de confortabile. Marlee s-a uitat la mine, a dat din cap spre una dintre canapele, aşa că ne-am aşezat acolo.

Când toată lumea şi-a găsit un loc, televizorul a fost pornit şi am urmărit *Actualităţile*. Au fost aceleaşi anunţuri ca de obicei – actualizări ale bugetului de proiecte, situaţia de pe front, o ştire despre un alt atac în est –, iar apoi, în ultima jumătate de oră, Gavril a făcut comentarii despre filmările din acea zi.

— Aici, domnişoara Celeste Newsome îşi ia rămas-bun de la mulţimea de admiratori din Clermont. Acestei tinere drăguţe i-a luat mai bine de o oră ca să se despartă de fani.

Am văzut-o pe Celeste zâmbind superior în timp ce privea ecranul. Stătea lângă Bariel Pratt, care avea un păr extrem de drept, de un blond palid, care îi ajungea până la talie. N-aş putea să mă exprim mai elegant de-atât: sânii ei erau imenşi. Îi ieşeau pur şi simplu din rochia fără bretele şi toată lumea încerca fără succes să nu se holbeze la ei.

Bariel era frumoasă, dar într-un fel comun. Frumuseţea ei era precum stilul lui Celeste. Privindu-le pe amândouă una lângă cealaltă, am fost lovită, nu ştiu cum, de o revelaţie: *Ține-ți dușmanii aproape*, păreau să spună. Cred că amândouă înțeleseseră că lupta cea mai aprigă avea să se

dea între ele.

— Celelalte fete din Est au fost la fel de populare. Comportamentul rezervat, rafinat, al lui Ashley Brouillette o face să fie o adevărată lady în timp ce merge prin mulțime, arborează o expresie modestă, frumoasă, nu foarte diferită de cea a reginei noastre. Și Marlee Tames din Kent și-a luat cu greu rămas-bun când a plecat azi, cântând imnul național împreună cu fanii ei.

Pe ecran au apărut poze cu Marlee zâmbind și îmbrățișând oameni din provincia de unde venea.

— E una dintre favoritele celor cărora le-am luat interviu azi.

Marlee s-a întins spre mine și m-a strâns de mână. Asta m-a făcut să fiu sigură; aveam să o sprijin pe Marlee.

— De asemenea, cu domnișoara Tames a călătorit America Singer, una dintre cele trei fete din Cincinnati care au ajuns în Alegere.

Mă făcuseră să arăt mai bine decât în realitate. Nu-mi aminteam decât faptul că scrutam tristă mulțimea. Dar, datorită montajului, păream matură și grijulie. Imaginile cu mine îmbrățișându-mi tatăl erau înduioșătoare și frumoase.

Cu toate astea, erau nimic în comparație cu imaginile de la aeroport.

— Dar noi știm că în Alegere castele nu contează, și se pare că Lady America nu trebuie să fie trecută cu vederea. Când a aterizat în Angeles, Lady Singer a fost favorita publicului la aeroport, oprindu-se pentru a face poze, a da autografe și a vorbi cu toți cei prezenți. Domnișoarei America Singer nu îi este teamă să-și murdărească mâinile, o calitate pe care mulți o consideră absolut necesară unei viitoare prințese.

Aproape toată lumea s-a întors spre mine. Era aceeași privire pe care mi-o aruncaseră Emmica și Samantha. Deodată, totul avea sens. Intențiile mele nu contau. Alesele nu știau că eu nu-mi doream asta. În ochii lor, eram deja o amenințare. Și eram conștientă că voiau să mă vadă plecată cât mai curând.

Capitolul 10

La cină am stat cu capul plecat. În Salonul Doamnelor puteam fi curajoasă deoarece o aveam alături pe Marlee, iar ea mă considera de treabă. Dar aici, îngrămădită între două fete a căror ură o simțeam venind în valuri, eram o lașă. Mi-am ridicat privirea din farfurie o singură dată și am văzut-o pe Kriss Ambers învârtindu-și amenințător furculița în farfurie. Iar Ashley, pe care toți o considerau o adevărată lady, strângea din buze și nu vorbea cu mine. Tot ce voiam era să dispar în camera mea.

Nu înțelegeam de ce totul era atât de important. Ce era în neregulă dacă le plăceam oamenilor? Aici admirația lor nu mai avea niciun rost; pancartele și aclamațiile nu mai contau.

Într-un cuvânt, nu știam dacă trebuia să mă simt onorată sau enervată.

Mi-am văzut de mâncarea din farfurie. Ultima oară când avusesem friptură la cină fusese acum câțiva ani, de un Crăciun. Știam că mama se străduise din răspuțeri să prepare ceva bun, dar nu se putea compara cu friptura din fața mea. Era extrem de succulentă, moale și condimentată. Voiam să întreb pe cineva dacă nu era cea mai bună friptură pe care o mâncase vreodată. Dacă Marlee ar fi fost mai aproape, aș fi întrebat-o. Am aruncat o privire prin încăpere. Marlee vorbea în șoaptă cu fetele din jurul ei.

Cum de reușea să facă asta? Oare acea filmare nu o declarase ca fiind una dintre favorite? Cum de le făcea pe celelalte fete să vorbească, totuși, cu ea?

Desertul era un amestec de fructe cu înghețată de vanilie. Era ca și când nu mai mâncasem niciodată așa ceva. Dacă asta era mâncare, oare cu ce îmi umplusem stomacul până acum? M-am gândit la May și la pasiunea noastră pentru dulciuri. I-ar fi plăcut la nebunie desertul ăsta. Puteam să fac pariu că ea s-ar fi făcut remarcată aici.

Nu aveam voie să plecăm până ce nu termina toată lumea de mâncat, iar după aceea aveam un ordin strict de a merge direct la culcare.

— Măine-dimineată vă veți întâlni cu prințul Maxon și veți dori să arătați cât mai bine, ne-a povățuit Silvia. La urma urmelor, el va fi la un moment dat soțul unei persoane din această încăpere.

Câteva fete au oftat la auzul acestor cuvinte.

De data asta, zgomotul scos de pantofi pe scări a fost mai slab. De-abia așteptam să scap de-ai mei. Și de rochie, în rucsac aveam niște haine de acasă, și în mine se dădea o luptă – era cazul să le îmbrac câteva momente pentru a mă simți în pielea mea din nou sau nu?

Când am ajuns în capul scărilor, ne-am împrăștiat, fiecare îndreptându-se spre camera ei. Marlee m-a tras deoparte.

— Ești bine? m-a întrebat ea.

— Da. Chestia e că unele fete s-au uitat ciudat la mine în timpul cinei.

Am încercat să nu par o plângăcioasă.

— Sunt puțin agitate din cauza faptului că toată lumea te place atât de mult, a spus ea, dând din mână.

— Dar oamenii te-au îndrăgit și pe tine. Am văzut pancartele. Cu tine de ce nu s-au purtat urât?

— Nu ai petrecut prea mult timp în compania fetelor, nu-i așa? a întrebat ea, zâmbind cu viclenie, de parcă ar fi trebuit să știu ce se-ntâmpla.

— Nu. În cea mai mare parte a timpului am stat doar cu surorile mele, am recunoscut.

— Ai făcut școala acasă?

— Da.

— Ei bine, eu mergeam la școală cu un grup de fete din Patru, iar ele au toate felul lor de a se băga pe sub pielea cuiva. Vezi tu, trebuie să cunoști omul, să-ți dai seama ce anume îl calcă pe nervi cel mai mult. Multe fete îmi fac complimente răutăcioase sau lucruri de genul ăsta. Știu că sunt considerată sigură pe mine, dar de fapt sunt timidă, iar ele cred că mă pot doborî cu niște cuvinte.

M-am încruntat. Oare făceau asta dinadins?

— Dar tu, o persoană misterioasă și cumva tăcută...

— Nu sunt misterioasă, am întrerupt-o eu.

— Ba ești puțin. Și uneori oamenii nu știu dacă să

interpreteze tăcerea ta drept încredere sau frică. Te privesc ca și cum ai fi un gândac, dar trebuie să ai grijă pentru că la un moment dat ai putea ajunge să te simți așa.

— Ha!

Asta avea noimă. M-am întrebat ce aș fi făcut eu dacă aș fi descoperit că cineva nu era sigur pe sine.

— Ce anume faci când vrei să scoți tot ce-i mai bun din ele?

A zâmbit:

— Le ignor. Acasă cunosc o fată care devine extrem de nervoasă când nu te poate călca pe coadă, așa că sfârșește prin a se supăra. Așadar, nu-ți face griji, a spus ea. Tot ce trebuie să faci este să nu le lași să-și dea seama că te-au prins în capcană.

— Dar nu m-au prins.

— Aproape că te cred... dar nu chiar.

A râs puțin, un sunet cald, care s-a evaporat pe coridorul tăcut.

— Îți vine să crezi că-l vom întâlni mâine-dimineață? m-a întrebat, trecând la lucruri considerate de ea mai importante.

— Nu, chiar nu-mi vine să cred.

Maxon părea o fantomă care bântuia palatul – se știa de existența lui, dar nimeni nu-l văzuse niciodată.

— Ei bine, mult succes mâine!

Și mi-am dat seama că aceste cuvinte erau spuse din inimă.

— Mult noroc și ție, Marlee! Sunt sigură că prințul Maxon va fi mai mult decât încântat să te cunoască.

Am strâns-o de mână.

A zâmbit într-un fel care trăda atât încântare, cât și timiditate, iar apoi a intrat în camera ei.

Când am ajuns la camera mea, ușa lui Bariel era larg deschisă, așa că am auzit-o murmurând ceva unei slujnice. M-a văzut și mi-a trântit ușa în față.

Mersi pentru asta.

Slujnicele mele erau acolo, desigur, așteptându-mă să mă spăl și să mă dezbrac. Cămașa mea de noapte, o chestie verde, subțire și mică, fusese întinsă pe pat pentru mine.

Fiind bine educate, niciuna dintre ele nu mi-a atins rucsacul.

Erau eficiente și bine intenționate. În mod evident, desfășurau rutina de sfârșit de zi, dar nu păreau să se grăbească. Bănuiesc că efectul trebuia să fie revigorant și liniștitor, dar voiam să le spun să plece. N-am putut să le zoresc în timp ce-mi spălau mâinile, îmi desfăceau rochia și-mi prindeau broșa de cămașa de noapte. Și în timp ce îndeplineau toate aceste îndatoriri care mă intimidau, îmi puneau întrebări. Am încercat să le răspund fără să fiu nepoliticoasă.

Da, le-am văzut în cele din urmă și pe celelalte fete. Nu, n-au fost deloc vorbărețe. Da, cina a fost fantastică.

Nu, abia a doua zi aveam să îl întâlnesc pe prinț. Da, eram extrem de obosită.

— Și chiar mi-ar face bine să fiu puțin singură, am adăugat în cele din urmă, sperând să priceapă.

Păreau dezamăgite, așa că am încercat să repar situația:

— Îmi sunteți de mare ajutor. Numai că eu sunt obișnuită să-mi petrec timpul liber singură. Iar astăzi am întâlnit atâția oameni!

— Dar, Lady Singer, noi trebuie să vă ajutăm. Asta e treaba noastră, a spus slujnica-șefă.

Mi-am dat seama că ea era Anne. Lui Anne îi plăcea să fie peste tot, Mary era lentă, iar Lucy bănuiesc că era, pur și simplu, timidă.

— Vă sunt cu adevărat recunoscătoare, și în mod sigur mâine-dimineață voi avea nevoie de ajutorul vostru. Dar în seara asta simt nevoia să mă liniștesc. Dacă vreți să-mi fiți de ajutor, lăsați-mă puțin singură. Iar dacă dimineață veți fi odihnite, sunt sigură că lucrurile vor merge strună, corect?

S-au uitat unele la altele.

— Ei bine, bănuim că aveți dreptate, a consimțit Anne.

— Una dintre noi trebuie să rămână aici până adormiți, în caz că aveți nevoie de ceva.

Lucy părea agitată, de parcă îi era teamă de decizia pe care aveam să o iau. Din când în când tremura ușor, ceea ce probabil că era un acces de timiditate.

— Dacă voi avea nevoie de ceva, voi suna din clopoțel. O

să fiu bine. În plus, nu mă voi putea odihni știind că cineva mă veghează.

S-au privit din nou, ușor sceptice. Știam o metodă rapidă de a pune capăt situației, dar uram s-o folosesc.

— Se presupune că trebuie să-mi ascultați ordinele, nu?

Au scuturat din cap, pline de speranță.

— Atunci vă ordon să mergeți la culcare. Și să veniți dimineată să mă ajutați. Vă rog.

Anne a zâmbit. Mi-am dat seama că începea să mă înțeleagă:

— Da, Lady Singer. Ne vedem dimineată.

Au făcut reverențe și au părăsit camera în tăcere. Anne mi-a aruncat o ultimă privire. Bănuiesc că nu eram tocmai cum se așteptase ea. Dar nu părea prea supărată din această cauză.

Odată plecate, mi-am scos papucii de casă eleganți și mi-am lipit tălpile de podea. Faptul de a fi în picioarele goale mi se părea minunat, natural. Mi-am despachetat bagajul, lucru care nu a durat prea mult. Mi-am lăsat hainele de schimb în rucsacul pe care l-am băgat în șifonier. În timp ce făceam asta am aruncat o privire asupra rochiilor. Nu erau foarte multe. Suficiente pentru o săptămână. Am bănuț că era așa pentru toată lumea. De ce să faci zeci de rochii pentru o fată care ar putea pleca ziua următoare?

Am luat cele câteva fotografii cu familia mea și le-am vârat în rama oglinzii. Era atât de înaltă și de lată, încât puteam privi pozele și mă puteam oglindi fără probleme.

Aveam o cutiuță cu mărunțișuri – cercei, panglici și bentițe pe care le adoram. Probabil că aici păreau incredibil de comune, dar erau atât de personale, încât trebuise să le iau cu mine. Cele câteva cărți pe care le adusesem și-au găsit loc pe raftul de lângă ușile ce dădeau spre balcon.

Am deschis ușa puțin și am admirat grădina. Am văzut un labirint de cărări cu fântâni și bănci. Florile creșteau peste tot, iar gardul viu era perfect tuns. Dincolo de această bucată de pământ îngrijit era un câmp deschis, iar apoi o pădure imensă. Era atât de mare, că nu-mi puteam da seama dacă era străjuită de zidurile palatului. M-am întrebat preț

de o clipă de ce exista acolo, dar apoi mi-am adus aminte de ultimul obiect de-acasă pe care îl țineam în mână.

Borcănașul cu o singură monedă. L-am scuturat de câteva ori, ascultând moneda cum se lovea de pereții din sticlă. Oare de ce îl adusesem? Să-mi amintească de ceva ce nu puteam avea?

Gândul că această dragoste pe care o clădisem ani de zile într-un loc liniștit, secret, era acum inaccesibilă – m-a făcut să plâng. Dacă adăugam asta la tensiunea și agitația zilei, era deja prea mult. Nu știam unde aveam să pun acest borcan, dar deocamdată l-am așezat pe noptiera de lângă patul meu.

Am stins luminile, m-am vârat în așternuturile luxoase și am privit îndelung borcanul. Mi-am permis să fiu tristă. Mi-am permis să mă gândesc la *el*.

Cum de pierdusem atât de multe lucruri într-o perioadă atât de scurtă? Ai zice că despărțirea de familie, locuitul într-un loc străin și separarea de persoana pe care o iubești ar trebui să fie evenimente cu care te obișnuiești în câțiva ani, nu într-o singură zi.

Mă întrebam ce anume dorise să-mi spună înainte să plec. Singurul lucru pe care l-am putut deduce era că nu se simțea în largul lui să vorbească despre asta cu toți oamenii de față. Oare era vorba despre *ea*?

Am privit lung spre borcan.

Încercase oare să-și ceară scuze? Cu o noapte în urmă îl mustrasem zdravăn. Poate că asta era.

Scuze că era deja cu altcineva? Ei bine, vedeam asta și singură, mulțumesc frumos.

Că *nu* era cu altcineva? Că încă mă iubea?

Am alungat acel gând. Nu-mi puteam permite să sper. Acum trebuia să-l urăsc. Acea furie mă făcea să merg mai departe. Să stau cât mai departe de el era unul dintre motivele pentru care mă aflam aici.

Dar speranța mă făcea să sufăr. Iar odată cu ea a venit și dorul de casă, iar tot ce voiam era ca May să se furișeze în patul meu așa cum făcea uneori. Apoi am fost invadată de teama că toate celelalte fete intenționau să mă saboteze, din

dorința de a mă vedea plecată. Și de stresul că atât timp cât locuiam în palat, aveam să apar la televizor în fața întregii țări. Și mai era și groaza că teroriștii ar fi putut încerca să mă omoare doar pentru a face o declarație politică. Toate au venit prea repede și nu puteam gândi limpede pentru că eram amețită după o asemenea zi.

Vederea mi s-a încheșat. Nici măcar nu mi-am dat seama că începusem să plâng. Nu puteam respira. Tremuram. M-am dat jos din pat și am fugit pe balcon. Eram atât de panicată, încât mi-a luat ceva timp să descui ușa, dar în cele din urmă am reușit. Am crezut că aerul proaspăt avea să mă ajute, dar n-a fost așa. Încă respiram sacadat.

Aici nu aveam libertate. Gratiile balconului mă țineau ca într-o cușcă. Puteam vedea zidurile înalte din jurul palatului care erau păzite de mulți bărbați. Voiam să ies din palat și nimeni nu avea să-mi permită asta. Disperarea m-a făcut să mă simt și mai slabă. Am privit spre pădure. Puteam să fac pariu că de-aici nu se vedea decât o întindere vastă de vegetație.

M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la fugă. Din pricina lacrimilor, nu eram foarte sigură pe picioare, dar am reușit să ajung la ușă. Am alergat pe culoarul pe care-l știam, neobservând obiectele de artă, draperia sau ornamentele aurii. De-abia i-am observat pe soldați. Nu cunoșteam drumul, dar eram sigură că, dacă ajungeam jos și coteam la dreapta, aveam să văd masivele uși de sticlă care dădeau spre grădină. Trebuia să ajung la ușile acelea.

Am alergat pe scări, picioarele mele goale lipăind pe marmură. Prin palat mai erau câțiva soldați, dar nu m-a oprit nimeni. Asta până când am găsit locul pe care-l căutam.

Exact ca mai devreme, doi bărbați stăteau de-o parte și de alta a ușilor, și când am încercat să trec de ei, unul s-a postat în fața mea, bastonul din mâna lui, asemănător cu o sulită, blocându-mi calea.

— Mă scuzați, domnișoară, dar trebuie să vă întoarceți în camera dumneavoastră, a spus el pe un ton autoritar.

Cu toate că nu vorbea tare, vocea lui părea să bubuie pe holul elegant și tăcut.

— Nu... nu. Vreau... să ies afară.

Limba mi se împleticea în gură; nu puteam respira cum trebuie.

— Domnișoară, trebuie să vă întoarceți în camera dumneavoastră în acest moment, a spus al doilea soldat, venind spre mine.

— Vă rog, am spus eu, gâfâind.

Mai aveam puțin și leșinam.

— Îmi pare rău... Lady America, nu?

Soldatul îmi văzuse broșa.

— Trebuie să vă întoarceți în camera dumneavoastră.

— Nu... nu pot respira, m-am bâlâit eu, căzând în brațele lui când s-a apropiat suficient cât să mă împingă.

Bastonul i-a căzut pe jos. L-am prins de mână, simțind cum amețesc.

— Dă-i drumul!

Asta era o voce necunoscută, una tânără, dar foarte autoritară. Am întors capul pe jumătate, apoi l-am lăsat moale. Era prințul Maxon. Arăta puțin ciudat, din cauza unghiului în care atârna capul meu, dar i-am recunoscut părul și felul bățos în care stătea.

— A căzut, Maiestatea Voastră. Voia să iasă afară.

Primul soldat părea agitat în timp ce explica. Dacă îmi făcea rău, avea să dea de belea. Acum eu eram proprietatea Ileei.

— Deschide ușile!

— Dar... Maiestatea Voastră...

— Deschide ușile și las-o să iasă. Acum!

— Imediat, Maiestatea Voastră.

Primul soldat a trecut la treabă, scoțând o cheie. Din locul unde mă aflam, am auzit cheile lovindu-se una de cealaltă, apoi una intrând în încuietoare. Prințul m-a privit îngrijorat în timp ce încercam să mă ridic. Apoi, mirosul dulce al aerului proaspăt m-a învăluit, oferindu-mi motivația de care aveam nevoie. M-am smuls din mâinile soldatului și am luat-o la goană, ca un bețiv, spre grădină.

Mă cam împiedicam, dar nu-mi păsa dacă nu eram grațioasă. Trebuia să ajung afară. Am simțit aerul cald pe

piele, iarba sub picioare. Se părea că până și lucrurile din natură erau transformate la palat în ceva extravagant. Voiam să ajung la copaci, dar picioarele nu m-au mai ascultat. M-am prăbușit în fața unei băncuțe de piatră și m-am așezat pe pământ, sprijinindu-mă de ea.

Nu mai aveam suficientă energie pentru a suspina, așa că lacrimile care au năvălit erau calme. A fost însă suficient pentru a mă ajuta să mă adun. Cum de ajunseseam aici? Cum de permisesem să se întâmple așa ceva? Ce avea să se aleagă de mine de acum încolo? Aveam să primesc înapoi măcar o parte din viața pe care o dusesem înainte de a fi ajuns aici? Habar n-aveam. Și nu puteam face nimic în legătură cu asta.

Eram atât de adâncită în gânduri, că nici măcar nu mi-am dat seama că nu eram singură până când prințul Maxon nu a vorbit.

— Draga mea, ești bine? m-a întrebat el.

— Nu sunt draga ta.

Mi-am înălțat capul și m-am uitat urât. Nu cred că cineva putea să ia disprețul din vocea și privirea mea drept altceva.

— Te-am jignit cu ceva? Ți-am oferit ceea ce-ți doreai cel mai mult, nu?

Părea sincer nedumerit. Bănuiesc că se aștepta ca noi să-l adorăm și să mulțumim cerului că există.

L-am privit lung, fără frică, cu toate că efectul era probabil atenuat de lacrimile care îmi brăzdau obraji.

— Scuză-mă, dragă, dar ai de gând să continui să plângi? m-a întrebat el, părând foarte tulburat la acest gând.

— Nu-mi spune așa! Îți sunt dragă așa cum îți sunt și celelalte treizeci și patru de fete străine pe care le ții aici în cușcă.

S-a apropiat de mine, nepărând a fi ofensat de discursul meu dezlănțuit. Părea doar... îngrijorat. Expresia de pe chipul lui era interesantă.

Avea un mers grațios pentru un băiat și părea extrem de liniștit în timp ce venea spre mine. Curajul meu s-a topit puțin când am priceput caraghioslâcul situației. Era îmbrăcat în costumul lui apretat, iar eu mă făceam de râs și eram și pe jumătate dezbrăcată. Dacă rangul prințului nu mă

intimidase îndeajuns, comportamentul lui o făcea. Probabil că avea multă experiență cu oamenii nefericiți; când mi-a răspuns, era incredibil de calm:

— Aceasta este o afirmație nedreaptă. Toate îmi sunteți dragi. Trebuie doar să descopăr cine are să-mi fie cea mai dragă.

— Nu-mi spune că mereu vorbești atât de pompos.

A chicotit:

— Mi-e teamă că da. Îmi cer scuze, este produsul educației mele.

— Educație, am bombănit eu, dându-mi ochii peste cap. Ridicol.

— Pardon?

— E ridicol! am strigat, recăpătându-mi o parte din curaj.

— Ce anume e ridicol?

— Această competiție! Toată chestia asta. Nu ai iubit niciodată pe nimeni? Țsta e felul în care vrei să-ți alegi soția? Chiar ești atât de superficial?

Mi-am schimbat poziția puțin. Maxon s-a așezat pe bancă pentru ca eu să nu fiu nevoită să mă răsucesc. Eram prea supărată pentru a fi recunoscătoare.

— Înțeleg că în ochii tăi toată această chestiune nu pare a fi nimic altceva decât un divertisment de doi bani. Dar eu trăiesc într-o lume unde sunt păzit tot timpul. Nu mă întâlnesc cu prea multe femei. Îmi petrec uneori timpul cu fiicele unor diplomați, dar de obicei nu avem prea multe subiecte de discuție. E totuși singurul moment când reușim să vorbim aceeași limbă.

Maxon părea să creadă că făcuse o glumă bună și a râs. Eu nu eram amuzată. Și-a dres vocea.

— Având în vedere această situație, n-am avut niciodată șansa de a mă îndrăgosti. Tu ai avut-o?

— Da, am spus pe negândite.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dorit să le fi putut lua înapoi. Era un lucru personal și nu trebuia să-l las să-și vâre nasul.

— Atunci înseamnă că ai fost norocoasă.

Părea gelos.

Imaginați-vă! Singurul lucru care îmi oferea un avantaj în fața prințului din Illeá era exact ceea ce încercam să uit venind aici.

— Părinții mei s-au căsătorit în acest fel și sunt fericiți. Sper să găsesc și eu fericirea într-o bună zi. Sper, de asemenea, să găsesc o femeie pe care toți cei din Illeá să o poată iubi, cineva care să-mi fie alături și care să poată purta o conversație cu ceilalți șefi de stat. Cineva care se va împrieteni cu apropiații mei și care-mi va fi confidentă. Sunt pregătit să-mi găsesc soția.

Tonul vocii lui m-a năucit. Nici urmă de sarcasm. Ceea ce pentru mine era doar o emisiune de divertisment însemna pentru el o șansă la fericire. Nu-și putea permite luxul de a rata ocazia. Ei bine, poate că putea, dar ar fi fost jenant. Era disperat, dar optimist. Disprețul meu pentru el începuse să scadă. Puțin.

— Chiar crezi că asta e o cușcă? m-a întrebat.

Aveau o privire compătimitoare.

— Da, așa cred, vocea mi-era liniștită. Am adăugat repede: Maiestatea Voastră.

— Și eu am simțit acest lucru de câteva ori. Dar trebuie să recunoști, e o cușcă foarte frumoasă.

— Pentru dumneavoastră. Umpleți această cușcă frumoasă cu treizeci și patru de bărbați care trebuie să se lupte pentru același lucru. Atunci veți vedea cât e de drăguț.

A ridicat din sprâncene:

— Au existat dispute în legătură cu mine? Voi chiar nu înțelegeți că eu voi fi cel care va face alegerea? a zis el, râzând.

— De fapt, nu m-a exprimat corect. Se bat pentru două lucruri. Unele se luptă pentru Maiestatea Voastră, iar altele pentru coroană. Și deja știu ce să spună și ce să facă, astfel încât să vă determine să le alegeți.

— A, da. Bărbatul sau coroana. Mi-e teamă că unii nu pot face diferența.

A clătinat din cap.

— Mult noroc în această privință, am spus pe un ton sec.

A tăcut pentru o clipă din cauza sarcasmului din vocea

mea. L-am privit cu coada ochiului, așteptând să vorbească. Fixa iarba din fața lui, cu o expresie îngrijorată.

Se părea că acest gând îl necăjea. A respirat adânc și s-a întors spre mine:

— Tu pentru ce lupți?

— Eu sunt aici din greșeală.

— Din greșeală?

— Da. Într-un fel. Ei bine, e o poveste lungă. Iar acum... sunt aici. Și nu mă lupt. Planul meu este să mă bucur de mâncare până când mă dați afară.

Auzind asta a râs cu poftă, încovoidându-se și lovindu-și genunchii cu palma. Era un amestec bizar de rigiditate și calm.

— Ce ești? m-a întrebat.

— Poftim?

— Doi? Trei?

Oare nu era atent chiar deloc?

— Cinci.

— A, da. În cazul acesta, probabil că mâncarea e un bun motiv pentru a rămâne. A râs din nou: Scuze, nu-ți pot citi broșa pe întuneric.

— Eu sunt America.

— Ei bine, asta-i perfect.

Maxon a privit în jur și a zâmbit. Ceva îl amuza.

— America, draga mea, sper din toată inima că vei găsi în cușca asta ceva pentru care să merite să lupți. După toate astea, nu-mi pot decât imagina cum ar fi să te văd că încerci cu adevărat.

S-a ridicat de pe bancă și s-a ghemuit lângă mine. Era prea aproape. Nu puteam gândi clar. Poate că eram puțin ameită de faptul că eram lângă el sau poate că eram încă slăbită din cauza plânsului. În orice caz, eram prea șocată pentru a protesta când m-a luat de mână.

— Dacă acest lucru te face fericită, le-aș putea spune celor din palat că preferi să te plimbi prin grădină. Atunci vei putea veni aici noaptea fără ca vreun soldat să-ți interzică. Deși aș prefera să ai unul prin apropiere.

Voiam asta. Libertatea de orice fel părea divină, dar

trebuia să-i spun foarte clar care erau sentimentele mele.

— Nu cred... nu cred că vreau, totuși, ceva de la dumneavoastră.

Mi-am retras degetele din strânsoarea lui lejeră.

A fost luat puțin prin surprindere, rănit:

— Cum dorești.

Simțeam mai mult regret. Doar pentru că nu-mi plăcea de tipul ăsta nu însemna că voiam să-l rănesc.

— Vei intra curând înăuntru?

— Da, am spus, privind în pământ.

— Atunci te voi lăsa împreună cu gândurile tale. Lângă ușă se va afla un soldat care te va aștepta.

— Vă mulțumesc, ăăă... Maiestatea Voastră.

Am dat din cap. Oare de câte ori mă adresasem greșit în conversația asta?

— Dragă America, vrei să-mi faci o favoare?

M-a luat din nou de mână. Era insistent.

L-am privit cu ochii mijiți, nefiind sigură ce să spun:

— Poate.

Zâmbetul i-a revenit.

— Nu le menționa acest incident celorlalte fete. Teoretic, eu voi face cunoștință cu voi mâine și nu vreau ca vreuna dintre ele să se supere. Cu toate că nu cred că te voi auzi strigând în gura mare că am avut o întâlnire romantică, nu-i așa?

Era rândul meu să zâmbesc:

— Deloc!

Am respirat adânc:

— Nu voi spune nimănui.

— Îți mulțumesc.

Mi-a luat mâna și a sărutat-o. Când a ridicat capul, mi-a așezat-o cu grijă înapoi în poală:

— Noapte bună.

Am privit spre punctul cald de pe mâna mea, împietrită pe moment. Apoi m-am întors și l-am văzut pe Maxon îndepărtându-se, oferindu-mi intimitatea pe care mi-o dorisem toată ziua.

Capitolul 11

A doua zi de dimineață, nici slujnicele care intrau în cameră și nici zgomotul apei care umplea cada nu m-au făcut să mă ridic din pat. M-am trezit datorită luminii care s-a strecurat pe geam când Anne a tras cu grijă perdelele grele și bogate, fredonând în șoptă un cântec, fiind incredibil de fericită că făcea acest lucru.

Nu eram pregătită să mă dau jos din pat. Îmi luase mult timp să mă calmez, și chiar mai mult să mă relaxez după ce îmi dădusem seama ce avea să însemne pentru mine conversația din grădină. Dacă aș mai fi avut vreo șansă, i-aș fi cerut scuze lui Maxon. Ar fi fost un miracol dacă m-ar fi lăsat să ajung atât de departe.

— Domnișoară? V-ați trezit?

— Nuuuu, am mormăit eu cu fața îngropată în pernă.

Nu dormisem suficient, iar patul era mult prea comod.

Dar Anne, Mary și Lucy au râs când au auzit mârâitul meu, ceea ce a fost suficient pentru a mă face să zâmbesc și să mă hotărâsc să mă mișc.

Probabil că fetele astea erau singurele persoane din palat cu care m-aș fi putut înțelege. Mă întrebam dacă puteau deveni confidentele mele sau dacă pregătirea și protocolul le interziceau cu desăvârșire să bea o ceașcă de ceai cu mine. Cu toate că eram din Cincinnati, acum purtam o mantie de Trei. Și dacă ele erau servitoare, asta însemna că erau din Șase. Dar pentru mine nu era o problemă. Îmi făcea plăcere să mă aflu în compania celor din Șase.

M-am învățat leneșă prin baie, fiecare pas reverberând în imensul spațiu de faianță și sticlă. În oglinzile mari am văzut-o pe Lucy privind lung la petele de pământ de pe cămașa mea de noapte. Apoi le-a studiat și Anne, cu atenție. Și apoi Mary. Slavă Domnului, niciuna nu a zis nimic. Ieri, după toate acele întrebări pe care mi le adresaseră, le considerasem băgăcioase, dar mă înșelasem. Erau, în mod evident, extrem de îngrijorate cu privire la confortul meu. Întrebări despre ceea ce făceam în afara camerei mele – ca să

nu mai vorbim de palat – nu ar fi fost decât stânjenitoare.

S-au mulțumit să-mi scoată cămașa de noapte și să mă conducă spre cadă.

Nu eram obișnuită să fiu goală în prezența cuiva – nu mă dezbrăcăm nici măcar de față cu May sau cu mama –, dar se părea că acum n-aveam de ales. Aceste femei aveau să mă îmbrace pe timpul șederii mele la palat, așa că trebuia să suport asta până la capăt. M-am întrebat ce avea să se întâmple cu ele după plecarea mea. Urmau să fie trimise să ajute la pregătirea altor fete, odată ce competiția se apropia de final? Aveau oare alte îndatoriri în palat de care erau temporar scutite? Părea nepoliticos să le întreb cu ce anume se ocupau înainte sau să sugerez că aveam să plec în curând, așa că am tăcut.

După baie, Anne mi-a uscat părul, ridicând o parte din el cu ajutorul panglicilor pe care le adusesem de-acasă. Acestea erau albastre, ceea ce scotea în evidență florile de pe una dintre rochiile de zi pe care le creaseră pentru mine, așa că m-am îmbrăcat cu ea. Mary m-a machiat, la fel de simplu ca în ziua precedentă, iar Lucy m-a dat cu loțiune pe brațe și pe picioare.

La capitolul bijuterii, aveam la dispoziție o ofertă generoasă, dar le-am cerut slujnicilor să-mi dea cutia mea. Acolo era un colier subțire din argint cu o pasăre cântătoare pe care mi-l dăduse tata și care se potrivea cu broșa ce-mi purta numele. Am luat, totuși, o pereche de cercei din colecția regală, deși probabil că erau cei mai mici.

Anne, Mary și Lucy m-au privit și au zâmbit. Am luat asta ca pe o confirmare că eram suficient de decentă pentru a coborî la micul dejun. Cu plecaciuni și zâmbete, mi-au urat toate cele bune și am plecat. Mâinile lui Lucy tremurau din nou.

Am mers către foaierea unde ne întâlniserăm cu o zi în urmă. Am fost prima care a ajuns acolo, așa că m-am așezat pe o canapea pentru a le aștepta și pe celelalte fete, care au început să sosească pe rând. Am observat imediat numitorul comun. Toate arătau fenomenal. Aveau părul prins în cosițe sau pieptănat în bucle, care încadrau frumos fețele.

Machiajul era foarte îngrijit, iar rochiile perfect călcate.

Probabil că eu alesesem cea mai simplă rochie pentru această primă zi, deoarece restul fetelor aveau câte ceva sclipitor pe ele. Am văzut două Alese care, odată ajunse în foaier, și-au dat seama că purtau rochiile asemănătoare. Amândouă s-au întors în camerele lor pentru a se schimba. Fetele voiau să iasă în evidență și reușiseră în felul lor. Chiar și eu.

Toate arătau ca și cum ar fi făcut parte din Unu. Eu arătam ca o fată din Cinci îmbrăcată într-o rochie drăguță.

Credeam că mie îmi luase o veșnicie ca să mă pregătesc, dar celorlalte le luase mult mai mult. Când Silvia a venit să ne conducă, a trebuit să le așteptăm pe Celeste și pe Tiny, căreia, în mod sugestiv¹, a trebuit să i se ajusteze rochia.

Odată ce ne-am strâns toate, am pornit spre scări. Pe perete era o oglindă cu ramă de aur și, în timp ce coboram, am aruncat o ultimă privire. Eram însoțită de Marlee și Tiny. Arătam, în mod cert, simplu.

Dar cel puțin eram eu însămi, iar asta era cât de cât o consolare.

Am coborât, crezând că vom fi conduse în sufragerie, acolo unde ni se spusese că vom mânca. În schimb, am fost duse în Sala Mare, unde mai multe mese și scaune fuseseră așezate în șiruri. Cu toate că pe mese erau aranjate farfurii, pahare și tacâmuri de argint, nu se vedea niciun fel de mâncare. Nu se simțea niciun miros. În față, înghesuie într-un ungher, am observat mai multe canapele. Câțiva cameramani, postați de jur-împrejurul încăperii, ne-au filmat sosirea.

Am intrat în șir indian, așezându-ne unde voiam de vreme ce nu existau cartonaje cu numele nostru. Marlee a ales rândul din fața mea, iar Ashley s-a postat în dreapta. Nu mi-am bătut capul să mă uit și la celelalte fete. Se părea că unele dintre ele își făcuseră cel puțin o aliată, exact așa cum eram eu și Marlee. Ashley alesese locul de lângă mine, așa că am bănuț că dorea să fim prietene. Cu toate astea, nu mi-a vorbit. Poate că era supărată din pricina emisiunii din seara

¹ În limba engleză, *tiny* înseamnă „mic” (n. tr.).

trecută. Oricum, când tăcuserăm cunoștință nu vorbise prea mult. Poate că așa era firea ei. Mi-am dat seama că lucrul cel mai rău pe care-l putea face era să nu răspundă, așa că am decis să îi fac un compliment.

— Ashley arăți minunat.

— O, mulțumesc, a spus ea.

Ne-am asigurat amândouă că echipele de filmare nu ne urmăreau. Nu aveam ceva de ascuns, dar cine îi voia peste tot?

— Nu e amuzant să purtăm toate bijuteriile astea? Unde sunt alte tale?

— Ăăă... erau prea grele pentru mine. Am decis să port ceva mai ușor.

— Chiar sunt grele! Simt că am zece kilograme pe cap. Dat tot n-am putut să renunț la ele. Cine știe cât timp vom rămâne aici?

Asta chiar era amuzant. Ashley păruse sigură pe sine de la început. După felul în care arăta și se comporta, o puteai considera deja o prințesă. Părea ciudat că-și făcea griji.

— Dar ce, nu crezi că vei câștiga? am întrebat-o.

— Ba da, a șoptit ea. Dar e nepolitic să spui asta!

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am chicotit.

Altă greșeală. Chicotitul i-a atras atenția Silviei, care tocmai intra pe ușă.

— Nț-nț! O lady nu folosește niciodată un ton mai ridicat decât o șoptă.

Toate murmurele s-au stins imediat. Mă întrebam dacă greșeala mea fusese surprinsă de camere, iar obrazii mi-au luat foc instantaneu.

— Bună ziua din nou, doamnelor. Sper că ați avut o noapte tihnită la palat, deoarece acum începe cu adevărat munca noastră. Astăzi voi încerca să vă vorbesc despre conduită și protocol, un proces care va continua pe toată durata șederii voastre. Vreau să vă informez că orice pas greșit din partea voastră va fi raportat familiei regale. Pare o exagerare, dar această competiție nu trebuie tratată superficial. O persoană din această încăpere va fi următoarea prințesă a Ileei. Nu e un lucru ușor. Trebuie să vă străduiți

să vă ridicați singure în rang, indiferent de statutul vostru anterior. Aici veți deveni niște doamne. Și în această dimineață veți lua parte la prima voastră lecție.

Manierele la masă sunt foarte importante, iar înainte să puteți mânca alături de familia regală, trebuie să fiți conștiente de câteva norme de comportare. Cu cât mai bine învățați această lecție, cu atât mai repede veți putea merge la masă, așa că, vă rog, fiți atente.

A început să ne explice că vom fi servite pe partea dreaptă, care pahar e pentru care băutură, și că niciodată, dar niciodată, să nu întindem mâinile după un produs de patiserie. Pentru asta trebuia să folosim cleștele. Când nu făceam nimic cu mâinile, acestea trebuiau să stea în poală, pe șervet. Nu aveam voie să vorbim neîntrebate. Desigur, puteam vorbi în șoaptă cu vecinii de masă, dar mereu la un nivel tolerabil. Când a anunțat această ultimă regulă, m-a privit drept în ochi.

Silvia a continuat pe tonul ei elegant, în timp ce stomacul meu protesta. Chiar dacă erau sărăcicioase, acasă eram obișnuită să mănânc cele trei mese zilnice. Aveam nevoie de mâncare. Eram din ce în ce mai nervoasă, când la un moment dat am auzit un ciocănit la ușă. Doi soldați s-au dat la o parte, făcându-i loc prințului Maxon.

— Bună dimineața, doamnelor! a strigat el.

Agitația a cuprins încăperea. Spatele îndreptat, șuvițele de păr date pe după umeri, rochiile rearanjate. Eu nu m-am uitat la Maxon, ci la Ashley, al cărei piept se mișca repede. Se holba pur și simplu, făcându-mă să mă simt rușinată.

— Maiestatea Voastră, a spus Silvia, făcând o mică reverență.

— Bună, Silvia. Dacă nu te deranjează, aș dori să mă prezint acestor tinere doamne.

— Bineînțeles, a spus ea, făcând din nou o plecăciune.

Prințul Maxon a scrutat încăperea și m-a găsit. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă, iar el a zâmbit. Nu mă așteptam la asta. Credeam că își schimbase în cursul nopții părerea cu privire la modul cum trebuia să mă trateze și că aveam să fiu chemată în fața tuturor din pricina comportamentului meu.

Dar poate că nu era deloc supărat. Poate că mă găsea amuzantă. Probabil că se plictisea teribil la palat. Indiferent de motiv, acel zâmbet scurt m-a făcut să cred că poate, la urma urmelor, acest concurs nu avea să fie până la urmă o experiență atât de îngrozitoare. Am luat această decizie pe care cu o zi în urmă nu reușisem s-o iau, sperând să am șansa de a-mi cere scuze.

— Doamnelor, dacă nu vă este cu supărare, vă voi striga pe rând pentru a veni să facem cunoștință. Sunt sigur că toate sunteți nerăbdătoare să luați micul dejun, la fel ca mine. Așa că nu vă voi răpi prea mult din timp. Îmi cer iertare dacă vă voi încurca numele; sunteți destul de multe.

S-au auzit câteva chicote înfundate. S-a dus repede la fata din dreapta de pe primul rând și a condus-o către canapele. Au vorbit câteva minute, apoi s-au ridicat amândoi. El și-a înclinat ușor capul, iar ea a făcut o reverență. Fata s-a întors la masa ei, a vorbit cu vecina ei, și altă Aleasă s-a dus să vorbească cu Maxon. Aceste conversații durau doar câteva minute și erau purtate pe un ton coborât. Prințul încerca să le descoasă pe toate în mai puțin de cinci minute.

— Mă întreb ce vrea să știe, a spus Marlee, întorcându-se spre mine.

— Poate că vrea să știe care actori crezi că sunt cei mai frumoși. Pregătește-ți o listă, i-am șoptit eu.

Marlee și Ashley au chicotit la unison.

Nu eram singurele care vorbeau. În încăpere, vocile se ridicau ca niște zumzete gingașe, în timp ce încercam să pierdem vremea până când ne venea rândul. Fără să mai pun la socoteală că prin sală se plimbau cameramani, întrebându-le pe fete despre prima lor zi la palat, cum li se păreau slujnicele și lucruri de genul ăsta. Când s-au oprit lângă mine și Ashley, am lăsat-o pe ea să vorbească.

Mă tot uitam spre canapele, în timp ce fiecare Aleasă era interviuată. Unele erau calme și aveau un comportament manierat, iar altele debordau de entuziasm. Marlee s-a înroșit toată când s-a îndreptat spre prințul Maxon, radiind de fericire când s-a întors. Ashley și-a îndreptat rochia de câteva ori, ca și când ar fi avut un tic nervos.

Când s-a întors, ceea ce însemna că era rândul meu, aproape că am transpirat. Am inspirat adânc și m-am calmat. Eram pe cale să cer o favoare monumentală.

Prințul s-a ridicat și, când m-am apropiat, mi-a citit numele de pe broșă.

— America, nu? a spus el cu un zâmbet jucăuș pe buze.

— Da, așa e. Și știi sigur c-am mai auzit numele dumneavoastră înainte, dar ați putea, vă rog, să mi-l reamintiți?

Mă întrebam dacă era o idee bună să încep cu o glumă, dar Maxon a râs și mi-a făcut semn să mă așez.

S-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Ai dormit bine, draga mea?

Nu știu cum arăta fața mea la auzul acestui apelativ, dar ochii lui Maxon străluceau de amuzament.

— Tot nu sunt draga ta, i-am răspuns, zâmbind. Dar da. Odată ce m-am calmat, am dormit foarte bine. Patul este atât de comod, încât slujnicele au trebuit să mă scoată cu forța din el.

— Mă bucur să aud că ți-e bine, dra... America, s-a corectat el.

— Îți mulțumesc, am spus.

Mă jucam cu tivul rochiei, încercând să găsesc o formulă elegantă de a-mi cere scuze:

— Îmi cer mii de scuze pentru comportamentul meu. Când mă străduiam să adorm, mi-am dat seama că, oricât de ciudată ar fi situația asta pentru mine, n-ar trebuie să te învinovățesc. Nu tu ești cel care m-a vârat în asta și nu tu ai inventat conceptul Alegerii. Mai mult decât atât, când mă simțeam îngrozitor, n-ai făcut altceva decât să fii amabil cu mine, iar eu am fost deosebit de nepoliticoasă. M-ai fi putut da afară seara trecută, dar n-ai făcut-o. Îți mulțumesc.

Ochii lui Maxon erau blânzi. Puteam face pariu că toate fetele dinainte mea se topiseră când el se uitase în felul ăsta la ele. Aș fi fost deranjată de o astfel de privire dacă n-ar fi fost evident că era sinceră. Și-a înclinat capul preț de o clipă. Când m-a privit din nou, s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi de parcă ar fi vrut ca eu să înțeleg

importanța lucrurilor pe care urma să mi le spună.

— America, până acum ai fost foarte sinceră cu mine. Asta e o calitate pe care o admir din toată inima și te voi ruga să ai amabilitatea de a-mi răspunde la o întrebare.

Am dat din cap, puțin speriată, căci habar n-aveam ce anume voia să știe. S-a apropiat și mai mult și mi-a șoptit:

— Mi-ai spus că ai venit aici din greșeală, așadar, bănuiesc că nu vrei să fii în Alegere. Există vreo posibilitate ca tu să ai vreun... sentiment de iubire față de mine, cât de mic?

Mi-am făcut din nou de lucru cu rochia. Chiar nu doream să-i rănesc sentimentele, dar nu mă puteam ascunde pe după deget:

— Maiestatea Voastră, sunteți foarte amabil, atrăgător și grijuliu.

Auzind aceste cuvinte, a zâmbit. Pe un ton scăzut, am adăugat:

— Dar, din motive destul de serioase, nu cred c-aș putea avea.

— Vrei, te rog, să-mi explici?

Fața nu-l trăda, dar îi simțeam în voce dezamăgirea cauzată de refuzul meu spontan. Bănuiesc că nu era obișnuit cu astfel de lucruri.

Nu aș fi vrut să împărtășesc cu el asemenea intimități, dar nu știam ce altceva l-ar fi putut face să înțeleagă. Pe un ton și mai scăzut, i-am spus adevărul:

— Mi-e... mi-e teamă că inima mea aparține altcuiva.

Simțeam că ochii mi se umezesc.

— O, te rog, nu plânge!

Șoaptele lui Maxon trădau îngrijorare:

— Nu știu niciodată ce să fac când o femeie plânge!

Asta m-a făcut să râd, iar lacrimile au dispărut. Ușurarea de pe chipul lui era evidentă.

— Vrei să te las să plec azi acasă la persoana iubită? m-a întrebat el.

Era evident că preferința mea pentru altcineva îl deranja, dar în loc să fie furios, îmi arăta compasiune. Acest lucru m-a făcut să am încredere în el.

— Asta-i problema... Nu vreau să merg acasă.

— Vorbești serios?

Și-a trecut degetele prin păr și a trebuit să râd din nou când am văzut cât de pierdut părea.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

A încuviințat cu o mișcare a capului.

— Trebuie să rămân în competiție. Cei de acasă se bazează pe prezența mea aici. Chiar dacă mi-ai permite să stau numai o săptămână, tot ar fi o binecuvântare pentru ei.

— Vrei să spui că aveți nevoie de bani?

— Da.

Mă simțeam prost fiindcă recunoscusem asta. Probabil că părea că mă folosesc de el. Probabil că așa și era. Dar era mai mult decât atât.

— Acasă sunt... niște oameni... — m-am uitat la el — pe care nu aș suporta să îi văd în acest moment.

Maxon a dat din cap a încuviințare, dar n-a spus nimic.

Eu am șovăit. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să fiu trimisă acasă, așa că am continuat:

— Dacă m-ai putea lăsa să stau, chiar și pentru o scurtă vreme, aș fi dispusă să fac un târg cu tine, m-am oferit eu.

El a ridicat din sprâncene:

— Un târg?

Mi-am mușcat buzele:

— Dacă mă lași să stau...

Avea să sune tâmpit.

— În regulă, ei bine, să analizăm puțin situația. Ești prinț. Trebuie să ai grijă de bunul mers al țării și toate alea și pe deasupra se presupune că trebuie să-ți găsești timp și pentru treizeci și cinci de fete, mă rog, treizeci și patru? Prea multe pentru un om, nu crezi?

A dat din cap. Părea epuizat doar gândindu-se la asta.

— Nu ți-ar fi mai ușor dacă ai avea pe cineva în interior? Cineva care să te ajute? Un fel de prieten?

— Prieten? m-a întrebat el.

— Da. Lasă-mă să stau și te voi ajuta. Voi fi prietena ta.

Auzind asta, a zâmbit.

— Nu trebuie să-ți mai bați capul cum să mă cucerești.

Știi deja că nu am sentimente față de tine. Dar poți vorbi cu mine oricând dorești, iar eu voi încerca să te ajut. Seara trecută spuneai că-ți dorești un confident. Ei bine, până găsești unul, aș putea fi eu acea persoană. Dacă vrei.

Avea o expresie afectuoasă, dar rezervată:

— Am făcut cunoștință cu aproape toate fetele din această încăpere și nu cred că vreuna dintre ele ar fi un prieten mai bun. Voi fi încântat să te am aici.

Ușurarea mea nu putea fi exprimată în cuvinte.

— Crezi, a spus Maxon, că ți-aș putea spune în continuare „draga mea”?

— Sub nicio formă, i-am șoptit eu.

— Am să încerc oricum. Nu sunt genul care se dă bătut așa ușor.

Nu mă îndoiam. Eram enervată la gândul că va insista cu asta.

— Așa le-ai spus tuturor fetelor?

Am făcut un semn din cap către cele treizeci și patru de Alese.

— Da, și toate au părut încântate.

— E exact motivul pentru care eu nu vreau.

Și m-am ridicat.

Maxon a chicotit când s-a ridicat odată cu mine. În mod normal m-aș fi supărat, dar într-un fel era amuzant. A înclinat capul, iar eu am făcut o reverență și m-am întors la locul meu.

Mi-era atât de foame, încât mi s-a părut o eternitate până ce a terminat cu ultimele rânduri. Dar, într-un sfârșit, ultima fată s-a întors la locul ei, iar eu am așteptat cu nerăbdare primul meu mic dejun la palat.

Maxon a venit în mijlocul încăperii:

— Dacă v-am cerut să mai rămâneți, vă rog să nu vă ridicați de pe scaune. Dacă nu, vă rog să mergeți cu Silvia în sufragerie. Voi veni și eu în scurt timp.

Le ceruse să rămână? Era oare un lucru bun?

M-am ridicat, ca mai toată lumea, și m-am îndreptat spre ușă. Probabil că prințul își dorea să petreacă puțin timp cu acele fete. Am văzut că Ashley era una dintre ele. Fără

îndoială că era specială, o adevărată prințesă, dacă te uitai bine la ea. Cu celelalte nu făcusem încă cunoștință. Ceea ce nu însemna că ele și-ar fi dorit să mă cunoască. Camerele de filmat au rămas în urmă pentru a surprinde cine știe ce moment deosebit, iar noi ne-am continuat drumul.

Am intrat în sala de banchete unde ne așteptau, mai impunători decât îmi imaginasem, regele Clarkson și regina Amberly. În sală erau și niște cameramani, pregătiți să surprindă prima noastră întâlnire. Am șovăit, întrebându-mă dacă trebuia să ne întoarcem la ușă, așteptând să fim invitate. Dar aproape toate fetele – chiar dacă unele dintre ele ezitau – au continuat să meargă. M-am dus repede la scaunul meu, sperând să nu atrag atenția.

Silvia a intrat imediat în urma noastră și s-a uitat lung la noi:

— Doamnelor, a spus ea, mi-e teamă că n-am apucat să ajungem la acest capitol. Când intrați într-o încăpere unde sunt prezenți regele și regina sau când ei intră într-o încăpere unde vă aflați voi, trebuie să faceți o reverență. Iar apoi, când vi se vorbește, puteți să vă ridicați și să vă așezați pe scaun. Facem asta împreună, da?

Și am făcut toate reverențe în direcția mesei principale.

— Fetelor, vă urăm bun venit, a spus regina. Vă rog să vă așezați. Bine ați venit la palat. Suntem fericiți să vă avem alături de noi.

Avea o voce plăcută. Era la fel de calmă ca expresia ei, dar plină de viață.

Așa cum spusese și Silvia, servitorii au venit pe partea dreaptă și ne-au turnat suc de portocale în pahare. Farfuriile acoperite au fost aduse pe niște tăvi imense. Majordomii le-au ridicat capacele chiar în fața noastră. Un nor de aburi s-a ridicat din clătitele mele și m-a plesnit peste față. Din fericire, murmurele de fericire ale fetelor au acoperit zgomotele scoase de stomacul meu.

Regele Clarkson a binecuvântat mâncarea, iar apoi am început să mâncăm. Câteva minute mai târziu, Maxon a intrat și s-a așezat, dar înainte să putem face vreo mișcare, a strigat:

— Doamnelor, vă rog, nu vă ridicați! Bucurați-vă de micul dejun.

S-a îndreptat spre masa principală, și-a sărutat mama pe obraz, l-a bătut pe spate pe tatăl său și s-a așezat pe scaunul lui, în stânga regelui. A schimbat câteva cuvinte cu cel mai apropiat majordom, care a râs pe înfundate, iar apoi a început să mănânce.

Ashley nu se întorsese încă. Și nici celelalte fete. Am privit în jur, confuză, numărând să văd câte lipseau. Opt. Opt fete nu erau în sala de banchete.

Kriss, care stătea în fața mea, mi-a răspuns la întrebarea care mi se citea în ochi.

— Au plecat, a zis ea.

Au plecat? Oh. Au plecat...

Nu-mi puteam da seama ce anume făcuseră în mai puțin de cinci minute pentru a nu fi pe placul lui Maxon, dar eram deodată ușurată că alesesem să fiu corectă.

Și, uite-așa, am rămas doar douăzeci și șapte.

Capitolul 12

Camerele de filmat au mai tras câteva cadre, iar apoi ne-au lăsat să savurăm micul dejun în liniște, filmând o ultimă secvență cu prințul înainte să plece.

Eram puțin șocată de eliminarea atât de rapidă a celor opt fete, dar Maxon nu prea părea să sufere. Mânca liniștit și, în timp ce-l priveam, mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi văd de farfuria mea, înainte ca mâncarea să se răcească. Din nou, am constatat că totul era extrem de gustos. Sucul de portocale era atât de bun, încât a trebuit să-l beau în înghițituri mici pentru a-l putea savura. Ouăle și șunca erau dumnezeiești, iar clătitele perfect făcute, nu prea subțiri, exact așa cum îmi plăcea.

Am auzit oftături în jurul meu ceea ce însemna că nu eram singura care savura micul dejun. Aducându-mi aminte să folosesc cleștele, am luat o tartă cu căpșuni din coșul pus

în mijlocul mesei. Când am făcut asta, am încercat să trag cu ochiul la modul cum mâncau celelalte fete din Cincinnati. Abia atunci mi-am dat seama că eram singura fată din Cincinnati rămasă în competiție.

Nu-mi puteam da seama dacă Maxon era conștient de acest lucru – de-abia părea să știe cum ne cheamă –, dar mi se părea ciudat că plecaseră amândouă. Dacă aș fi fost o străină pentru Maxon atunci când intrasem în acea încăpere, aș fi fost și eu dată afară? Am rumegat acest gând, mușcând din tarta cu căpșuni. Era foarte dulce, iar aluatul extrem de pufos, o adevărată desfătare pentru papilele mele gustative. Fără voia mea am suspinat, pentru că era, de departe, cel mai bun lucru pe care îl gustasem vreodată. Am mușcat încă o dată din tartă, înainte de a înghiți ce aveam în gură.

— Lady America? a strigat o voce.

Toate capetele din încăpere s-au întors spre voce, care îi aparținea prințului Maxon. Eram șocată că mi se adresa, mie sau altcuiva, atât de neprotocolar și de față cu ceilalți.

Ceea ce era mai rău decât faptul că fusesem strigată atât de brusc era gura mea plină de mâncare. Am acoperit-o cu mâna, înghițind cât de repede am putut. Probabil că nu trecuseră mai mult de câteva secunde, dar cu atâția ochi ațintiți asupra mea, mi s-a părut o eternitate. Am observat expresia îngâmfată de pe fața lui Celeste în timp ce mă privea. Probabil că, în ochii ei, eram un obstacol de care trebuia să scape rapid.

— Da, Maiestatea Voastră? am răspuns imediat după ce am înghițit.

— Cum ți se pare mâncarea?

Maxon mai avea puțin și râdea, fie din cauza expresiei mele surprinse, fie pentru că adusese în discuție un detaliu din prima și extrem de neautorizată noastră conversație.

Am încercat să rămân calmă:

— Este excelentă, Maiestatea Voastră. Această tartă cu căpșuni... ei bine, am o soră căreia îi plac dulciurile chiar mai mult decât mie. Cred că, dacă ar mânca așa ceva, ar plânge. E perfectă.

Maxon a înghițit mâncarea și s-a rezemat de spătarul

scaunului:

— Chiar crezi că ar plânge?

Părea mult prea amuzat la acest gând. Nu mințise când îmi spusese că era sensibil la femeile care plângeau.

M-am gândit puțin înainte să-i răspund:

— Da. Când vine vorba de emoții, nu prea știe cum să și le stăpânească.

— Ai paria pe asta? a întrebat el imediat.

Am observat că fetele întorceau capetele dintr-o parte într-alta, ca și când ar fi urmărit un meci de tenis.

— Dacă aș avea bani de pariat, aș face-o cu siguranță.

Am zâmbit la gândul de a paria pe lacrimile de fericire ale cuiva.

— Pe ce altceva ai paria? Pari foarte bună la încheiat târguri.

Părea că se delectează cu acest joculeț. Bun. Aveam să-i cânt în strună.

— Ei bine, pe ce v-ați dori? l-am întrebat eu.

Apoi, m-am întrebat ce Dumnezeu aș putea oferi eu cuiva care are totul.

— *Tu* ce vrei? a contraccarat el.

Asta da întrebare fascinantă! Aproape la fel de interesantă ca ideea că i-aș fi putut oferi lui Maxon ceea ce ar fi putut el să-mi dea mie. Avea întreaga lume la dispoziția lui. Așa că, de fapt, ce îmi doream?

Nu făceam parte din Unu, dar trăiam ca și cum aș fi făcut. Aveam mai multă mâncare decât puteam înghiți și cel mai confortabil pat pe care mi-l puteam imagina. Niște fete îmi erau devotate trup și suflet, indiferent că voiam sau nu. Și, dacă aveam nevoie de ceva, tot ce trebuia să fac era să cer.

Singurul lucru pe care îl doream era ceva care să facă acest loc să semene cât mai puțin cu un palat. Dacă familia mea ar fi putut locui aici sau dacă n-aș mai fi fost atât de gătită... Nu-i puteam cere ca familia să mă viziteze. Mă aflam aici de-o zi.

— Dacă va plânge, aș dori să port pantaloni timp de o săptămână, am spus eu.

Toată lumea a râs, dar într-un mod politicos. Până și

regele și regina păreau să găsească amuzantă cererea mea. Îmi plăcea felul în care mă privea regina, ca și când acum nu mai eram chiar o străină.

— S-a făcut, a spus Maxon. Și dacă nu va plânge, îmi rămâi datoare cu o plimbare prin împrejurimile palatului mâine după-amiază.

O plimbare prin împrejurimi? Asta era tot? Nu mi se părea ceva special. Mi-am amintit ce-mi spusese Maxon cu o seară în urmă, că era păzit. Poate că nu știa cum să invite o fată la întâlnire. Poate că ăsta era felul lui de a se descurca singur cu ceva complet necunoscut.

Cineva de lângă mine a scos un sunet dezaprobat. Oh! Mi-am dat seama că, dacă pierdeam, aveam să fiu prima persoană care urma să se întâlnească în privat cu prințul. O parte din mine voia să renegocieze, dar, dacă aveam să-i fiu de ajutor – așa cum îi promisesem –, nu puteam descuraja aceste prime încercări de a invita pe cineva la o întâlnire.

— E un târg dificil, domnule, dar accept.

— Justin?

Majordomul cu care vorbise cu puțin timp în urmă a înaintat.

— Pregătește un pachet cu tarte și trimite-l familiei lui Lady America. Roagă pe cineva să aștepte până ce sora ei le gustă, apoi informează-ne dacă, într-adevăr, a plâns. Sunt foarte curios în legătură cu acest lucru.

Justin a încuviințat și a plecat.

— Ar trebui să scrii un bilet care să însoțească pachetul, în care să le spui celor din familia ta că ești bine. De fapt, toate ar trebui să faceți asta. După micul dejun, scrieți-le familiilor voastre, iar noi ne vom asigura că vor primi mesajele astăzi.

Toate fetele au zâmbit și au oftat, fericite că în sfârșit erau și ele băgate în seamă. Ne-am terminat micul dejun și ne-am dus să ne scriem scrisorile. Anne mi-a găsit niște coli de hârtie, și am început să le scriu alor mei. Chiar dacă începutul fusese cam ciudat, ultimul lucru pe care-l voiam era ca ei să-și facă griji. Am încercat să par veselă.

Dragă mamă, tată, May și Gerad,

Mi-e foarte dor de voi! Prințul a vrut să scriem acasă și să vă spunem că suntem bine și în siguranță. În cazul meu, ambele sunt adevărate. Călătoria cu avionul a fost puțin înspăimântătoare, dar și amuzantă într-un fel. Lumea pare atât de mică văzută de sus!

Mi-au dat multe haine și lucruri minunate și am trei slujnice extrem de amabile care mă ajută să mă îmbrac și care fac curat pentru mine și îmi spun unde să merg. Așa că, dacă sunt încurcată în privința unor lucruri, ele știu mereu unde trebuie să fiu și mă ajută să ajung acolo la timp.

Celelalte fete sunt în mare parte timide, dar cred că s-ar putea să-mi fi făcut deja o prietenă. Vă aduceți aminte de Marlee din Kent? Am făcut cunoștință în drum spre Angeles. E foarte inteligentă și prietenoasă. Dacă va trebui să mă întorc acasă la un moment dat, sper că ea va câștiga.

L-am cunoscut pe prinț. Și pe rege și pe regină. În realitate sunt mai impunători. Încă n-am apucat să vorbesc cu ei, dar am vorbit cu prințul Maxon. E o persoană surprinzător de generoasă... cred.

Trebuie să închei, dar vă iubesc și mi-e dor de voi. Vă voi scrie din nou de îndată ce voi putea.

*Cu dragoste,
America*

Nu credeam că era ceva șocant în scrisoare, dar mă puteam înșela. Mi-o imaginam pe May citind-o iar și iar, găsind în cuvinte detalii ascunse în legătură cu viața mea de aici. Mă întrebam dacă avea să citească scrisoarea înainte să mănânce tartele.

P.S. May, tartele astea nu te fac să plângi?

Gata. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

Se pare însă că n-a fost suficient de bun. În acea seară, un majordom a bătut la ușa mea, cu un plic de la ai mei și cu un mesaj:

— Domnișoară, n-a plâns. A spus că sunt cele mai bune lucruri pe care le-a mâncat vreodată – așa cum ați sugerat și dumneavoastră –, dar n-a plâns. Maiestatea Sa va veni să vă ia din camera dumneavoastră mâine, în jurul orei șaptesprezece. Vă rog să fiți gata.

Nu eram supărată pentru că pierdusem, ci pentru că mi-ar fi făcut cu adevărat plăcere să port pantaloni. Dar cel puțin aveam scrisorile. Mi-am dat seama că asta era prima oară când eram plecată de lângă familia mea pentru mai mult de câteva ore. Nu eram suficient de înstăriți pentru a merge în călătorii și, de vreme ce n-aveam prieteni, nu rămăsesem niciodată peste noapte la cineva. Ar fi fost minunat să existe o cale prin care să fi putut trimite scrisori în fiecare zi. Probabil că nu era imposibil, dar ar fi foarte costisitor.

Mai întâi, am citit scrisoarea tatei. Nu contenea să mă asigure cât de frumoasă arătam la televizor și cât de mândru era de mine. Mai zicea că n-ar fi trebuit să trimit trei cutii de tarte, deoarece May avea să devină o răsfățată. Trei cutii! Doamne Dumnezeule!

Continua informându-mă că Aspen fusese acasă la noi pentru a-i ajuta la organizarea actelor și îi dăduseră și lui o cutie. Nu știam ce trebuia să simt în legătură cu asta. Pe de-o parte, eram fericită că aveau să mănânce ceva atât de bun. Pe de altă parte, mi-l imaginam împărțind o tartă cu noua lui prietenă. O persoană pe care o putea alinta. M-am întrebat dacă era gelos din cauza cadoului de la Maxon sau dacă era fericit că scăpase de mine.

Am zăbovit asupra acelor cuvinte mai mult decât aș fi vrut.

Tata încheia spunându-mi că era fericit că-mi făcusem o prietenă. A adăugat că fusesem mereu varză la acest capitol. Am împăturit scrisoarea și mi-am trecut degetul peste semnătura de pe partea cealaltă. Nu observasem niciodată cât de amuzantă era.

Scrisoarea lui Gerad era scurtă și la obiect. Îi era dor de mine, mă iubea și mă ruga să-i trimit mai multă mâncare. Am râs cu poftă citind-o.

Mama era autoritară chiar și în scris. Mă felicita și spunea că este mândră că reușisem să câștig afecțiunea prințului – fusese informată că eu eram singura care trimitea cadouri acasă – și îmi cerea cu fermitate să continuu în același fel.

Mda, mamă, am zis în sinea mea, voi continua să-i spun prințului că n-are nicio șansă cu mine și să-l jignesc ori de câte ori am ocazia. Minunat plan!

Eram fericită că păstrasem la sfârșit scrisoarea lui May.

Misiva ei era absolut îmbătătoare. Recunoștea că e extrem de geloasă că eu mâneam așa ceva tot timpul. De asemenea, se plângea că mama era mult mai autoritară cu ea. Cunoșteam sentimentul. Restul scrisorii consta într-o serie de întrebări. Era Maxon la fel de drăguț în persoană așa cum era și la TV? Cu ce eram îmbrăcată? Putea veni să viziteze palatul? Avea Maxon vreun frate secret care și-ar fi dorit ca într-o bună zi să se însoare cu ea?

Am chicotit și am strâns la piept colecția de scrisori. Curând trebuia să fac efortul de a le răspunde. Probabil că pe undeva exista vreun telefon, dar până în acel moment nimeni nu ne spusese nimic în legătură cu asta. Chiar dacă aș fi avut unul în cameră, probabil că aș fi întrecut măsura dacă aș fi sunat zilnic acasă. În plus, ar fi fost amuzant să continui cu scrisorile. Ar fi fost o dovadă a prezenței mele în palat când locul ăsta avea să fie numai o amintire.

M-am băgat în pat, alinată de gândul că familia era în ordine, iar acea stare de bine m-a făcut să cad într-un somn adânc care a fost tulburat doar de un junghi de emoție la gândul că voi fi din nou singură cu Maxon. Nu prea înțelegeam motivul, dar mi-am spus că îmi făceam griji degeaba.

— De dragul aparențelor, vrei, te rog, să mă iei de braț? m-a întrebat Maxon când, în ziua următoare, m-a condus din camera mea.

Am șovăit puțin, dar i-am dat ascultare.

Slujnicele mă îmbrăcaseră deja cu rochia de seară: o chestie mică și albastră, cu talia înaltă, tăiată sub sâni și fără mâneci. Pentru că brațele mi-erău goale, simțeam materialul apretat al costumului lui Maxon. Ceva în legătură cu asta mă făcea să nu mă simt în largul meu. Probabil că a observat, deoarece a încercat să-mi distragă atenția.

— Îmi pare rău că n-a plâns, a spus el.

— Ba nu, nu-ți pare.

Tonul meu jucăuș i-a dat de înțeles că nu eram prea supărată că pierdusem.

— N-am mai jucat niciodată un joc de noroc. A fost drăguț să câștig.

În tonul lui simțeam o ușoară scuză.

— Norocul începătorului.

A zâmbit.

— Probabil. Data viitoare vom încerca s-o facem să râdă.

Imediat am început să derulez scenariul în minte. Oare ce anume din palat ar fi făcut-o pe May să moară de râs?

Maxon și-a dat seama că mă gândeam la ea.

— Cum e familia ta?

— La ce te referi?

— Exact la asta. Probabil că e foarte diferită de a mea.

— Așa zic și eu. Am râs: Pentru început, nimeni nu poartă coroane la micul dejun.

Maxon a zâmbit.

— E mai mult un fel dineu în casa Singer?

— Bineînțeles.

A chicotit. Începeam să cred că Maxon nu era atât de snob cum crezusem la început.

— Ei bine, eu sunt mijlocia din cei cinci copii.

— Cinci!

— Da, cinci. Cele mai multe familii au mulți copii. Dacă ar fi posibil, și eu aș vrea o familie numeroasă.

— Serios? a întrebat Maxon, ridicând din sprâncene.

— Da, i-am răspuns.

Coborâsem tonul. Nu puteam spune exact de ce, dar îi vorbeam despre un detaliu intim legat de viața mea. Numai o singură persoană mai știa asta.

Am simțit un val de tristețe, dar l-am alungat:

— În orice caz, sora mea cea mai mare, Kenna, e căsătorită cu cineva din Patru. Acum lucrează într-o fabrică. Mama speră să mă căsătoresc cu o persoană care să fie măcar din Patru, dar eu nu vreau să renunț la cântat. Îmi place prea mult. Acum fac parte din Trei ceea ce e cu adevărat ciudat. Dacă voi putea, voi încerca să rămân în domeniul muzicii. Kota e următorul. El e artist. Nu ne întâlnim prea

des zilele astea. A venit să mă vadă când am plecat, dar asta a fost tot. Apoi urmez eu.

Maxon a zâmbit.

— America Singer, a zis el, cea mai bună prietenă a mea.

— Corect.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu era cu putință să fiu cea mai apropiată prietenă a lui. Cel puțin, nu încă. Dar trebuia să recunosc că era singura persoană în care aveam încredere, nefiind persoana iubită sau vreun membru al familiei. Ei bine, mai era și Marlee. Oare pentru el era la fel?

Am străbătut holul și am pornit pe scări. Nu părea să se grăbească.

— După mine e May. Ea e cea care m-a trădat și nu a plâns. Sincer, am fost distrusă; nu pot să cred că n-a plâns! Dar, da, și ea e artistă. Pictează. O... o ador.

Maxon mi-a examinat chipul. M-am înmuiat puțin vorbind despre May. Îl simpatizam pe Maxon, dar nu știam cât de multe îi puteam spune.

— Iar apoi e Gerad. El e mezinul; are doar șapte ani. Încă nu și-a dat seama dacă are înclinații spre muzică sau pictură. Cel mai mult îi place să se joace cu mingea și să studieze gândaci, ceea ce e în ordine, numai că nu poate câștiga bani în felul ăsta. Încercăm să-l facem să experimenteze mai mult. În orice caz, ăștia sunt toți.

— Și părinții? a continuat el.

— Și cu părinții *tăi* cum rămâne? i-am răspuns eu.

— Îi cunoști.

— Nu, nu-i cunosc. Le cunosc imaginea publică. În realitate cum sunt?

L-am tras de mână, ceea ce a fost o faptă vitejească. Brațele lui Maxon erau imense. Chiar și pe sub haine puteam să-i simt mușchii puternici și fermi. Maxon a oftat, dar mi-am dat seama că nu era exasperat. Se părea că îi făcea plăcere să fie bătut la cap. Probabil că era trist să crești într-un loc ca acela fără să ai un frate.

Se gândea ce să spună când am intrat în grădină. Soldații arboraseră pe chipuri niște zâmbete vagi. Dincolo de ei ne aștepta o cameră de filmat. Bineînțeles că voiau să fie

prezenți la prima întâlnire a prințului. Maxon a scuturat din cap, iar ei s-au retras imediat înapoi. Am auzit pe cineva înjurând. Nu voiam să fiu urmărită peste tot de camerele de filmat, dar părea ciudat să le faci semn să plece.

— Ești bine? Pari încordată, a observat Maxon.

— Tu ești confuz în privința femeilor plângăcioase, iar eu sunt confuză în privința plimbărilor cu prinții, am spus, ridicând din umeri.

Auzind aceste cuvinte, Maxon a râs ușor, dar n-a spus nimic. În timp ce ne plimbam, am observat că soarele nu se vedea din cauza pădurii uriașe de lângă palat, cu toate că era încă devreme. Umbra se ridica deasupra noastră, creând o mantie de întuneric. Cu o noapte în urmă, când căutasem un loc unde să fiu singură, aici îmi dorisem să ajung. Se părea că acum eram cu adevărat singuri. Am continuat să mergem, îndepărtându-ne de palat și de soldații care ne puteau auzi conversația.

— Ce e confuz în legătură cu mine?

Am șovăit, dar i-am spus ce simțeam.

— Personalitatea ta. Intențiile tale. Nu sunt sigură la ce să mă aștept de la această plimbărică.

— Ah!

S-a oprit și s-a întors spre mine. Eram foarte aproape unul de celălalt și, în pofida aerului cald de vară, am fost străbătută de un fior rece.

— Cred că de-acum ți-ai dat deja seama că nu sunt genul de om care să se ascundă pe după deget. Am să-ți spun exact ce vreau de la tine.

Maxon a mai făcut un pas spre mine.

Mi se pusese un nod în gât. Tocmai intrasem în situația de care mă temeam. Fără soldați, fără camere de filmat, fără cineva care să-l oprească din ceea ce voia să facă.

A reacționat în urma loviturii cu genunchiul. L-am lovit pe Maiestatea Sa în interiorul coapsei. Cu forță.

Maxon a scos un strigăt de durere și s-a aplecat în față, prinzându-se de picior când m-am îndepărtat de el.

— Asta pentru ce-a fost?

— Dacă mă atingi doar cu un deget, o să te lovesc și mai

rău! i-am promis.

— Poftim?

— Am spus, dacă...

— Nu, nu, fată nebună, te-am auzit de prima dată, a spus Maxon, făcând o grimasă. Dar la ce Dumnezeu te referi?

Am simțit cum roșeam. Sărisem direct la cea mai groaznică concluzie și eram pregătită să mă lupt cu o amenințare care întârzia să apară.

Soldații au venit în fugă, alertați de mica noastră încăierare. Maxon, aflat într-o poziție ciudată, pe jumătate aplecat, le-a făcut semn să plece.

Am rămas în tăcere pentru o clipă, iar când durerea i-a mai trecut, Maxon m-a privit drept în ochi.

— Ce credeai că vreau? m-a întrebat.

Am lăsat capul în jos și m-am îmbujorat.

— America, ce credeai că vreau?

Părea supărat. Mai mult decât supărat. Jignit. Ghicise ce anume presupusesem, și nu-i plăcuse deloc.

— În public? Credeai... Doamne Dumnezeule! Sunt un gentleman!

A dat să plece, dar s-a întors:

— De ce te-ai mai oferit să mă ajuți dacă mă consideri josnic?

Nici măcar nu-l puteam privi în ochi. Nu știam cum să-i explic că mă pregătisem să înfrunt un animal, că întunericul și intimitatea mă făceau să mă simt ciudat, că nu mai fusesem singură decât cu un alt băiat și că așa ne comportam noi.

— În seara asta vei lua cina în camera ta. Voi rezolva problema asta mâine-dimineață.

Am așteptat în grădină până când toți ceilalți s-au dus în sufragerie, iar apoi m-am plimbat pe hol înainte să intru în cameră. Când am intrat, Anne, Mary și Lucy nu mai puteau de fericire. Nu aveam curajul să le spun că nu îmi petrecusem decât o parte din seară cu prințul.

Mâncarea îmi fusese deja adusă și mă aștepta pe masa de lângă balcon. Mi-era foame acum că sentimentul de rușine se mai atenuase. Dar nu lunga mea absență era motivul pentru

care slujnicele radiau de fericire. Pe pat se afla o cutie foarte mare, care implora să fie deschisă.

— Putem să vedem? a întrebat Lucy

— Lucy, ești nepoliticoasă! a dojenit-o Anne.

— Au adus-o aici când ați plecat! De atunci nu mai avem stare! a exclamat Mary.

— Mary! Unde-ți sunt manierele? a întrebat-o Anne, încruntându-se.

— Nu, nu vă faceți griji, fetelor. Nu am secrete.

A doua zi, când urma să fie dată afară, aveam să le spun de ce.

Le-am oferit un zâmbet vag în timp ce desfăceam funda cutiei roșii. Înăuntru erau trei perechi de pantaloni. O pereche din olandă, o alta, mai elegantă, dar moale la atingere, și una splendidă din denim. Deasupra lor se afla un cartonaș care purta emblema Ileei:

Îmi ceri niște lucruri atât de simple, încât nu ți le pot refuza. Dar, de dragul meu, doar în zilele de sâmbătă, te rog. Îți mulțumesc pentru momentele petrecute împreună.

Prietenul tău, Maxon

Capitolul 13

Tinând seama de toate, nu prea avem timp să fiu jenată sau îngrijorată. În dimineața următoare, când slujnicele m-au îmbrăcat fără să dea semne de neliniște, am presupus că prezența mea în sufragerie va fi bine-venită. Chiar și faptul că mi se permitea să cobor la micul dejun demonstra că Maxon nu era o persoană rea, lucru la care nu mă așteptasem: primeam o ultimă masă, un ultim moment ca una dintre frumoasele Alese.

Eram pe la jumătatea mesei, când Kriss și-a făcut curaj și m-a întrebat despre întâlnire.

— Cum a fost? a întrebat ea pe un ton scăzut, așa cum trebuia să vorbim în timpul mesei.

Dar cele trei cuvinte le-au determinat pe fetele care ne

auziseră vorbind să ciulească urechile.

Am respirat profund:

— De nedescris.

Alesele s-au privit una pe cealaltă, așteptând în mod evident mai multe informații.

— Cum s-a purtat? a întrebat Tiny

— Ăăă...

Am încercat să-mi aleg cuvintele cu grijă:

— Deloc cum mă așteptam.

De data asta, la masă s-au auzit niște murmure.

— Faci asta dinadins? s-a băgat Zoe. Dacă da, atunci ești îngrozitor de răutăcioasă.

Am scuturat din cap. Cum aș fi putut explica?

— Nu, doar că...

Dar am fost scutită de chinul de a răspunde de niște strigăte ciudate care veneau de pe coridor.

În scurta ședere la palat, nu mai auzisem niciun zgomot atât de puternic. Mai mult decât atât, încălțăminte soldaților scotea niște sunete ca un soi de muzică, în timp ce ușile masive se deschideau și se închideau, iar furculițele zăngănea pe farfurii. Era un haos absolut.

Familia regală a părut să priceapă înaintea noastră.

— Doamnelor, mergeți în fundul sălii! a strigat regele Clarkson, dând fuga la fereastră.

Fetele, zăpăcite, dar ascultătoare, s-au îndreptat în liniște spre masa principală. Regele trăgea de un stor, care s-a dovedit a fi unul neobișnuit. Era din metal și scârțâia în timp ce era lăsat în jos. Maxon s-a dus lângă el și a tras altul. Iar lângă Maxon, minunata și delicata regină s-a grăbit să-l tragă pe următorul.

Asta s-a întâmplat când șuvoiul de soldați a năvălit în sufragerie. Am văzut câțiva dintre ei aliniindu-se în fața încăperii, chiar înainte ca imensele uși să fie închise, încuiate și securizate cu bare de metal.

— Au pătruns dincolo de ziduri, Maiestate, dar putem să îi oprim. Doamnele ar trebui să plece, dar suntem atât de aproape de ușă... a zis un soldat.

— Am înțeles, Markson, i-a răspuns regele, întrerupându-

1.

Mie nu mi-a trebuit mai mult pentru a înțelege. Rebelii pătrunseseră pe domeniile regale.

Bănuisem că asta avea să se întâmple la un moment dat. Prea mulți musafiri la palat, prea multe pregătiri, în mod sigur cineva trecuse cu vederea ceva, făcând ca siguranța noastră să fie amenințată. Și chiar dacă nu se putea intra atât de ușor în palat, era cel mai potrivit moment pentru a iniția un protest. La urma urmelor, Alegerea era, într-un fel, un motiv de îngrijorare. Eram sigură că rebelii o urau, la fel cum urau toate lucrurile care aveau de-a face cu Illeá.

Dar, indiferent de ceea ce credeau ei, eu n-aveam să mă las doborâtă atât de ușor.

Am împins în spate scaunul pe care stăteam atât de repede, încât a căzut, și am alergat către cea mai apropiată fereastră pentru a coborî apărătoarea metalică. Vreo câteva fete care înțelegeau amenințarea au procedat la fel.

Mi-a luat numai o clipă să o las în jos, dar s-a dovedit dificil să o blochez. Tocmai reușisem să acționez sistemul de închidere, când ceva a izbit transperantul metalic din afară, făcându-mă să mă retrag urlând, până când m-am împiedicat de scaunul meu răsturnat și am căzut la podea.

Maxon a venit imediat lângă mine:

— Te-ai rănit?

Am făcut o scurtă evaluare. Probabil că aveam să mă aleg cu o vânătaie la șold, plus o sperietură zdravănă, dar asta era tot.

— Nu, sunt bine.

— În fundul încăperii. Acum! a ordonat el, ajutându-mă să mă ridic.

A alergat prin sală, ducându-se la fetele înghețate de frică, trimițându-le către colțul din spate.

L-am ascultat, îndreptându-mă spre Alesele cuibărite la un loc. Unele dintre ele plângeau; altele erau pur și simplu șocate și priveau în gol. Tiny leșinase. Regele Clarkson vorbea pe un ton serios cu un soldat de lângă peretele din spate, dar era suficient de departe încât fetele să nu audă ce spunea. Cu un braț o ținea protector de talie pe regină, care

stătea calmă și mândră lângă el.

Oare de câte ori trecuseră prin asta? Știam de la buletinele de știri că astfel de atacuri aveau loc de câteva ori pe an. Probabil că era un lucru care îți submina încrederea în viitor. Șansele de supraviețuire scădeau vertiginos pentru ea... pentru soțul ei... și pentru singurul lor copil. Era evident că, la un moment dat, rebelii aveau să găsească o cale de a primi ceea ce-și doreau. Cu toate astea, ea stătea acolo, cu fruntea sus, arborând o expresie calmă.

A aruncat o privire spre fete. *Are vreuna dintre ele puterea necesară pentru a deveni regină?* părea să spună. Tiny zăcea inconștientă în brațele cuiva. Celeste și Bariel vorbeau încontinuu. Știam cum arăta Celeste când nimic nu o deranja și puteam să-mi dau seama că acum era tulburată, deși, în comparație cu celelalte fete, își ascundea emoțiile destul de bine. Unele dintre ele erau în pragul isteriei, stând în genunchi și scâncind. Altele refuzau pur și simplu să accepte ce se întâmpla, retrăgându-se într-o lume numai a lor. Erau livide și își răsuceau mâinile duse pe gânduri, așteptând ca totul să se termine.

Marlee plângea, dar nu atât cât să pară devastată. Am luat-o de mână și am ridicat-o în picioare.

— Șterge-ți lacrimile și stai dreaptă, i-am lătrat la ureche.

— Poftim? a chițcăit ea.

— Ai încredere în mine și fă ce-ți spun!

Marlee și-a șters lacrimile cu rochia și și-a îndreptat spatele. Și-a atins fața, încercând probabil să-și șteargă urmele de machiaj. Apoi s-a întors și m-a privit pentru a vedea dacă totul e în regulă.

— Bun. Scuze că sunt atât de autoritară, dar ai încredere în mine, OK?

Mă simțeam prost că-i dădeam ordine în toiul evenimentelor, dar trebuia să arate la fel de calmă precum regina Amberly. În mod sigur Maxon și-ar fi dorit ca regina lui să fie așa, iar Marlee trebuia să câștige.

Marlee a încuviințat din cap.

— Nu, ai dreptate. Vreau să zic, deocamdată toată lumea e în siguranță. N-ar trebui să fiu atât de îngrijorată.

Am dat din cap spre ea, cu toate că se înșela complet. *Nimeni* nu era în siguranță.

Soldații așteptau pe poziții lângă ușile masive în timp ce rebelii aruncau cu obiecte grele în ziduri și în ferestre. În încăperea nu era niciun ceas. Nu știam de cât timp eram sub asediu, ceea ce mă neliniștea. Cum puteam afla dacă pătrunseseră în palat? Atunci când aveau să bată cu putere în uși? Erau cumva deja înăuntru, iar noi nu știam?

Nu-mi puteam trăda îngrijorarea. M-am uitat la o vază cu flori – ale căror denumiri nu le știam – și am început să-mi rod una dintre unghiile perfect șlefuite. Mă prefăceam că acele flori erau tot ceea ce conta în lume.

În cele din urmă, Maxon a venit să vadă ce fac, așa cum procedase și cu celelalte fete. Stătea lângă mine, privind florile. Niciunul dintre noi nu prea știa ce să spună.

— Ești bine? m-a întrebat într-un sfârșit.

— Da, i-am șoptit.

El a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Nu pari.

— Ce se va întâmpla cu slujnicele mele? am zis, dând glas celei mai mari griji.

Eu eram în siguranță. Dar oare ele erau? Dacă vreuna dintre ele se hotărâse să coboare exact când intraseră rebelii?

— Slujnicele tale? m-a întrebat el pe un ton care sugera că eram o proastă.

— Da, slujnicele mele.

M-am uitat în ochii lui, făcându-l să înțeleagă că numai o minoritate aleasă dintre ocupanții palatului era cu adevărat protejată. Lacrimile începuseră să mi se adune în ochi. Nu voiam să plâng, așa că respiram repede, încercând să-mi stăpânesc emoțiile.

El m-a privit în ochi, părând să priceapă că nu eram prea departe de o servitoare. Nu asta mă îngrijora, dar părea ciudat că o tragere la sorti să constituie diferența dintre mine și cineva ca Anne.

— Probabil că s-au ascuns pe undeva. Ajutoarele au propriile adăposturi în care se pot refugia. Soldații sunt foarte buni când vine vorba de asedii și alertează pe toată

lumea. În mod sigur vor fi bine. De obicei, avem un sistem de alarmă, dar rebelii l-au distrus ultima oară când au venit. Oamenii au tot încercat să-l repare, dar...

Maxon a oftat.

Am privit în jos, încercând să-mi potolesc toate grijile.

— America! m-a implorat el.

M-am întors spre Maxon.

— Fetele sunt bine. Rebelii s-au mișcat încet și toată lumea de-aici știe ce să facă în astfel de situații.

Am încuviințat. Am rămas în tăcere timp de un minut, și mi-am dat seama că era pe cale să plece.

— Maxon, am șoptit.

El s-a întors, puțin surprins că îl strigasem atât de neprotocolar de față cu toți ceilalți.

— În legătură cu ce s-a întâmplat aseară. Lasă-mă să-ți explic. Când au venit să ne pregătească pentru sosirea noastră aici, un bărbat mi-a spus să nu te refuz niciodată. Indiferent de lucrurile pe care mi le-ai cere. Niciodată.

Maxon a împietrit:

— Poftim?

— Mi-a dat de înțeles că ți-ai putea dori anumite lucruri. Iar tu mi-ai spus că nu ai fost în compania multor femei. După optsprezece ani... și le-ai mai și făcut vânt cameramanilor. Pur și simplu m-am speriat când te-ai apropiat de mine.

Maxon a clătinat din cap, încercând să priceapă totul. Pe fața lui, de obicei calmă, se strecuraseră acum umilința, furia și neîncrederea.

— Aceste lucruri le-au fost spuse tuturor fetelor? m-a întrebat el, părând șocat.

— Nu știu. Nu cred că multe fete ar avea nevoie de un asemenea avertisment. Probabil că *de-abia așteaptă* să sară pe tine, am spus, dând din cap spre ele.

El a chicotit.

— Dar tu nu aștepți acest lucru și de asta n-ai avut nicio problemă când m-ai lovit sub centură, nu?

— Te-am lovit în coapsă!

— Oh, te rog! Un bărbat n-are nevoie de atâta timp ca să

se recupereze după un șut în coapsă, mi-a zis el pe un ton sceptic.

Fără voia mea, am început să râd. Din fericire, Maxon mi s-a alăturat. Apoi un alt obiect s-a izbit de ferestre și ne-am oprit în același timp. Preț de o clipă uitasem unde mă aflam.

— Iar acum ai de-a face cu o încăpere plină de femei care plâng, nu-i așa? l-am întrebat.

Expresia de pe fața lui trăda o zăpăceală comică.

— Nimic pe lumea asta nu mă zăpăcește mai tare! mi-a șoptit el. N-am nici cea mai vagă idee cum să le fac să înceteze.

Acesta era bărbatul care urma să conducă țara: tipul care nu știa ce să facă în fața unor lacrimi. Era prea amuzant.

— Încearcă să le bați ușor pe spate sau pe umăr și să le spui că totul va fi bine. De cele mai multe ori când fetele plâng, ele nu vor neapărat să le rezolvi problema, ci doar să le consolezi, l-am povățuit eu.

— Serios?

— Da.

— Nu poate fi atât de simplu.

Curiozitatea și îndoiala i se citeau în voce.

— Am spus că de cele mai multe ori, nu tot timpul. Dar probabil că va funcționa pentru majoritatea fetelor de-aici.

El a pufnit:

— Nu sunt atât de sigur. Două dintre ele m-au întrebat deja dacă le voi lăsa să plece când toate astea se vor termina.

— Credeam că nu avem voie să cerem așa ceva.

Dar n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Având în vedere că fusese de acord ca eu să rămân, probabil că nu-i păsa foarte tare de reguli.

— Ce-ai de gând să faci?

— Ce altceva pot face? Nu pot ține o persoană aici împotriva voinței ei.

— Poate că se vor răzgândi, am spus eu pe un ton plin de optimism.

— Poate. A tăcut o clipă. Ești bine? Nu te-ai speriat și tu? a întreba, aproape cu veselie.

— Sincer? Eram convinsă că mă vei trimite acasă după

micul dejun, am recunoscut.

— Da? Și eu mă gândisem la asta.

Am făcut un schimb de zâmbete. Prietenia noastră – dacă o puteam numi așa – era ciudată și imperfectă, dar cel puțin nu duceam lipsă de sinceritate.

— Nu mi-ai răspuns. Vrei să pleci?

Zidul a fost lovit din nou, iar ideea părea atrăgătoare. Cel mai groaznic atac de-acasă fusese tentativa lui Gerad de a-mi fura mâncarea. Fetele de-aici nu mă băgau în seamă, hainele erau sufocante, oamenii încercau să mă rănească, iar toată afacerea mă făcea să nu mă simt în largul meu. Dar era bine pentru familia mea și mă simțeam minunat cu stomacul plin. Maxon părea puțin pierdut, dar aveam să fiu departe de *el* pentru încă puțin timp. Și, cine știe, poate că puteam fi de ajutor în alegerea viitoarei prințese.

L-am privit pe Maxon în ochi:

— Dacă nu mă dai afară, nu plec.

El a zâmbit:

— Bun. Va trebui să mă mai înveți trucuri din astea cu bătutul pe umăr.

I-am întors zâmbetul. Da, era cu totul anapoda, dar ceva bun tot avea să iasă din toată treaba asta.

— America, poți să-mi faci o favoare?

Am încuviințat.

— Toată lumea știe că ieri după-amiază am petrecut mult timp împreună. Dacă te întreabă cineva, ai putea să le spui, te rog, că eu nu... că n-aș...

— Desigur. Și îmi cer scuze pentru tot.

— Ar fi trebuit să știu că, dacă vreo fată are să nesocotească vreun ordin, aceea vei fi tu.

Mai multe obiecte grele au lovit din nou zidul, făcându-le pe câteva fete să țipe.

— Cine sunt? Ce vor? l-am întrebat.

— Cine? Rebelii?

Am încuviințat.

— Depinde pe cine întrebi. Și despre care grup vorbești, mi-a răspuns el.

— Vrei să spui că sunt mai multe?

Asta făcea ca totul să fie și mai periculos. Dacă asta era doar un grup, atunci ce puteau face două sau mai multe? Din câte știam eu, un rebel era un rebel, iar Maxon îmi dăduse de înțeles că unii puteau fi mai răi decât alții.

— Câte grupări există?

— În principiu două, nordicii și sudicii. Nordicii atacă mai frecvent, pentru că sunt mai aproape. Vin dintr-o regiune ploioasă din Likely aproape de Bellingham, de undeva din nord. Nimeni nu vrea să trăiască acolo – sunt numai ruine –, așa că și-au făcut un fel de tabără, cu toate că eu bănuiesc că sunt mereu pe drumuri. Asta este doar o teorie – una pe care nimeni n-o ia în seamă. Nu prea au șanse să pătrundă în palat, iar dacă vor reuși, pierderile vor fi... minime. Bănuiesc că ceea ce se întâmplă acum e uneltirea nordicilor, a spus el, ridicând vocea din cauza zgomotului.

— De ce? Ce îi deosebește atât de mult de sudici?

Maxon părea să ezite, nefiind sigur dacă această informație trebuia să ajungă la urechile mele. S-a uitat în jur ca să vadă dacă ne putea auzi cineva. M-am uitat și eu și am observat câteva fete care stăteau cu ochii pe noi. Celeste arăta ca și cum mai avea puțin și-mi dădea foc. Nu am zăbovit prea mult asupra ei. Dar chiar și așa, nimeni nu era suficient de aproape pentru a ne auzi. Când Maxon și-a dat seama de asta, s-a aplecat și mi-a șoptit:

— Atacurile lor sunt mult mai... letale.

Am fost străbătută de un fior.

— Letale?

A încuviințat cu o mișcare a capului:

— Ei nu vin decât o dată sau de două ori pe an, din câte-mi pot da seama. Am senzația că toată lumea încearcă să mă țină departe de statistici, dar nu sunt idiot. Când sudicii atacă, mor mulți oameni. Problema e că ambele grupări arată la fel în ochii noștri – murdari, în mare parte bărbați, slabi, dar puternici, fără niciun soi de însemn – așa că până când încăierarea nu se termină, nu prea știm la ce să ne așteptăm.

Am aruncat o privire prin încăpere. O mulțime de oameni erau în pericol dacă Maxon se înșela și cei de-afară erau sudicii. M-am gândit din nou la bietele mele slujnice.

— Dar tot nu înțeleg. Ce vor, de fapt?

Maxon a ridicat din umeri:

— Se pare că sudicii vor să ne distrugă. Nu știi de ce, dar bănuiesc că sunt nemulțumiți sau ceva de genul ăsta, s-au săturat să fie marginalizați. Nici măcar nu fac parte din Opt, de vreme ce sunt în afara rețelei sociale. Iar nordicii sunt o enigmă. Tata spune că vor doar să ne enerveze, să ne submineze autoritatea, dar eu nu sunt de acord.

Pentru o clipă a părut încrezător:

— Am o teorie și în cazul lor.

— Îmi spui și mie?

Maxon șovăia din nou. Probabil că de data asta nu se temea că m-aș putea speria, ci că nu l-aș lua în serios.

S-a apropiat din nou de mine și mi-a șoptit:

— Caută ceva.

— Ce anume?

— Nu știi. Dar se întâmplă mereu același lucru când ne asediază. Soldații sunt imobilizați, răniți sau legați, dar niciodată omorâți. Ca și cum nu ar vrea să fie stingheriți de nimeni în timp ce umblă prin palat. Deși câteodată iau prizonieri, iar asta e destul de tulburător. Apoi, camerele — mă rog, alea în care pot pătrunde — sunt întoarse pe dos. Fiecare sertar e scos, rafturile sunt golite, covoarele date la o parte. Multe lucruri sunt stricate. N-o să-ți vină să crezi câte aparate de fotografiat am schimbat de-a lungul anilor.

— Aparate de fotografiat?

— Oh, a spus el înroșindu-se. Îmi place să fac fotografii. Cu toate astea, nordicii nu iau prea multe cu ei. Tata crede că teoria mea e o aberație, desigur. Ce ar putea căuta o adunătură de barbari analfabeți? Dar eu cred că trebuie să fie ceva.

Era uluitor. Dacă aș fi fost săracă și aș fi știut cum să intru în palat, cred că aș fi luat toate bijuteriile pe care le-aș fi găsit, orice putea fi vândut. Acești rebeli probabil că aveau și altceva în minte în afară de declarații politice sau de supraviețuirea de zi cu zi atunci când veneau aici.

— Crezi că e o prostie ideea mea? m-a întrebat Maxon, trezindu-mă din reverie.

— Nu, nu e o prostie. E neclară, dar nu tâmpită.

Am zâmbit amândoi. Mi-am dat deodată seama că, dacă Maxon ar fi fost pur și simplu Maxon Schreave, și nu Maxon, viitorul rege al Ileei, ar fi fost genul de om pe care mi l-aș fi dorit ca vecin, cineva cu care puteam schimba o vorbă.

Și-a dres vocea:

— Bănuiesc că ar trebui să-mi termin rondul.

— Da, îmi imaginez că sunt câteva domnișoare care se întrebă de ce îți ia atât de mult.

— Deci, *prieteno*, ceva sugestii în legătură cu cine ar trebui să vorbesc?

Am zâmbit și m-am uitat în spate, asigurându-mă că preferata mea la titlul de prințesă era liniștită. Era.

— O vezi pe fata aceea blondă, îmbrăcată în roz? E Marlee. Drăguță, foarte de treabă, îi plac filmele. Du-te!

Maxon a chicotit și s-a îndreptat spre ea.

*

Mi s-a părut că așteptasem în sufragerie o veșnicie, însă atacul durase aproximativ o oră. Mai târziu am aflat că rebelii nu intraseră în palat. Soldații trăsese doar când aceștia încercaseră să deschidă ușile principale, după ce mai întâi aruncaseră în ferestre cu niște cărămizi – scoase din zidurile palatului – și cu mâncare stricată.

La un moment dat, doi bărbați se apropiaseră prea mult de uși, se deschisese focul asupra lor, iar aceștia o luaseră la fugă. Dacă presupunerile lui Maxon erau corecte, aveam de-a face cu nordicii.

Ne-au mai ținut o vreme în sufragerie, timp în care palatul a mai fost o dată controlat. Când s-a confirmat că era sigur, ni s-a permis să mergem în camere. Am mers braț la braț cu Marlee. În pofida faptului că nu mă pierdusem cu firea în timpul asediului, eram obosită, dar și fericită că aveam pe cineva care să-mi distragă atenția.

— Te-a lăsat să porți pantaloni, chiar dacă ai pierdut? m-a întrebat ea.

Începusem să vorbesc despre Maxon imediat ce fusese posibil, curioasă să aflu cum decursesese conversația lor.

— Da. A fost foarte generos în legătură cu asta.

— Cred că bunătatea lui e fermecătoare.

— E un om tare bun. E amabil chiar și când se află într-o dispoziție mai proastă.

De exemplu, atunci când primește un șut în bijuteriile regale.

— La ce te referi?

— La nimic.

Nu voiam să-i vorbesc despre incident.

— Despre ce ați vorbit azi? am întrebat-o pe Marlee.

— Ei bine, m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-l văd săptămâna asta, a spus ea, înroșindu-se.

— Marlee! Țsta e un lucru minunat!

— Șșș! a spus ea, privind prin jur, cu toate că celelalte fete urcaseră deja scările. Încerc să nu-mi fac speranțe prea mari.

Am tăcut amândouă preț de un minut, apoi ea a explodat de fericire:

— Pe cine păcălesc? Sunt atât de entuziasmată, că nici nu-mi vine să cred! Sper că nu va dura mult până să mă invite.

— Dacă deja ți-a cerut asta, sunt sigură că foarte curând vei primi vești. Vreau să spun, atunci când se eliberează de îndatoririle oficiale.

Ea a râs:

— Nu-mi vine să cred! Știam că e chipeș, dar nu eram sigură cum se va comporta. Am fost atât de îngrijorată că ar fi... nu știu, înțepat sau ceva de genul ăsta.

— Și eu. Dar el e...

Cum era Maxon, de fapt? Era infatuat, într-o oarecare măsură, dar nu în sensul rău al cuvântului, așa cum îmi imaginasem eu. Se purta ca un prinț, dar era atât de... de...

— Normal.

Marlee nu se mai uita la mine. Pășea visătoare înainte. Speram ca imaginea pe care și-o făcuse despre Maxon să fie una care să coincidă cu realitatea. Îmi doream, de asemenea, ca ea să fie fata pe care el o aștepta. Am lăsat-o la ușa ei, făcându-i cu mâna, apoi m-am dus în camera mea.

Gândurile cu privire la Marlee și Maxon s-au risipit de

îndată ce am deschis ușa. Anne și Mary stăteau în genunchi lângă Lucy, care părea foarte tulburată. Fața îi era roșie, iar lacrimile îi curgeau pe obraji; tremurul de-abia perceptibil se transformase într-o mișcare dezordonată care îi zguduia tot trupul.

— Lucy calmează-te, totul e bine, îi șoptea Anne în timp ce-i mângâia părul ciufulit.

— Totul s-a terminat. Nimeni n-a fost rănit. Draga mea, ești în siguranță, a adăugat Mary ținând-o de mâna care îi zvâcnea.

Eram prea șocată să vorbesc. Scena era atât de intimă, încât am considerat că e mai bine să plec, dar Lucy m-a zărit înainte să ies din cameră.

— Î-î-îmi cer scuze, Lady Lady Lady... s-a bâlbâit ea.

Anne și Mary și-au ridicat privirile îngrijorate.

— Nu-ți face griji. Ești bine? am întrebat-o, închizând ușa ca să nu ne vadă cineva.

Lucy a dat să vorbească din nou, dar n-a putut articula niciun cuvânt. Lacrimile și tremuratul puseseră din nou stăpânire pe trupșorul ei.

— Va fi bine, domnișoară, a intervenit Anne. Durează câteva ore, dar până la urmă se calmează. Dacă tremuratul persistă, o s-o ducem la infirmerie. Anne a coborât tonul: Numai că Lucy nu vrea să meargă acolo. Dacă superiorii află că nu ești bine, te trimit la spălătorie sau la bucătărie. Iar lui Lucy îi place să fie servitoare.

Nu știam de ce Anne vorbea în șoptă. Ne strânseserăm în jurul lui Lucy, iar ea auzea tot, chiar și în starea în care se afla.

— V-v-vă rog, domnișoară. Eu nu... eu nu... eu... a spus ea.

— Șșt! N-o să te pârască nimeni, i-am spus. M-am uitat la Anne și la Mary: Ajutați-mă s-o pun pe pat.

Ar fi trebuit să fie ușor, dar Lucy se zvârcolea atât de puternic, încât mâinile și picioarele îi tot alunecau din strânsoarea noastră. Ne-a luat ceva timp până am întins-o pe pat. Odată ce am învelit-o, moliciunea patului a făcut ceea ce cuvintele noastre nu putuseră. Tremuratul lui Lucy s-a mai

potolit, iar ea a rămas cu privirea agățată de baldachin.

Mary s-a așezat pe marginea patului și a început să fredoneze un cântecel, amintindu-mi de felul în care aveam grijă de May când era bolnavă. Am tras-o pe Anne într-un colț, departe de urechile lui Lucy.

— Ce s-a întâmplat? A intrat cineva aici? am întrebat-o.

Dacă se întâmplase așa ceva, mă așteptam să mi se spună.

— Nu, nu, m-a asigurat Anne. Lucy intră mereu în criză când vin rebelii. Începe să plângă numai când aude de ei. Ea...

Anne a privit în jos, spre papucii ei negri lustruiți, încercând să hotărască dacă să continue sau nu. Nu doream să mă bag în viața lui Lucy, dar voiam să înțeleg. Anne a tras adânc aer în piept și a zis:

— Unii dintre noi s-au născut pe domeniile regale. Mary s-a născut în castel, iar părinții ei sunt încă aici. Eu am fost orfană, adusă în palat pentru că era nevoie de personal.

Și-a netezit rochia, ca și cum ar fi vrut să înlăture această latură neplăcută a vieții ei.

— Lucy a fost vândută palatului.

— Vândută? Cum așa? Aici nu sunt sclavi.

— Teoretic nu, dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla. Mama lui Lucy avea nevoie de o operație. Și-au oferit serviciile unei familii din Trei în schimbul banilor. Mama ei nu și-a mai revenit, iar ei au rămas cu datoria, așa că Lucy și tatăl ei au locuit cu acea familie vreme îndelungată. Din câte am înțeles, au fost tratați foarte dur. Fiul acelei familii s-a îndrăgostit de Lucy și, cu toate că uneori nu contează din ce castă faci parte, de la Șase la Trei e totuși un salt destul de mare. Când mama lui a descoperit legătura, a vândut-o pe Lucy împreună cu tatăl ei celor de la palat, îmi amintesc când a venit. A plâns zile întregi. Probabil că se iubeau foarte mult.

M-am uitat la Lucy. Cel puțin, în cazul meu unul dintre noi luase decizia de a ieși din relație. Ea nu avusese de ales.

— Tatăl lui Lucy lucrează la grajduri. Nu e foarte puternic sau eficient, dar e foarte devotat. Iar Lucy e

servitoare. Știu că poate părea aiurea, dar e o onoare să fii servitoare la palat. Noi ne aflăm în linia întâi – suntem considerate suficient de inteligente, pregătite și atractive pentru a fi văzute în timp ce ne facem treaba. Ne luăm slujbele foarte în serios și ne ținem de ele. Dacă o dai în bară, ești trimisă la bucătărie, unde lucrezi pe brânci și stai în zdrențe. Sau tai lemne și prășești pământul. Nu e ușor să fii servitoare.

Mă simțeam ca o proastă. În mintea mea, ele erau din Șase și atât. Dar chiar și-aici existau ierarhii și diferențe pe care nu le înțelegeam.

— Acum doi ani, palatul a fost atacat în toiul nopții. Rebelii au pus mâna pe niște uniforme de soldați și nu-i mai puteai deosebi de personalul palatului. Era așa un haos, că nimeni nu mai știa pe cine să atace și pe cine să apere, oamenii se furișau peste tot... a fost groaznic.

Am tremurat numai gândindu-mă la asta. Întunericul, confuzia, coridoarele ca un labirint ale palatului. În comparație cu ce se întâmplase de dimineață, acel atac părea să poarte semnătura sudicilor.

— Unul dintre rebeli a prins-o pe Lucy.

Anne a coborât privirea preț de un minut. Când a vorbit din nou, a fost aproape în șoaptă:

— Nu sunt sigură dacă ei au multe femei acolo, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Oh...

— N-am fost martoră, dar Lucy mi-a povestit că bărbatul era plin de funingine. A spus că i-a lins fața într-una.

Anne s-a cutremurat. Stomacul mi s-a zvârcolit, amenințând să dea afară micul dejun. Era revoltător și înțelegeam de ce Lucy cedase nervos în fața unui atac ca acela de mai devreme.

— A târât-o într-un colț, iar ea a țipat cât au ținut-o puterile. În toată zarva aia, era greu s-o auzi. Dar un soldat de la palat a apărut după un colț. A țintit și l-a împușcat în cap pe bărbat. Rebelul a căzut la pământ, prinzând-o pe Lucy dedesubt și acoperind-o cu sânge.

Am dus o mână la gură. Nu mi-o puteam imagina pe Lucy

cea delicată trecând prin toate astea. Nu era de mirare că reacționa așa.

— Unele răni i-au fost tratate, dar nimeni nu i-a putut coase mintea. A rămas cu traume, dar încearcă, pe cât posibil, să ascundă asta, mai mult de dragul tatălui ei. E foarte mândru că fata lui e suficient de bună pentru a fi servitoare, iar Lucy nu vrea să-l dezamăgească. Noi încercăm s-o calmăm, dar, de fiecare dată când vin rebelii, intră în stare de șoc. E convinsă că cineva o va prinde, îi va face rău și o va omorî. Își dă toată silința, domnișoară, dar nu știu cât o să mai suporte.

Am încuviințat, privind-o pe Lucy. Adormise, cu toate că încă era devreme.

Mi-am petrecut restul zilei citind. Anne și Mary au curățat lucruri care nu erau murdare. Am păstrat tăcerea până când Lucy și-a revenit.

Mi-am promis că, dacă îmi stătea în putință, aveam să o ajut pe Lucy să nu mai treacă niciodată prin așa ceva.

Capitolul 14

Așa cum anticipasem, fetele care ceruseră să fie lăsate să plece acasă s-au răzgândit de îndată ce lucrurile s-au potolit. Nimeni nu știa cine erau, dar unele dintre Alese – în special Celeste – erau hotărâte să afle. Deocamdată mai eram douăzeci și șapte.

Regele susținea că atacul fusese atât de neînsemnat, încât nu era nevoie să fie menționat. Dar, pentru că în timpul dimineții camerele de filmat fuseseră alături de noi, unele transmiseseră imagini în direct. Aparent, regele n-a fost deloc încântat de acest fapt. Asta mă făcea să mă întreb câte atacuri suferise palatul și noi nu aflaserăm. M-am întrebat cât de sigur era acest loc.

— Silvia ne-a explicat că, dacă situația ar fi fost mai gravă, ni s-ar fi dat voie să ne sunăm familiile ca să le spunem că suntem bine. Dar, având în vedere că nu se întâmplase mai nimic, ni s-a cerut să trimitem doar niște

scrisori.

Eu le-am scris alor mei că sunt bine, că, probabil, atacul păruse mult mai violent decât fusese în realitate și că regele ne protejase pe toate. Le-am spus să nu-și facă griji în privința mea și că mi-e dor de ei. Apoi, am înmănat scrisoarea unei slujnice binevoitoare.

A doua zi a trecut fără niciun incident. Plănuisem să mă duc în Salonul Doamnelor pentru a vorbi cu Maxon și cu celelalte fete, dar, după ce am văzut-o pe Lucy atât de tulburată, am hotărât să rămân în camera mea.

Nu prea știam cu ce se îndeletniceau slujnicele mele cât timp eram plecată, dar în timpul petrecut alături de ele am jucat cărți, iar în conversație s-au mai strecurat și câteva bârfe.

Am aflat că pentru fiecare zece oameni pe care îi vedeam în palat, undeva, în spate, o sută sau mai mulți stăteau la dispoziția lor. Despre bucătari și spălătorese știam, dar mai erau și oameni care se ocupau numai de geamuri. Echipei îi lua o săptămână să le curețe pe toate, iar când terminau, constatau că praful se depusese din nou, așa că trebuiau s-o ia de la capăt. De asemenea, în palat erau și bijutieri care lucrau pentru familie și făceau daruri pentru musafiri, și echipe de croitorese și consilieri vestimentari care îmbrăcau familia regală – și acum și pe noi – frumos și impecabil.

Am mai aflat și alte lucruri, cum ar fi pasiunea lor pentru soldați, pe care îi considerau deosebit de drăguți, sau faptul că ținuta pe care șefa lor le obliga să o poarte la petreceri li se părea oribilă; mi-au spus că unele persoane din palat făceau pariuri în legătură cu Alegerea și că eu figuram în topul primelor zece, dar și că bebelușul uneia dintre bucătărese erau extrem de bolnav, ceea ce a făcut-o pe Anne să lăcrimeze puțin. Această fată era o prietenă de-a ei, iar cuplul își dorise foarte mult un copil.

Ascultându-le și intervenind în discuție atunci când aveam ceva de spus, m-am binedispus, ceea ce nu se întâmpla jos, cu Alesele. M-am bucurat cu adevărat de compania lor. Atmosfera din cameră era una liniștită și fericită.

Timpul trecuse atât de plăcut, încât am rămas acolo și a doua zi. De data asta am deschis ușa camerei și ușa balconului, iar aerul cald s-a strecurat înăuntru, învăluindu-ne. Lucy se simțea mult mai bine, așa că m-am întrebat de câte ori ieșise cu adevărat din palat.

Anne a plasat un comentariu, sugerând că nu era un comportament adecvat – să stau cu ele, jucând cărți cu ușile deschise –, dar a lăsat-o baltă aproape imediat. Am observat că începuse să se mai relaxeze în strădania ei de a mă transforma în acea lady care se presupunea că trebuie să fiu.

Eram în toiul unui joc când, cu coada ochiului, am observat o siluetă în cadrul ușii. Maxon se uita la noi, părând amuzat. Când privirile ni s-au întâlnit, am văzut că se întreba ce Dumnezeu făceam. M-am ridicat, zâmbind, și m-am dus spre el.

— Oh, Doamne Dumnezeule, a murmurat Anne când și-a dat seama că prințul era la ușă.

A pus repede cărțile într-un coșuleț împletit și s-a ridicat, Mary și Lucy urmându-i imediat exemplul.

— Doamnelor, a spus Maxon.

— Maiestatea Voastră, a spus ea, făcând o reverență. E o onoare, sire!

— Și pentru mine, a răspuns el cu un zâmbet. Slujnicele se uitau una la cealaltă, flatate. S-a lăsat tăcerea pentru o clipă, nimeni neștiind ce să facă.

— Noi tocmai plecam, a ciripit Mary deodată.

— Da! Adevărat, a adăugat Lucy. Noi... ăăă... voiam... S-a uitat la Anne, cerându-i ajutorul.

— Să ne ducem să terminăm rochia de vineri pentru Lady America, a încheiat Anne.

— Corect, a spus Mary. Au mai rămas doar două zile. Ne-au înconjurat pentru a ieși din cameră, toate numai zâmbet.

— Nu dorim să vă reținem de la treabă, a spus Maxon, urmărindu-le, cu totul fascinat de comportamentul lor.

Odată ajunse în hol, au făcut niște reverențe și s-au răsucit pe călcâie. Imediat ce au dispărut după colț, s-au auzit chicotele lui Lucy, urmate de admonestările lui Anne, care încerca să o facă să tacă.

— Ce mai grup ai, a spus Maxon, plimbându-se prin cameră, inspectând locul.

— Mă țin în puf, i-am răspuns cu un zâmbet.

— E clar că țin la tine. E greu să găsești așa ceva.

S-a uitat la mine:

— Nu așa mi-am imaginat camera ta.

Am ridicat un braț și l-am lăsat să cadă.

— Nu e camera mea, nu-i așa? Ți aparține, iar eu pur și simplu am împrumutat-o.

S-a uitat lung la mine.

— Ți-au spus că poți aduce unele modificări, nu-i așa? Un alt pat, o nouă culoare.

Am ridicat din umeri:

— O găleată de vopsea nu ar face ca această cameră să-mi aparțină. Fetele ca mine nu locuiesc în case cu podele de marmură, am spus pe un ton glumeț.

Maxon mi-a zâmbit:

— Cum arată camera ta de-acasă?

— Ăă... pentru ce anume ai venit? i-am tăiat-o.

— A! Mi-a venit o idee.

— În legătură cu ce?

— Ei bine, a început el, continuând să se plimbe prin cameră, mi-am zis că, de vreme ce nu avem relația pe care o încurajez în mod normal cu celelalte fete, poate că ar trebui să avem... o metodă alternativă de comunicare.

S-a oprit în fața oglinzii și s-a uitat la pozele cu familia mea.

— Surioara ta seamănă leit cu tine, a spus amuzat.

M-am apropiat de el:

— Ni s-a mai spus. Care e treaba cu metoda alternativă de comunicare?

Maxon a terminat cu pozele și s-a îndreptat spre pianul din spate:

— De vreme ce se presupune că tu mă ajuți, fiind prietena mea și toate alea, a continuat el aruncându-mi o privire tăioasă, poate că nu ar trebui să recurgem la bilețele trimise prin slujnice și invitații formale pentru întâlniri. Mă gândeam la ceva mai neconvențional.

A ridicat partitura de pe pian:

— Tu ai adus astea?

— Nu, erau aici. Pot să cânt din memorie.

A ridicat din sprâncene:

— Impresionant.

S-a apropiat din nou de mine, fără să termine ce avea de spus.

— Vrei, te rog, să termini cu cotrobăitul și să-ți duci ideea până la capăt?

Maxon a oftat:

— Prea bine. Mă gândeam că am putea folosi un semnal secret, atunci când vrem să vorbim, fără să știe cineva. Ce zici dacă ne-am freca nasul?

Maxon și-a pus un deget deasupra buzei superioare și l-a mișcat de la stânga la dreapta.

— Arăți de parcă îți curge nasul. Deloc atrăgător.

S-a uitat la mine cu o expresie perplexă și a încuviințat.

— Prea bine. Poate că pur și simplu ar trebui să ne trecem mâinile prin păr?

Am clătinat din cap imediat.

— Părul meu e aproape tot timpul prins cu agrafe. E imposibil să-mi trec degetele prin el. În plus, ce s-ar întâmpla dacă ai purta coroana? I-ai face vânt una-două.

A arătat cu degetul spre mine:

— Bine zis. Hmmm.

A trecut pe lângă mine, continuând să se gândească, și s-a oprit aproape de noptieră.

— Ce-ai zice dacă ne-am trage ușor de ureche?

— Îmi place, am spus. Suficient de simplu pentru a fi ascuns, dar nu atât de obișnuit pentru a-l confunda cu altceva. Rămânem la trasul de ureche.

Maxon studia ceva, dar s-a întors să-mi zâmbească:

— Mă bucur că ești de acord. Data viitoare când vrei să mă vezi, pur și simplu trage-te de ureche, iar eu voi veni de îndată ce pot. Probabil după cină, a concluzionat el, ridicând din umeri.

Înainte să-l pot întreba cum să procedez când trebuie să mă duc la el, Maxon a traversat încăperea cu borcanul meu

în mână:

— Ce Dumnezeu e cu ăsta aici?

Am oftat:

— Mi-e teamă că nu-ți pot explica.

A venit și ziua de vineri, și, odată cu ea, debutul nostru la *Actualitățile din Illeá*. Era o obligație, dar săptămâna aceea pur și simplu aveam să stăm acolo, fără să spunem sau să facem ceva. Din pricina orei de vară, aveam să intrăm în direct la ora cinci, timp de o oră, urmând ca apoi să luăm cina.

Anne, Mary și Lucy au fost foarte grijulii când m-au îmbrăcat. Rochia era de un albastru-închis, bătând spre purpuriu. Era mulată până la șolduri, iar de acolo se răsfirea în valuri satinat. Nu-mi venea să cred că atingeam ceva atât de frumos. Au închis-o la spate nasture cu nasture, apoi mi-au prins părul cu agrafe împodobite cu perle. Au adăugat o pereche de cercei mici cu perle și un colier făcut dintr-un fir atât de subțire și cu perle atât de îndepărtate una de cealaltă, încât arătau ca și cum ar fi plutit pe pielea mea. Eram gata.

M-am privit în oglindă. Aceași față. Era cea mai drăguță versiune a mea, dar recunoșteam acel chip. Când fusesem aleasă, mă temusem că voi deveni de nerecunoscut – acoperită de straturi de machiaj și îngropată sub atâtea bijuterii, încât ar fi trebuit să sap săptămâni întregi pentru a mă regăsi. Deocamdată, eram tot America.

Și, pentru a nu mă dezminți, în timp ce mă îndreptam spre încăperea în care se filmau materialele de la palat, mi-am dat seama că eram acoperită de un strat fin de sudoare. Ne spusese să fim acolo cu zece minute mai devreme. Pentru mine, zece minute au însemnat cincisprezece. Pentru cineva cum era Celeste au însemnat trei. Așa că, până s-au strâns toate fetele, a trecut ceva timp.

O groază de oameni mișunau în jurul nostru, făcând ultimele retușuri în studio – în care se aranjaseră mai multe șiruri de scaune pentru Alese. Membrii consiliului, pe care i-am recunoscut după atâția ani în care urmărisem

Actualitățile, erau acolo, repetându-și replicile și potrivindu-și cravatele. Alesele făceau ultimele verificări în oglindă și își ajustau rochiile extravagante. Toată lumea se agita.

M-am întors și am surprins o scenă între Maxon și mama lui. Frumoasa regină Amberly își prindea câteva fire de păr rebele. El și-a îndreptat sacoul și i-a spus ceva.

Ea a dat din cap, încuviințând, iar Maxon a zâmbit. I-aș fi privit în continuare, dar Silvia, în toată splendoarea ei, a venit să mă conducă la locul meu.

— Îndreaptă-te spre scaune, Lady America, a spus ea. Te poți așeza unde dorești. Să știi că primul rând a fost deja revendicat.

Părea a-și cere scuze, de parcă îmi dădea niște vești proaste.

— Oh, mulțumesc, i-am spus, și m-am îndreptat fericită spre locurile din spate.

Nu-mi plăcea să urc micile trepte purtând pantofi strânși cu barete. (Chiar erau necesari? Nimeni nu avea să-mi vadă picioarele.) Dar am reușit. Am văzut-o pe Marlee intrând. Mi-a zâmbit, mi-a făcut cu mâna și a venit să se așeze lângă mine. Însemna mult pentru mine că alesese să stea cu mine și nu în rândul al doilea. Îmi era loială. Avea să fie o regină minunată.

Purta o rochie de un galben strălucitor. Cu părul ei blond și cu pielea ușor bronzată, arată de parcă emana lumină.

— Marlee, îmi place la nebunie rochia ta. Arăți fantastic!

— Oh, mulțumesc, a spus, roșind. Credeam că am sărit calul.

— Deloc! Crede-mă, e perfectă pentru tine.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar ai lipsit. Crezi că mâine ne putem vedea? a întrebat ea în șoaptă.

— Desigur. În Salonul Doamnelor, nu? E sâmbătă, am spus, tot în șoaptă.

— OK, a răspuns, entuziasmată.

În fața noastră, Amy s-a întors spre noi.

— Simt că agrafele stau să-mi cadă. Fetelor, vreți, vă rog, să mă ajutați?

Fără să spună ceva, Marlee și-a trecut degetele subțiri

prin buclele lui Amy și i-a verificat agrafele.

— Mai bine?

Amy a oftat.

— Da, mulțumesc mult.

— America, am ruj pe dinți? m-a întrebat Zoe.

M-am întors la stânga și am văzut-o zâmbind maniacal, dezvelindu-și toți dinții albi ca perlele.

— Nu, e OK, i-am răspuns, văzând cu coada ochiului că Marlee aproba dând din cap.

— Mersi. Cum de e atât de calm? a întrebat Zoe, arătând spre Maxon, care vorbea cu un membru al echipei de filmare.

Apoi, Zoe s-a aplecat în față și și-a pus capul pe genunchi, controlându-și respirația.

Eu și Marlee ne-am privit, făcând ochii mari și încercând să nu izbucnim în râs. Era greu să ne abținem dacă ne uitam la ea, așa că am scrutat încăperea și am început să discutăm despre toaletele celorlalte fete. Câteva dintre ele erau îmbrăcate în roșu seducător sau în verde aprins, dar nimeni nu era în albastru. Olivia se îmbrăcase cu o rochie portocalie. Nu eram expertă într-ale modei, dar am căzut de acord cu Marlee că cineva ar fi trebuit să-i atragă atenția. Portocaliul îi făcea pielea să pară verde.

Cu două minute înainte ca echipa să dea drumul camerelor de filmat, ne-am dat seama că nu rochia o făcea să pară verde. Olivia a vomitat în cel mai apropiat coș de gunoi, apoi s-a prăbușit la pământ. Silvia a intervenit, și un val de agitație s-a stârnit în încercarea de a-i șterge sudoarea și a o așeza pe un scaun. A fost dusă în ultimul rând, cu un recipient la picioare, în caz de nevoie.

Bariel stătea pe locul din fața ei. De unde eram n-am auzit ce i-a murmurat bieteii fete, dar se părea că era pregătită s-o înjunghie dacă avea să vomite din nou în apropierea ei.

Bănuiam că Maxon văzuse sau auzise ceea ce se întâmplase, așa că m-am uitat să-i văd reacția. Dar el nu privea spre fetele agitate; se uita la mine. Repede – atât de repede încât oricine altcineva ar fi considerat că se scarpină – Maxon și-a întins mâna și s-a tras de ureche. Eu l-am imitat,

apoi am privit în altă parte.

Eram entuziasmată să știu că în seara aceea, după cină, Maxon avea să treacă pe la mine.

Imnul a început brusc, iar pe micuțele ecrane din sală am văzut stema națională. Mi-am îndreptat spatele. Singurul meu gând era că familia avea să mă vadă în seara asta, și voiam să fie mândri.

Regele Clarkson era la pupitru, vorbind despre atacul scurt, dar eșuat asupra palatului. Eu nu l-aș fi numit eșuat. Reușise să ne bage în sperieți pe cele mai multe dintre noi. Au urmat anunțuri peste anunțuri, iar eu încercam să fiu atentă la tot ce spuneau, deși era greu. Eram obișnuită să urmăresc acest spectacol așezată pe o canapea confortabilă, cu un castron de pop-corn la îndemână, comentând împreună cu ai mei.

Multe dintre anunțuri aveau legătură cu rebelii, care erau făcuți responsabili pentru anumite probleme din țară. Drumurile care se construiau în Sumner nu putuseră fi terminate la timp din cauza lor, iar foarte mulți ofițeri din Atlin fuseseră trimiși să ajute la calmarea unor incidente provocate de rebeli în St. George. Habar n-aveam că aceste lucruri se întâmplaseră. Pentru că era o discordanță între ceea ce auzisem eu despre rebeli de-a lungul vieții și ceea ce aflasem de când venisem la palat, începusem să mă întreb cât de multe știam noi despre ei. Poate că pur și simplu nu înțelegeam eu, dar mă îndoiam că rebelii erau de vină pentru tot ceea ce era în neregulă în Illeá.

Apoi, de parcă ar fi apărut din neant, Gavril a pășit în studio după ce fusese anunțat de către Maestrul de Ceremonii.

— Doamnelor și domnilor, bine v-am regăsit! în seara asta am de făcut un anunț special. Alegerea se desfășoară de mai bine de-o săptămână, iar opt domnișoare au plecat deja acasă, lăsând în competiție douăzeci și șapte de frumoase Alese. Săptămâna viitoare, indiferent ce s-ar întâmpla, emisiunea *Actualitățile din Illeá* va fi dedicată acestor minunate domnișoare, pentru a vă face cunoștință cu ele.

Am simțit niște broboane de sudoare care îmi alunecau pe

la tâmple. Să stau aici și să arăt frumos... Puteam să fac asta. Dar să răspund la întrebări? Știam că nu aveam să câștig acest joc; nu asta era problema. Dar nu voiam să par o fraieră în fața întregii națiuni.

— Dar, înainte să trecem la ele, haideți să petrecem câteva clipe în compania celui care în curând își va alege consoarta. Cum vă simțiți în seara asta, Alteța Voastră? l-a întrebat Gavril pe prinț, mergând de-a lungul scenei.

Maxon fusese prins la înghesuială. Nu avea vreun microfon sau vreun răspuns pregătit.

Chiar înainte ca Gavril să ajungă în fața lui cu microfonul, Maxon s-a uitat la mine, iar eu i-am făcut cu ochiul. Acest gest a fost suficient pentru a-l face să zâmbească.

— Sunt foarte bine, Gavril, îți mulțumesc.

— Sunteți încântat de compania în care vă aflați?

— Da! A fost o plăcere să fac cunoștință cu aceste domnișoare.

— Sunt atât de minunate și delicate precum par? l-a întrebat Gavril.

Până să dea Maxon replica, am zâmbit. Deoarece știam că răspunsul era „da”... într-un fel.

— Ăăă...

Maxon și-a mutat privirea de la Gavril la mine:

— Aproape.

— Aproape? l-a întrebat Gavril, surprins. S-a întors spre noi. Cineva de-acolo e tare obraznică?

Toate fetele au chicotit; eu la fel. Trădătorul!

— Ce anume au făcut acele fete de nu au fost pe placul Maiestății Voastre? l-a întrebat Gavril pe Maxon.

— Oh, să-ți povestesc.

Maxon s-a așezat picior peste picior și s-a făcut comod. Probabil că era pentru prima dată când îl vedeam așa de relaxat, stând acolo și râzând de mine. Îmi plăcea această latură a lui. Mi-aș fi dorit s-o văd mai des.

— Una dintre ele a avut tupeul să țipe la mine, destul de tare, prima oară când ne-am întâlnit. Ba chiar mi-a aruncat o privire extrem de urâtă.

Deasupra capului lui Maxon, regele și regina au făcut un schimb de priviri. Se părea că și ei auzeau povestea asta pentru prima oară. Lângă mine, fetele se uitau una la cealaltă, buimăcite. Nu m-am prins până când Marlee nu a vorbit.

— Nu-mi aduc aminte ca vreo fată să fi țipat la el în Sala Mare. Tu îți amintești?

Se părea că Maxon uitase că prima noastră întâlnire trebuia să rămână secretă.

— Cred că spune asta pentru a face situația să pară mai amuzantă. I-am spus câteva lucruri serioase. Probabil că se referă la mine.

— S-a uitat urât la dumneavoastră? De ce? a continuat Gavril.

— Sincer, nu sunt foarte sigur. Cred că îi era dor de casă. Și, desigur, am iertat-o.

Maxon era extrem de detașat acum, vorbind cu Gavril ca și când ar fi fost singura persoană din sală. Mai târziu, intenționez să-i spun cât de bine s-a descurcat.

— Așadar, ea se află alături de noi acum?

Gavril s-a uitat spre fete, rânjind, apoi s-a întors spre priet.

— Oh, da. E încă aici, a spus Maxon, fără să-și ia privirea de la Gavril. Și plănuiesc s-o țin ceva timp.

Capitolul 15

Cina a fost o dezamăgire. Trebuia să le spun slujnicelor să-mi lărgească rochiile pentru a putea mânca la cina festivă din săptămâna ce urma.

Anne, Mary și Lucy mă așteptau în cameră pentru a mă ajuta să mă dezbrac, dar le-am explicat că vreau să mai zăbovesc puțin. Anne și-a dat seama prima că Maxon va veni să mă vadă, deoarece în mod normal eram nerăbdătoare să scap de hainele elegante.

— Doriți să rămânem până mai târziu? Nu e nicio problemă, a spus Mary pe un ton optimist.

După ce pacostea de Maxon mă vizitase la începutul

săptămânii, hotărâsem că, în fond, cel mai bun lucru era să le rog să iasă din cameră cât mai repede posibil. În plus, nu suportam să le văd uitându-se insistent la mine până când el avea să-și facă apariția.

— Nu, nu. Sunt bine. Dacă mai târziu voi avea probleme cu rochia, o să sun din clopoțel.

Șovăind, au plecat, lăsându-mă să-l aștept pe Maxon. Nu știam cât avea să întârzie și nu voiam să încep să citesc o carte ca după aceea să fiu nevoită să mă opresc sau să mă așez la pian doar ca să mă ridic imediat. În cele din urmă, m-am întins pe pat, așteptând. Gândurile mele erau departe. M-am gândit la Marlee și la bunătatea ei. Mi-am dat seama că, în afară de câteva detalii insignifiante, nu știam prea multe despre ea. Cu toate astea, eram încredințată că gesturile și comportamentul ei erau autentice. Apoi, m-am gândit la fetele care erau mult prea false. Mă întrebam dacă Maxon putea vedea diferența.

Se părea că experiența lui Maxon cu femeile era în același timp măreață și limitată. Era manierat, dar, când se apropia prea mult, își dădea cu stângul în dreptul. Știa cum să trateze o lady, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să se comporte la o întâlnire.

Diferența dintre el și Aspen era izbitoare.

Aspen!

Numele, chipul și amintirea lui m-au lovit atât de brusc, încât m-au luat pe nepregătite. Aspen! Oare ce făcea în acel moment? În Carolina era aproape ora stingerii. Probabil că era la muncă, dacă avea de lucru în ziua aceea. Sau poate că ieșise cu Brenna sau cu altă fată cu care se hotărâse să-și petreacă timpul de vreme ce noi ne despărțiserăm. O parte din mine tânjea să știe... Iar alta voia să se facă fărâmițe numai gândindu-se la asta.

M-am uitat spre borcan. L-am agitat și am urmărit moneda rostogolindu-se pe fundul lui, atât de singură.

— Și eu, i-am șoptit. Și eu.

Era prostesc din partea mea să-l păstrez? îi înapoiasem totul, așa că de ce păstrasem moneda? Asta era tot ce-mi mai rămăsese? O monedă într-un borcan pentru a i-o arăta fiicei

mele într-o bună zi, pentru a-i povesti despre primul meu iubit secret?

Nu aveam timp să mă gândesc la problemele mele. Bătaia lui Maxon în ușă a venit un minut mai târziu, iar eu am alergat să deschid.

Maxon a fost surprins să mă vadă.

— Unde Dumnezeu simt slujnicele tale? m-a întrebat, scrutând încăperea.

— Au plecat. Le trimit jos când mă întorc de la cină.

— În fiecare zi?

— Da, bineînțeles. Să știi că rochiile mi le pot da jos și singură.

Maxon a ridicat din sprâncene și a zâmbit. Eu m-am îmbujorat. Nu voisem să sune așa.

— Ia-ți o mantie! Afară e frig.

Am mers pe hol, încă distrasă de gândurile mele. De-acum știam că Maxon nu se descurca să înceapă o conversație, dar cu toate astea l-am luat imediat de braț. Eram fericită că între noi exista un soi de familiaritate.

— Dacă insiști să nu-ți mai ții slujnicele alături, voi fi nevoit să-ți pun un soldat la ușă, a spus el.

— Nu! Nu-mi place să fiu supravegheată ca un bebeluș.

A chicotit:

— Va fi *afară*. Nici măcar nu vei ști că e acolo.

— Ba da, m-am plâns eu. I-aș simți prezența.

Maxon s-a prefăcut că oftează obosit. Eram atât de ocupată să mă cert cu el, încât n-am auzit șoaptele de pe coridor până când Celeste, Emmica și Tiny nu au răsărit practic în fața noastră. Se întorceau în camerele lor.

— Doamnelor, a spus Maxon și a înclinat ușor din cap.

Bănuiesc că fusese o prostie să cred că nu ne va vedea nimeni. Mi-am simțit fața încălzindu-se, și nu eram sigură de ce.

Fetele au făcut reverențe și și-au continuat drumul. Le-am privit peste umăr. Emmica și Tiny ne priveau curioase. În câteva minute și alte fete aveau să afle de întâlnirea mea cu prințul. A doua zi sigur aveam să fiu încolțită. Celeste se uita la mine urât. Își spunea mai mult ca sigur că îi făcusem o

nedreptate.

M-am întors și am spus primul lucru care mi-a venit în minte:

— Ți-am zis eu că fetele cărora le-a fost frică în timpul atacului vor dori să rămână până la urmă.

Nu știam cine anume ceruse să plece, dar se zvonea că Tiny era una dintre ele. Toată lumea știa că leșinase. Bariel era, de asemenea, suspectată, dar în mod sigur asta era o minciună. Mai întâi trebuia să i se smulgă coroana din mâinile reci și moarte.

— Nu-ți poți imagina ce ușurat am fost când am aflat.

Părea sincer.

Mi-a luat o clipă să mă gândesc la răspuns, de vreme ce nu mă așteptasem la așa ceva, fiind în același timp foarte atentă să nu cad. Nu prea știam cum să merg în timp ce țineam pe cineva de braț. Tocurile nu mă ajutau deloc. Măcar avea să mă prindă dacă aș fi alunecat.

— M-am gândit că ultimele evenimente au să te ajute într-un fel, am spus când am ajuns la primul etaj și mi-am găsit din nou echilibrul. Probabil că e complicat să alegi o singură fată dintre atâtea pretendente. Dacă din cauza circumstanțelor unele dintre ele ar fi eliminate în mod natural, n-ar trebui ca asta să-ți ușureze alegerea?

Maxon a ridicat din umeri:

— Bănuiesc că da. Dar pentru mine nu a fost deloc așa, te asigur. Părea rănit: Seara bună, domnilor, i-a salutat el pe soldați, care au deschis ușile către grădină fără să stea pe gânduri.

Poate că aveam să accept oferta lui Maxon – de a le spune soldaților că îmi plăcea să ies în grădină. Gândul că puteam evada atât de ușor era atrăgător.

— Nu înțeleg, am spus în timp ce mă conducea spre o bancă – banca noastră – ajutându-mă să mă așez cu fața spre palatul luminat.

El s-a așezat pe partea cealaltă, așa că eram aproape spate în spate. Ne era foarte ușor să vorbim așa.

A părut să ezite puțin înainte de a continua discuția pe această temă, dar a respirat adânc și a spus:

— Poate că pur și simplu mă flatam singur gândindu-mă că merit înfruntarea unor riscuri. Asta nu înseamnă că mi-aș dori așa ceva! a clarificat el. Nu la asta mă refer. E doar... nu știu. Voi chiar nu vedeți tot ce eu risc?

— Ăă... nu. Ești aici cu familia, care te poate sfătui, iar noi trăim și ne conformăm orarului tău. Viața ta este aceeași, în vreme ce a noastră s-a schimbat peste noapte. Ce Dumnezeu ai putea risca?

Maxon părea șocat:

— America, e adevărat că am familia alături, dar imaginează-ți ce rușinos e ca părinții să te privească în timp ce tu încerci să ieși cu o fată pentru prima oară. Și nu doar părinții – toată țara! Ba mai mult decât atât, nici măcar nu e un mod normal de a-ți da întâlniri. Te plângi că trăiți și vă conformați orarului meu? Când nu sunt cu voi, organizez trupe, fac legi, perfecționez bugetul... iar zilele astea trebuie să mă descurc singur, sub atenta supraveghere a tatălui meu care se uită la mine cum mă fac de râs deoarece n-am experiența lui. Iar când, inevitabil, iau niște decizii, diferite de ale lui, îmi corectează greșelile. Și în timp ce mă lupt cu toate astea, tu... vreau să spun, voi... numai la voi mă gândesc. Sunt încântat și îngrozit de voi toate!

Gesticula mai des decât de obicei, agitându-și mâinile prin aer și trecându-și-le prin păr:

— Și ai impresia că viața mea nu se schimbă? Ce șanse crezi că am să-mi găsesc sufletul-pereche în grupul vostru? Voi fi norocos dacă voi găsi pe cineva care să stea alături de mine pentru tot restul vieții. Dar dacă am trimis-o deja acasă, deoarece așteptam să apară un soi de scânteie pe care n-am simțit-o? Dacă mă părăsește la primul semn că am dat de necaz? Dacă nu voi găsi pe nimeni? Ce voi face atunci, America?

Își începuse discursul furios și înflăcărat, dar spre sfârșit, întrebările lui nu mai erau retorice. Voia cu adevărat să știe: ce avea să facă dacă niciuna dintre Alese nu se dovedea a fi fata pe care o aștepta? Cu toate că nu asta părea să fie principala lui grijă; era preocupat mai mult de gândul că nimeni nu-l va iubi.

— De fapt, Maxon, cred că îți vei găsi sufletul-pereche aici. Zău.

— Sincer?

I se simțea speranța în voce.

— Absolut.

Am pus o mână pe umărul lui. Părea să fie alinat de acea atingere. M-am întrebat cât de des îl atingeau de fapt oamenii.

— Dacă viața ta e chiar atât de dată peste cap, asta înseamnă că ea trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Din experiența mea, dragostea adevărată este, de obicei, cea mai nepotrivită, i-am spus, zâmbindu-i.

Maxon părea fericit să audă acele cuvinte. Adevărul este că mă consolau și pe mine, deoarece le credeam. Iar dacă eu nu puteam găsi dragostea adevărată, cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să-l ajut pe Maxon s-o găsească.

— Sper să te înțelegi cu Marlee. E extrem de drăguță.

Maxon a făcut o mutră ciudată:

— Așa pare.

— Poftim? E ceva în neregulă cu „drăguță”?

— Nu, nu. „Drăguță” e OK.

N-a intrat în detalii.

— Cauți ceva? m-a întrebat deodată.

— Poftim?

— Am observat că îți fug ochii în toate direcțiile. Ești atentă la conversație, dar se pare că te uiți după ceva.

A trebuit să-i dau dreptate. De când ajunseseam afară, scrutasem neîncetat grădina, ferestrele și chiar și turnurile de pe ziduri. În mod clar, devenisem paranoică.

— Oameni... camere de filmat...

A clătinat din cap în timp ce priveam în întuneric:

— Suntem singuri. E doar soldatul de lângă ușă.

Maxon a arătat spre singura siluetă care se vedea în lumină. Așa era, nimeni nu ne urmărise, iar ferestrele erau toate luminate, dar goale. Știam asta, dar mă simțeam mai bine dacă îmi confirma cineva.

M-am relaxat puțin.

— Nu-ți place ca oamenii să fie cu ochii pe tine, nu-i așa?

m-a întrebat el.

— Nu prea. Prefer să fiu în afara razei lor vizuale. Așa m-am obișnuit.

Urmăream cu degetul conturul modelelor sculptate în lespedea de piatră de sub mine, fără să mă uit la el.

— Va trebui să te obișnuiești. Când vei pleca de-aici, oamenii vor sta cu ochii pe tine pentru tot restul vieții. Mama a păstrat legătura cu unele dintre doamnele alături de care a trecut prin Alegere. Toate sunt considerate importante. Deocamdată.

— Minunat, am mormăit eu. Încă un lucru nemaipomenit care mă așteaptă când mă voi întoarce acasă.

Maxon părea că-și cere scuze, dar a trebuit să-mi feresc privirea. Mi se reamintea cât de mult mă costa această competiție tâmpită, cum viața mea, așa cum o știam, nu avea să mai revină vreodată. Nu părea corect...

Dar m-am temperat. N-avea rost să mă răzbun pe Maxon. În toată treaba asta el era doar o victimă, la fel ca noi, cu toate că într-un fel foarte diferit. Am oftat și m-am uitat din nou la el. Mi-am dat seama după expresia chipului său că hotărâse ceva.

— America, pot să te întreb ceva?

— Poate, am șovăit eu.

Mi-a oferit un zâmbet palid:

— Ei bine, e clar că nu-ți place să fii aici. Urăști regulile, competiția, atenția, hainele și... ăăă... nu, mâncarea îți place.

A zâmbit. Și eu la fel.

— Îți este foarte, foarte dor de casă și de familie... și bănuiesc că și de alți oameni. Sentimentele tale sunt extrem de transparente.

— Mda. Mi-am dat ochii peste cap: Știu.

— Dar ești dispusă să te simți nefericită și să-ți fie dor de ai tăi *aici*, în loc să te duci acasă. De ce?

Simțeam un nod în gât și mi-era greu să scap de el:

— Nu mă simt nefericită... și știi de ce.

— Păi, uneori pari să fii în regulă. Te văd zâmbind când vorbești cu unele dintre fete, și pari foarte fericită la masă,

recunosc. Dar alteori ești tristă. Poți să-mi spui de ce? Toată povestea?

— E doar o altă poveste de dragoste nefericită. Nimic măreț sau extraordinar. Crede-mă.

Te rog, nu forța lucrurile. Nu vreau să plâng.

— De bine sau de rău, aș vrea să aud și o altă poveste de dragoste adevărată în afară de povestea părinților mei, una care s-a petrecut dincolo de aceste ziduri și reguli... Vrei, te rog?

Pentru că ținusem totul secret mult timp, acum mi-era greu să pun totul în cuvinte. Și mă durea foarte mult să mă gândesc la Aspen. Oare îi puteam rosti numele cu voce tare? Am respirat adânc. Acum Maxon era prietenul meu. El încerca din răspuțeri să se poarte frumos cu mine. Și fusese atât de sincer...

— În lumea de acolo – am arătat dincolo de zidurile groase – castele au grijă unele altele. Uneori. Ce vreau să spun cu asta: tata are trei familii care cumpără măcar un tablou pe an, iar eu am familii care mă invită să cânt la petrecerile lor de Crăciun. Îi considerăm clienții noștri, înțelegi? Ei bine, noi suntem într-un fel clienții familiei *lui*, care face parte din casta a Șasea. Îi chemăm când ne putem permite să plătim ajutoare la curățenie sau când trebuie să facem inventarul. Îl cunosc din copilărie, dar, pentru că era mai mare, mai apropiat de vârstă de fratele meu, cu care se juca foarte violent, îl evitam. Fratele meu mai mare, Kota, e artist, ca și tata. Cu ceva ani în urmă, sculptura din metal la care a lucrat foarte mult timp a fost vândută pentru o sumă fabuloasă. E posibil să fi auzit de el.

Maxon a rostit numele lui Kota. Secundele au trecut, apoi am văzut cum fața i s-a luminat. Făcuse legătura dintre noi.

Mi-am netezit părul și mi-am pus brațele în jurul corpului.

— Ne-am bucurat foarte mult pentru Kota; lucruse din greu la sculptura aia. Iar atunci chiar aveam nevoie de niște bani, așa că toată familia era fericită. Numai că fratele meu mai mare a păstrat aproape toți banii pentru el. Acea sculptură l-a propulsat în carieră; oamenii au început să-l

sune zilnic. Acum are o listă de așteptare lungă de un kilometru și cere foarte mulți bani, pentru că-și permite. Cred că faima i-a sucit puțin mințile. Cei din Cinci arareori primesc asemenea atenții.

Privirile ni s-au întâlnit în acest moment al povestirii; m-am gândit la cum fusesem încă o dată neluată în seamă, indiferent de voința mea.

— În orice caz, după ce telefoanele au început să sune, Kota a hotărât să se separe de familie. Sora mea mai mare tocmai se căsătorise, așa că pierduserăm banii pe care ea îi aducea în casă. Apoi, surpriză: Kota începe să facă bani cu toptanul și ne părăsește.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui Maxon pentru a sublinia cele spuse.

— Nu se face așa ceva. Nu-ți părăsești familia. Singurul mod de a supraviețui... este ca membrii familiei să rămână împreună.

Vedeam în ochii lui că înțelegea:

— A ținut totul pentru el. Voia să-și facă un rost în viață?
Am încuviințat.

— S-a hotărât să facă parte din Doi. Dacă s-ar fi mulțumit cu Trei sau Patru, ar fi cumpărat titlul acela și ne-ar fi ajutat și pe noi, dar e obsedat. E o tâmpenie, zău așa. Trăiește mai mult decât confortabil, dar tot ce-și dorește este eticheta aia blestemată. Nu se va opri până n-o va căpăta.

Maxon a scuturat din cap:

— I-ar putea lua o viață întreagă.

— Atât timp cât va avea un Doi pe piatra de mormânt, bănuiesc că nu-i pasă.

— Presupun că nu mai sunteți apropiați?

Am oftat:

— Acum nu. La început, mi-am zis că nu înțelesesem bine. Am crezut că se muta pentru a fi independent, nu pentru a se separa de noi. I-am ținut partea. Când și-a cumpărat apartamentul și atelierul, m-am dus să-l ajut. A sunat aceeași familie din Șase pe care o chemam mereu, iar fiul lor cel mai mare era disponibil și curios, așa că a lucrat acasă la Kota câteva zile, ajutându-l să-și aranjeze lucrurile.

M-am oprit, aducându-mi aminte:

— Și iată-mă, scoțând lucruri din cutii... iar el *era* acolo. Privirile ni s-au întâlnit și deodată am realizat că nu mai părea atât de mare sau de sălbatic. Trecuse ceva timp de când nu ne mai văzuserăm. Nu mai eram copii. Toată ziua ne-am atins din *greșeală* în timp ce mutam lucrurile. El se uita la mine și zâmbea, făcându-mă să mă simt vie pentru prima oară în viața mea. Eram... înnebunită după el.

Vocea mi s-a stins, iar câteva lacrimi pe care încercasem să le țin în frâu au început să curgă pe obraji.

— Locuiam foarte aproape unul de celălalt, așa că pe timpul zilei ieșeam la plimbare, sperând să-l pot vedea. Uneori venea la noi acasă cu mama lui, când era chemată să ne ajute. Ne priveam, pur și simplu – asta era tot ce puteam face.

Am suspinat:

— El e din Șase, iar eu sunt din Cinci, și există legi... iar mama mea! Oh, ar fi fost furioasă dacă ar fi aflat. Nimeni nu trebuia să știe.

Mâinile mi se mișcau aproape spasmodic, în timp ce mă eliberam de presiunea acestui secret:

— Curând au început să apară bilețele anonime la fereastra mea în care mi se spunea că sunt frumoasă sau că am o voce de înger. Știam că sunt de la el. Când am împlinit cincisprezece ani, mama a dat o petrecere, iar familia lui a fost invitată. M-a prins singură și mi-a dat o felicitare, spunându-mi s-o citească fără să mă vadă nimeni. Când în cele din urmă am ajuns în camera mea, am văzut că nu-și trecuse numele și nu-mi urase „La mulți ani!”. Lăsase doar un mesaj scurt: „Căsuța din copac. La miezul nopții.”

Maxon a făcut ochii mari:

— Miezul nopții? Dar...

— Ar trebui să știi că încalc destul de des ora stingerii din Illeá.

— Ai fi putut ajunge la închisoare, America, a spus el, scuturând din cap.

Am ridicat din umeri:

— Pe vremea aia părea neimportant. Prima oară am

simțit că zbor. Încerca să găsească o modalitate de a fi singuri. Pur și simplu nu-mi venea să cred că voia să fie singur cu *mine*. În noaptea aceea am așteptat în camera mea și am privit căsuța. Aproape de miezul nopții, am văzut pe cineva suindu-se în copac. Îmi aduc aminte că m-am dus din nou să mă spăl pe dinți, doar așa, ca să mai treacă timpul. M-am furișat pe fereastră și m-am suit în copac. Iar el era acolo. Nu... nu-mi venea să cred. Nu-mi amintesc cum a început, dar curând, ne mărturiseam ce simțeam unul pentru celălalt și nu ne puteam opri din râs, deoarece eram atât de fericiți că sentimentele erau reciproce. Și nu voiam să-mi bat capul cu faptul că încălcăm ora stingerii sau că-mi mințeam părinții. Și nu-mi păsa că eram din Cinci și că el era din Șase. Nu-mi păsa de viitor. Deoarece nimic nu conta mai mult decât iubirea pentru el... Iar lui îi păsa, Maxon, lui îi păsa...

Și mai multe lacrimi. Mi-am strâns și mai puternic brațele în jurul corpului, simțind absența lui Aspen mai acut decât înainte. Vorbind despre ea o făceam să pară și mai reală. Nu aveam altceva de făcut decât să termin povestea:

— Am fost iubiți timp de doi ani. Eram fericiți, dar el era mereu îngrijorat că ne furișam și că nu-mi putea oferi lucrurile de care aveam nevoie. Când am primit formularul pentru Alegere, a insistat să mă înscriu.

Maxon a rămas cu gura căscată.

— Știu. A fost o idee tâmpită. Mi-a spus că dacă nu o să încerc, o să se simtă vinovat toată viața. Iar eu am crezut că nu voi fi niciodată, dar *niciodată*, aleasă. Cum aș fi putut fi?

Mi-am ridicat mâinile în aer și le-am lăsat să cadă. Încă eram zăpăcită de toate astea:

— Am aflat de la mama lui că adunase niște bani pentru a se căsători cu o fată pe care nu o prezentase nimănui. Eram atât de entuziasmată! Ba chiar i-am gătit și o cină-surpriză, gândindu-mă că l-aș putea convinge să-și deconspire planurile. Eram atât de pregătită! Dar când și-a dat seama că mâncarea costase o mică avere, s-a supărat. E foarte mândru. Voia ca eu să fiu răsfățata, nu invers, și bănuiesc că atunci și-a dat seama că nu va putea niciodată să-mi ofere un trai decent. Așa că a hotărât să ne despărțim... O săptămână

mai târziu, numele meu a fost anunțat.

L-am auzit pe Maxon șoptind ceva neinteligibil.

— Ultima oară când l-am văzut a fost la plecarea mea, am spus, încându-mă. Era cu o altă fată...

— POFTIM? a urlat Maxon.

Mi-am îngropat fața în mâini.

— Chestia e că o iau razna deoarece știu că alte fete se țin după el, așa cum au făcut-o dintotdeauna, iar acum n-are niciun motiv să le refuze. Poate că e tot cu fata cu care s-a afișat la plecarea mea. Nu știu. Și nu pot face nimic în privința asta. Dar gândul de a mă duce acasă și de a-l vedea... Pur și simplu nu pot, Maxon...

Am plâns un timp, iar Maxon a așteptat răbdător. Când lacrimile au început în cele din urmă să se oprească, am vorbit din nou.

— Maxon, sper să găsești pe cineva fără de care să nu poți trăi. Chiar îmi doresc asta. Și sper să nu afli niciodată ce înseamnă să fii obligat să-ți duci viața fără acea persoană.

Chipul lui Maxon era o oglindire a durerii mele. Părea să sufere alături de mine. Mai mult decât atât, părea furios.

— America, îmi pare rău. Eu nu...

Și-a ridicat fața puțin:

— Crezi că e momentul potrivit să te bat ușor pe umăr?

Nesiguranța lui m-a făcut să zâmbesc:

— Da. Ar fi minunat.

Părea în continuare sceptic, dar, în loc să mă bată pe umăr, s-a aplecat și m-a luat în brațe.

— Până acum nu mi-am îmbrățișat decât mama. E bine ce fac? m-a întrebat.

Am râs:

— E greu să oferi o îmbrățișare greșită.

După un minut, am vorbit din nou:

— Dar știu la ce te referi. Nici eu nu îmbrățișez decât membrii familiei.

Mă simțeam istovită după acea zi lungă în care mă îmbrăcasem extrem de elegant, participasem la *Actualități*, luasem cina cu familia regală și-mi dezvăluisem secretul. Mă simțeam bine în brațele lui Maxon, care mă mângâia din

când în când pe păr. Nu era atât de pierdut pe cât părea. A așteptat răbdător ca respirația să mi se potolească, și după asta, s-a dat înapoi și s-a uitat la mine:

— America, îți promit că te voi ține aici cât mai mult posibil. Din câte știu eu, consiliul vrea ca Elita să fie formată numai din trei fete, urmând apoi să-mi aleg soția. Dar îți jur că o voi restrânge la două și te voi ține la palat până în ultimul moment. Nu vei pleca nici măcar cu o clipă mai devreme decât am stabilit. Sau înainte de a fi pregătită. Indiferent care va fi situația.

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

— Știu că de-abia ne-am cunoscut, dar cred că ești o ființă minunată. Și mă deranjează cumplit să te văd tristă. Dacă el ar fi aici, l-aș... l-aș...

Maxon a scuturat frustrat din cap, apoi a oftat:

— Îmi pare rău, America.

M-a îmbrățișat din nou, iar eu mi-am sprijinit capul de umărul lui puternic. Știam că Maxon avea să-și țină promisiunea. Îmi găsisem consolarea probabil în ultimul loc în care mă gândeam că e posibil să dau peste așa ceva.

Capitolul 16

Când m-am trezit a doua zi, aveam pleoapele umflate. În timp ce mă frecaam la ochi, m-am gândit că fusese o idee bună să îi spun totul lui Maxon. Părea amuzant că palatul – această cușcă frumoasă – era singurul loc în care puteam vorbi deschis despre ce simțeam.

Începusem să mă obișnuiesc cu promisiunea lui Maxon, știind că aici voi fi în siguranță. Procesul în urma căruia Maxon ajungea să aleagă o fată din treizeci și cinci de concurente avea să dureze săptămâni, poate chiar luni întregi. Nu aveam nevoie decât de timp și spațiu. Nu eram sigură că puteam să-l uit pe Aspen. O auzisem de multe ori pe mama spunând că prima dragoste nu se uită niciodată. Dar poate că aveam să fiu din nou eu însămi mai curând decât speram, dacă lăsam timpul să se aștearnă între noi.

Slujnicele nu mi-au pus întrebări despre ochii mei

umflați, ci pur și simplu au avut grijă să-i facă să arate bine. Nu s-au luat de părul meu vâlvoi, ci s-au mulțumit doar să-l perie. Iar eu eram recunoscătoare pentru asta. Nu era ca acasă, unde toți vedeau că sunt supărată și nu făceau nimic în legătură cu asta. Simțeam că acele trei femei își făceau griji pentru mine. În consecință, mă tratau cu o atenție deosebită.

Pe la mijlocul dimineții, eram pregătită să-mi încep ziua. Era sâmbătă, așa că n-aveam nimic în program, deși era singura zi din săptămână în care ni se cerea să stăm în Salonul Doamnelor. Palatul primea oaspeți în zilele de sâmbătă și fuseserăm avertizate că s-ar putea să fie oameni dornici să ne cunoască. Nu eram foarte entuziasmată în legătură cu acest lucru, dar cel puțin puteam purta pentru prima oară blugii pe care îi promisem. Desigur, erau cei mai buni pe care îi avusesem vreodată. Pentru că eu și Maxon ne înțelegeam atât de bine, speram că mă va lăsa să-i păstrez după ce voi pleca.

M-am dus jos mergând încet, puțin obosită din cauza evenimentelor din seara precedentă. Le-am auzit pe fete sporovăind înainte de a ajunge în Salonul Doamnelor, iar când am pășit înăuntru, Marlee m-a apucat de mână și m-a tras către două scaune din fundul încăperii.

— În sfârșit, ai venit! Te așteptam, a spus ea.

— Scuze, Marlee. Am avut o noapte proastă și n-am dormit prea bine.

S-a întors brusc spre mine, sesizând probabil tristețea din vocea mea, dar s-a hotărât că era mai bine să-și concentreze atenția asupra blugilor pe care îi purtam.

— Pantalonii ăștia sunt fantastici!

— Știu. N-am mai avut niciodată ceva făcut dintr-un asemenea material.

Ridicasem puțin vocea. M-am hotărât să revin la vechea mea regulă: Aspen n-avea voie aici. L-am dat la o parte și am devenit atentă la cea de-a doua persoană preferată din palat.

— Scuze că te-am făcut să aștepti. Despre ce voi ai să vorbim?

Marlee șovăia. Și-a mușcat buzele și m-a invitat să ne

așezăm. Nu era nimeni prin preajmă. Probabil că avea un secret.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că n-ar trebui să-ți spun. Uneori uit că noi concurăm pentru același lucru.

Oh! Avea secrete în legătură cu Maxon. Trebuia să le aflu.

— Știu ce simți, Marlee. Dar cred că am putea deveni bune prietene. Nu te pot considera adversara mea.

— Da. Și tu ești super de treabă. Iar oamenii te adoră. Vreau să spun, probabil că vei câștiga...

Părea puțin abătută la acest gând.

Trebuia să mă forțez să nu tresar sau să râd la aceste cuvinte.

— Marlee, pot să-ți spun un secret?

Vorbeam pe un ton blând și sincer. Speram să mă creadă.

— Desigur, America. Orice.

— Nu știi cine va câștiga chestia asta. Zău, ar putea fi oricine din sală. Bănuiesc că toate fetele cred în reușita lor, dar eu știu de acum că, dacă nu pot fi eu, mi-aș dori să te alegă pe tine. Pari generoasă și onestă. Cred că vei fi o prințesă minunată. Sincer.

Era aproape tot adevărul.

— Iar eu cred că ești inteligentă și frumoasă, a șoptit Marlee. Și tu vei fi minunată.

Mi-am lăsat capul în jos. Era drăguț din partea ei să mă considere așa. Mă simțeam puțin nelalocul meu când oamenii vorbeau așa despre mine... May, Kenna, slujnicele mele... era incredibil cât de mulți oameni considerau că aș fi o prințesă bună. Eram, oare, singura care vedea câte defecte aveam? Eram lipsită de rafinament. Nu puteam fi autoritară sau extrem de organizată. Eram egoistă, aveam un temperament îngrozitor și nu-mi plăcea să stau în fața oamenilor. Și nu eram curajoasă. Pentru acest post trebuia să fii curajos. Pentru că ăsta era adevărul: nu era un mariaj, ci o poziție.

— Cred asta despre multe fete, a recunoscut ea. E ca și cum toate au o calitate pe care eu n-o am, iar asta le face mai bune decât mine.

— Asta e chestia, Marlee. Probabil că poți găsi la fiecare persoană din sala asta ceva special. Dar cine știe ce anume caută Maxon?

Ea a scuturat din cap.

— Așa că hai să nu ne facem griji în legătură cu asta. Poți să-mi spui orice dorești. Am să-ți păstrez secretele dacă și tu le vei păstra pe-ale mele. Putem să ne sprijinim una pe cealaltă, dacă vrei. E frumos să ai prieteni aici.

A zâmbit, apoi a aruncat o privire prin încăpere, asigurându-se că nimeni nu ne putea auzi.

— Eu și Maxon am avut deja o întâlnire, a șoptit ea.

— Da? am întrebat-o.

Eram extrem de curioasă și nu mă puteam abține. Voiam să știu dacă reușise să fie mai puțin bățos în compania ei. Și voiam să aflu dacă o plăcea.

— A trimis o scrisoare prin slujnicele mele și m-a întrebat dacă ne putem vedea joi.

Am zâmbit în timp ce Marlee vorbea, amintindu-mi că în ziua de dinainte să-i trimită scrisoarea eu și Maxon hotărâserăm să eliminăm aceste formalisme.

— I-am scris că acceptam invitația, de parcă l-aș putea refuza vreodată! A venit să mă ia și ne-am plimbat pe lângă palat. Am vorbit despre pasiunile noastre și am descoperit că ne plac același gen de filme. Așa că am coborât la demisol. Ai văzut sala de cinema de-aici?

— Nu.

Nu fusesem niciodată la cinema și de-abia așteptam să mi-o descrie.

— Oh, e perfectă! Scaunele sunt confortabile și se pot da pe spate, și poți să faci și pop-corn – au un aparat special! Maxon s-a dus și a făcut un castron! A fost atât de drăguț, America! A pus prea mult ulei, și prima porție s-a ars. A trebuit să cheme pe cineva ca să curețe și să încerce din nou.

Mi-am dat ochii peste cap. *Bravo, Maxon, bravo...* Cel puțin, Marlee părea să creadă că fusese adorabil.

— Apoi, ne-am uitat la film, iar la sfârșit, la partea romantică, m-a luat de mână! Credeam c-o să leșin. Vreau să spun, îl luasem de braț când ne-am plimbat, dar asta e

eticheta. El însă m-a luat de mână la film...

A oftat și s-a rezemat de spătarul scaunului.

Am chicotit. Marlee părea cu totul fermecată. Da, da, da!

— De-abia aștept să mă viziteze din nou. E atât de chipeș, nu? a întrebat ea.

— Da, e drăguț.

— Haide, America! Sigur ai observat ochii aceia și vocea...

— Exceptând partea când râde!

Mă amuza teribil felul lui Maxon de a râde. Era adorabil, dar ciudat. Evacua aerul din plămâni, apoi scotea un sunet întretăiat când inhala, ca un soi de răs în răs.

— Bine, admit, are un fel amuzant de a râde, dar e simpatic.

— Sigur, dacă de fiecare dată când râde îți place să-ți susure în ureche minunatul sunet al unui atac de astm.

Marlee nu s-a mai putut abține și s-a aplecat, pradă unei crize de răs.

— Bine, bine, a spus ea, ridicându-se să ia o gură de aer. Trebuie totuși să găsești ceva atrăgător la el.

Am deschis gura, iar apoi am închis-o de două sau trei ori. Eram tentată să mai râd puțin de Maxon, dar nu voiam ca Marlee să-l vadă într-o lumină proastă. Așa că m-am gândit mai bine.

Ce era atractiv la Maxon?

— Ei bine, când lasă garda jos, e OK. În momentul în care pur și simplu vorbește fără să caute cuvinte pompoase sau când îl prinzi uitându-se la ceva ca și când... ar căuta frumusețea aceluia lucru.

Marlee a zâmbit, și am înțeles că știa despre ce vorbesc.

— Și, vezi tu, îmi place că el pare cu adevărat implicat când e acolo. Cu toate că are o țară de condus și o mie de lucruri de făcut, e ca și cum uită de toate când e cu tine. Se dedică întru totul fetei pe care o are în față. Îmi place asta. Și... ei bine, nu spune nimănui, dar brațele lui! îmi plac brațele lui.

M-am îmbujorat. Ce proastă eram... de ce nu mă limitasem la lucrurile simple? Din fericire, Marlee era fericită să continue conversația.

— Da! Chiar le poți simți pe sub acele costume groase, nu-i așa? Probabil că e foarte puternic, a izbucnit Marlee.

— Mă întreb de ce. Vreau să zic, ce rost are să fie atât de puternic? Face muncă de birou. E ciudat.

— Poate că îi place să facă exerciții în fața oglinzii, a spus Marlee, flexându-și brațele micuțe.

— Ha, ha! Pun pariu că asta e. Te provoc să-l întrebi!

— În niciun caz!

Se părea că Marlee avusese parte de o întâlnire minunată. Mă întrebam de ce cu o seară în urmă Maxon nu menționase nimic. Judecând după reacția lui, ai fi zis că nici măcar nu fuseseră împreună. Din timiditate oare?

M-am uitat prin sală și am văzut că mai bine de jumătate dintre fete păreau încordate sau nefericite. Janelle, Emmica și Zoe ascultau cu atenție ce spunea Kriss. Aceasta zâmbea și era însuflețită, dar Janelle era agitată, iar Zoe își rodea unghiile. Emmica se freca absentă sub ureche, ca și când o durea ceva. Lângă ele stăteau Celeste și Anna, o pereche nepotrivită purtând o conversație aprinsă. Ca de obicei, Celeste părea extrem de îngâmfată. Marlee mi-a urmărit privirea și mi-a dat lămuriri:

— Fetele care sunt bosumflate nu au fost invitate încă la întâlnire. Maxon mi-a spus că eram a doua fată cu care ieșea în ziua respectivă. Încearcă să petreacă timp cu toate fetele.

— Pe bune? Crezi că asta e?

— Da. Adică, uită-te la noi două. Suntem OK, și asta pentru că ne-a văzut în particular. Știm că ne-a plăcut suficient de mult cât să nu ne dea afară. Au început să discute cu cine s-a întâlnit și cu cine nu. Fetele simt îngrijorate că le face să aștepte deoarece nu e interesat și că, odată ce le va vedea, pur și simplu le va spune să plece acasă.

De ce nu-mi spusese nimic din toate astea? Nu eram prieteni? Un prieten ar fi vorbit despre astfel de lucruri. Luându-mă după zâmbetele lor, se întâlnise cu cel puțin douăsprezece fete. Petrecuserăm cea mai mare parte a serii împreună, și tot ce făcuse Maxon fusese să mă determine să plâng. Ce fel de prieten ar fi ținut asemenea secrete în timp ce scotea totul de la mine?

Tuesday, care o ascultase pe Camille cu o expresie nerăbdătoare pe chip, s-a ridicat de pe scaunul ei și a aruncat o privire prin încăpere. Ne-a găsit pe mine și pe Marlee în colț și a venit degrabă spre noi.

— Cum s-a desfășurat întâlnirea voastră? a întrebat ea brusc.

— Bună, Tuesday, a spus Marlee pe un ton vesel.

— Oh, taci! a strigat ea, iar apoi s-a întors spre mine. Haide, America, varsă tot.

— Ți-am spus.

— Nu. Seara trecută!

O slujnică a venit și ne-a oferit ceai, pe care eram pregătită să-l accept, dar Tuesday i-a făcut vânt.

— Cum...?

— Tiny v-a văzut împreună și a povestit tuturor, a spus Marlee, încercând să explice comportamentul lui Tuesday. Ești singura care s-a văzut cu el de două ori. Multe fete care nu au fost invitate la întâlnire se plâng, spunând că nu e corect. Dar nu e vina ta că te place.

— Nu e deloc cinstit, a început Tuesday cu văicăreala. Eu nu l-am văzut în afara orelor de masă, nici măcar în trecere. Ce Dumnezeu ați făcut?

— Noi... ăăă... ne-am dus în grădină. Știe că-mi place să ies afară. Și pur și simplu am vorbit.

Eram puțin agitată, ca și când dădusem de belea. Tuesday era atât de încordată, încât a trebuit să mă uit în altă parte. Când am făcut asta, am văzut că fetele din apropiere ne ascultau cu atenție.

— Pur și simplu ați vorbit? m-a întrebat, ea, sceptică.

Am ridicat din umeri:

— Asta-i tot.

Tuesday a pufnit și s-a dus la masa lui Kriss, îndemnând-o să-și spună din nou povestea. Împietrisem.

— Ești bine, America? m-a întrebat Marlee, făcându-mă să revin la realitate.

— Da. De ce?

— Pari supărată.

Marlee părea îngrijorată.

— Nu. Nu am nimic. Totul e minunat.

Deodată, atât de repede, încât nu aş fi observat dacă fetele n-ar fi fost atât de aproape, Anna Farmer – o fată din Patru a cărei familie trăia din cultivarea pământului – s-a întins şi i-a tras o palmă lui Celeste.

Câteva fete au icnit, inclusiv eu. Cele care rataseră scena s-au întors şi au întrebat ce se întâmplase, cea mai sonoră fiind Tiny, care cu vocea ei piţigăiată a spart bruma de linişte care mai rămăsese în sală.

— Oh, Anna, nu! a spus Emmica oftând.

Imediat după incident, Anna a priceput ce făcuse. Probabil că avea să fie trimisă acasă; nu aveam voie să ne luăm la bătaie cu alte Alese. Emmica a început să plângă, în timp ce Anna s-a aşezat într-o tăcere deplină. Amândouă erau fete de fermieri şi se împrieteniseră de la bun început. Nu îmi puteam imagina cum m-aş fi simţit dacă Marlee ar fi trebuit să plece.

Anna, pe care o cunoscusem în treacăt, îmi păruse o fiinţă liniştită. Ştiam că nu-i stătea în fire să atace pe cineva. Pe durata asediului, se aşezase în genunchi şi se rugase.

Fără îndoială că fusese provocată, dar nimeni nu se aflase prin apropiere pentru a servi drept martor. Ar fi fost cuvântul Annei împotriva cuvântului lui Celeste, iar Celeste avea de partea ei o încăpere plină de oameni care văzuseră că fusese lovită. Mai mult ca sigur că Maxon avea să fie nevoit să o trimită pe Anna acasă pentru a da o lecţie celorlalte fete.

Ochii Annei s-au umplut de lacrimi când Celeste i-a şoptit ceva şi a ieşit iute din sală.

Anna a plecat înainte de cină.

Capitolul 17

— Cine a fost preşedintele Statelor Unite în timpul celui de-al Treilea Război Mondial? ne-a întrebat Silvia.

Pe asta n-o ştiam, așa că m-am uitat în altă parte, sperând ca Silvia să nu mă strige. Din fericire, Amy a ridicat mâna şi a răspuns.

— Preşedintele Wallis.

Ne aflam din nou în Sala Mare, începând săptămâna cu o lecție de istorie. De fapt, era mai mult un test de cunoștințe. Se părea că în acest domeniu existau multe diferențe, atât în privința faptelor, cât și a nivelului de informație. Când trebuia să studiem istoria, mama prefera să ne vorbească liber. Aveam manuale și caiete de exerciții pentru engleză și matematică, dar, când venea vorba de poveștile care formau trecutul nostru, erau foarte puține lucruri despre care știam sigur că sunt adevărate.

— Corect. Președintele Wallis a condus țara înainte de asediul chinezilor, dar și pe toată durata războiului, a confirmat Silvia.

Repetam într-una acel nume. *Wallis, Wallis, Wallis.* Voiam să-i povestesc asta lui May și lui Gerad când aveam să ajung acasă, dar în ultimul timp învățam atât de multe lucruri, încât era aproape imposibil să rețin totul.

— Care a fost motivul invaziei? Celeste?

Tânăra a zâmbit:

— Banii. Americanii le datorau o mulțime de bani și nu îi puteau plăti.

— Excelent, Celeste.

Silvia i-a oferit un zâmbet larg. Cum reușea Celeste să joace pe toată lumea pe degete? Era extrem de enervant.

— Când Statele Unite n-au putut să-și plătească datoria imensă, chinezii au invadat țara. Din nefericire pentru ei, acest lucru nu le-a adus banii înapoi, pentru că Statele Unite se aflau în faliment. Le-a oferit în schimb mână de lucru americană. Și când chinezii au preluat frâiele, cum au redenumit ei Statele Unite?

Am ridicat mâna împreună cu alte fete.

— Jenna? a strigat Silvia.

— Statul American al Chinei.

— Da. Statul American al Chinei semăna cu fosta țară, dar doar în aparență. Chinezii trăgeau toate sforile, influențând orice mișcare politică importantă și modificând legislația în avantajul lor.

Am aruncat o privire prin sală. Unele fete păreau buimăcite. Credeam că toată lumea știa asta.

— Are cineva ceva de adăugat? a întrebat Silvia.

Bariel a început să vorbească pe un glas subțire:

— Invazia chinezilor a determinat unele țări, în special pe cele din Europa, să se alieze.

— Da, a răspuns Silvia. Dar, la acea vreme, Statul American al Chinei nu avea prieteni. Le-a luat cinci ani să se regrupeze, și de-abia puteau face față situației, așa că nici nu intra în discuție să formeze alianțe.

A încercat să sublinieze toate acestea printr-o privire obosită.

— Statul American al Chinei plănuia să se revolte împotriva Chinei, dar a fost din nou invadat. Ce țară a inițiat acel atac?

De data asta s-au ridicat mai multe mâini.

— Rusia, a spus cineva, înainte de a primi permisiunea de a vorbi.

Silvia a scrutat sala, dar n-a reușit să depisteze infractorul.

— Corect, a spus ea, ușor iritată. Rusia a încercat să se extindă în ambele direcții, dar a eșuat, dându-i astfel Statului American al Chinei șansa de a riposta. Cum?

Kriss a ridicat mâna și a răspuns:

— Țările de pe continentul nord-american și-au unit forțele împotriva Rusiei, iar lupta lor a fost încununată de succes, deoarece chinezii îi atacaseră la rândul lor pe ruși când aceștia încercaseră să le ocupe teritoriul.

Silvia a zâmbit mândră:

— Da. Și cine a condus asaltul împotriva Rusiei?

Întreaga sală a strigat răspunsul:

— Gregory Illeá!

Unele fete au și bătut din palme.

Silvia a încuviințat cu o mișcare a capului:

— Și așa a luat ființă țara noastră. Statul American al Chinei a făcut front comun cu aliatele sale, dar, pentru că reputația Statelor Unite era compromisă, nimeni n-a mai vrut să preia acel nume. Așa că o nouă națiune a apărut sub numele și conducerea lui Gregory Illeá. El a salvat țara.

Emmica a ridicat mâna, iar Silvia i-a dat voie să

vorbească.

— Avem foarte multe motive să fim mândri de el. Pentru noi e ceva firesc să ne servim țara, dar Illeá era un simplu cetățean atunci când și-a donat banii și și-a pus cunoștințele la dispoziția tuturor. Și din acel moment a schimbat totul, a spus ea pe un ton plin de zel.

— Bine zis, a încuviințat Silvia. Și exact ca el, una dintre voi va ajunge să facă parte din casa regală. Gregory Illeá a devenit rege, iar membrii familiei lui s-au înrudit cu o altă casă regală. Curând, cineva din această încăpere va deveni regină și va intra în această familie.

Silvia părea copleșită de emoție, iar când Tuesday a ridicat mâna, i-a luat ceva timp până să-i dea permisiunea de a vorbi.

— Ăăă... care este motivul pentru care toate aceste informații nu apar într-o carte de istorie? Ne-ar ajuta să învățăm ceva despre trecutul nostru.

Glasul îi era străbătut de o undă de mânie.

Silvia a scuturat din cap:

— Dragile mele, istoria nu e ceva ce învățați, ci ceva ce ar trebui să știți.

Marlee s-a întors spre mine și a șoptit:

— Dar e clar că nu știm.

S-a amuzat de propria glumă, apoi s-a întors din nou spre Silvia.

M-am întrebat atunci de ce existau atâtea versiuni și de ce trebuia să ghicim adevărul. Care era motivul pentru care nu ni se dădeau cărți de istorie?

Mi-am amintit o întâmplare petrecută cu ceva ani în urmă. Mă dusesem în camera părinților deoarece mama îmi spusese că puteam alege singură o carte pentru ora de engleză. În timp ce căutam, o carte groasă, veche, dosită într-un colț, îmi atrăsese atenția. Era o istorie a Statelor Unite. Tata intrase câteva minute mai târziu, văzuse ce citeam și îmi spusese că era în regulă atât timp cât nu spuneam nimic nimănui.

Când tata mă rugase să țin secretul, acceptasem fără să-l întreb de ce. Apoi răsfoisem cartea cu plăcere. Mă rog,

paginile care se mai puteau citi. Multe dintre ele fuseseră rupte, iar marginile arătau de parcă fuseseră arse, dar tot reușisem să dau peste o fotografie cu vechea Casă Albă și să citesc despre cum erau sărbătorile în trecut.

Nu mă gândisem niciodată să pun totul sub semnul întrebării înainte de acel moment când ne fusese înfățișat tot adevărul. De ce ne lăsa regele să-l bănuim doar?

Blițurile au clipit din nou, imortalizându-i pe Maxon și pe Natalie zâmbind.

— Lady Natalie, vă rog să lăsați bărbia puțin mai jos. Perfect.

Fotograful a făcut o altă poză, iluminând încăperea.

— Cred că asta e bună. Cine e următoarea? a strigat el.

Celeste a pășit înainte, un grup de slujnice roind în jurul ei înainte ca fotograful să se apuce de treabă. Natalie, care stătea încă lângă Maxon, a spus ceva și a ridicat un picior la spate, flirtând fără rușine. Prințul i-a răspuns aproape în șoptă, iar ea a chicotit în timp ce se îndepărta.

Cu o zi în urmă, după lecția de istorie, ni se spusese că această ședință foto era doar pentru public, dar îmi venea greu să cred că nu exista un motiv ascuns. Cineva scrisese un articol într-o revistă despre cum trebuie să arate o prințesă. Nu citisem articolul, dar Emmica și alte fete reușiseră să pună mâna pe el. După spusele lor, era vorba despre Maxon și despre faptul că trebuia să găsească pe cineva cu o înfățișare aristocratică și care ieșea bine în fotografii alături de el, cineva care ar fi dat bine pe un timbru.

Așa că acum eram aliniată toate în rochii crem, identice fără mâneci, largi în talie, cu o eșarfă roșie, grea, pusă pe umeri, și făceam poze cu Maxon. Fotografiile aveau să fie tipărite în aceeași revistă, iar echipa editorială avea să facă un clasament. Nu mă simțeam prea bine în legătură cu asta. Ideea că Maxon nu căuta decât un chip drăguț mă deranjase încă de la început. Pentru că între timp aflasem mai multe despre el, știam că nu era adevărat, dar mi-am dat seama că asta era percepția publică despre prinț.

Am oftat. Unele fete se plimbau prin încăpere, sporovăind și gustând din mâncăruri cu care nu se puteau murdări, dar

majoritatea, inclusiv eu, stăteam în jurul studioului amenajat în Sala Mare. O tapiserie mare și aurie, care îmi amintea de pânzele pe care tata le folosea acasă când picta, atârna de un perete și se revărsa pe podea. De-o parte era așezată o canapea, iar de cealaltă, o coloană. În mijloc era stema Illeei, ceea ce dădea întregii scene un aer patriotic. Alesele mergeau pe rând pentru a fi fotografiate, iar fetele care stăteau pe margine discutau în șoaptă despre lucrurile care le plăceau sau nu le plăceau, și despre ce aveau ele de gând să facă.

Celeste s-a îndreptat spre Maxon cu ochi strălucitori și i-a zâmbit. Când a ajuns lângă, și-a lipit buzele de urechea lui și i-a șoptit ceva. Oricare ar fi fost mesajul, Maxon a lăsat capul pe spate, a râs, apoi a încuviințat, fiind de acord cu micul ei secret. Era ciudat să-l văd în ipostaza asta. Cum putea cineva care se înțelegea atât de bine cu mine să se poarte la fel cu o persoană ca ea?

— În regulă, domnișoară, uitați-vă la cameră și zâmbiți, vă rog, i-a spus fotograful, iar Celeste a făcut întocmai.

S-a întors spre Maxon și și-a pus mâna pe pieptul lui, și-a înclinat capul și a zâmbit profesionist. Părea să știe cum să folosească lumina în avantajul ei și îi tot cerea lui Maxon să-și schimbe poziția. În timp ce unele fete nu se grăbeau, trăgând cât mai mult de timp — în special cele cu care el încă nu se întâlneau —, se părea că Celeste voia să arate cât de eficientă era.

A terminat cât ai zice pește, iar fotograful a strigat-o pe următoarea fată. Eram atât de preocupată să o urmăresc pe Celeste trecându-și degetele peste brațul lui Maxon la sfârșitul ședinței lor foto, încât o slujnică a trebuit să-mi atragă atenția pe un ton amabil că era rândul meu.

Am dat ușor din cap și m-am concentrat asupra următoarelor mișcări. Mi-am strâns rochia și m-am îndreptat spre Maxon. Privirea i-a zburat de la Celeste la mine și, poate că mi s-a părut mie, fața i s-a luminat puțin.

— Bună, draga mea, a cântat.

— Nu începe, l-am avertizat, dar el a chicotit și a întins mâinile.

— Stai puțin. Eșarfa ta e strâmbă.

— Nu mă surprinde.

Chestia aia blestemată era atât de grea, încât îmi aluneca de pe umeri la fiecare pas.

— Presupun că acum e mai bine, a spus el pe un ton glumeț.

— În schimb, tu ești numai bun de agățat de tavan, i-am servit-o, glumind pe seama medaliilor strălucitoare pe care le purta pe piept.

Costumul lui, o versiune mai elegantă a uniformei purtate de soldați, avea niște chestii aurii pe umeri, iar o sabie îi atârna la șold. Era un pic prea mult.

— Priviți spre aparat, vă rog, a strigat fotograful.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut nu numai pe el, dar și pe celelalte fete care mă urmăreau, iar asta m-a făcut să devin nervoasă.

Mi-am șters mâinile umede de rochie și am expirat.

— Nu fi emoționată, mi-a șoptit Maxon.

— Nu-mi place ca toată lumea să stea cu ochii pe mine.

M-a tras foarte aproape și mi-a pus o mână pe talie. Am vrut să mă retrag, dar Maxon mă ținea lipită de el.

— Uită-te la mine ca și cum nu m-ai putea suporta, a spus el, îngustându-și ochii și țuguindu-și buzele, ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs.

Blițul s-a declanșat exact în acel moment, surprinzându-ne râzând.

— Vezi, a spus Maxon. Nu e atât de rău.

— Bănuiesc că nu.

După câteva minute, timp în care fotograful striga instrucțiuni, iar Maxon își schimba poziția, îmbrățișându-mă ușor sau lipindu-mă cu spatele de pieptul lui, m-am relaxat.

— Perfect, a spus fotograful. Putem face câteva pe canapea?

Pe la jumătatea ședinței am început să mă simt mai bine și m-am așezat lângă Maxon în cel mai firesc mod. Din când în când râdea de mine sau mă gâdila, făcându-mă mai întâi să zâmbesc, apoi să izbucnesc în râs. Speram ca fotograful să surprindă momentele când eram liniștită, altminteri ședința

avea să fie un dezastru.

Cu coada ochiului am observat pe cineva de pe margine făcând un semn cu mâna, încercând să-i atragă atenția lui Maxon. Era un bărbat în costum care în mod clar voia să stea de vorbă cu prințul. Maxon a încuviințat, dar bărbatul a ezitat pentru că eram încă acolo.

— Nu e nicio problemă, a spus Maxon, iar bărbatul a venit și a îngenuncheat în fața lui.

— Maiestatea Voastră, în Midston s-a înregistrat un atac al rebelilor, a spus el.

Maxon a oftat și și-a plecat obosit capul.

— Au ars hectare întregi de lanuri și au omorât douăsprezece persoane.

— Unde anume în Midston?

— În vest, domnule, aproape de frontieră.

Maxon a dat ușor din cap, ca și cum ar fi adăugat încă o piesă într-un puzzle:

— Ce a spus tatăl meu?

— Maiestatea Voastră, regele dorește să audă de fapt părerea dumneavoastră.

Maxon a fost luat prin surprindere, dar după o secundă a spus:

— Mobilizați trupele din sud-estul Sotei și din Tammins. Nu întârziți prea mult spre sudul Midstonului, pentru că ar fi o pierdere de timp. Vedeți dacă le putem da de urmă.

Bărbatul s-a ridicat și a făcut o plecăciune:

— Prea bine, domnule.

Și, la fel de iute cum venise, a și plecat.

Știam că trebuia să ne întoarcem la fotografia, dar Maxon nu mai părea interesat.

— Ești bine? l-am întrebat.

Prințul a făcut posomorât un semn cu capul:

— Mă gândeam la oamenii ăia.

— Poate că ar trebui să ne oprim, am sugerat.

A scuturat din cap, s-a îndreptat și a zâmbit, luându-mă de mână:

— Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le stăpânești în această profesie este capacitatea de a părea calm în orice

împrejurare. America, te rog să zâmbești.

M-am ridicat și am zâmbit timid spre cameră în timp ce fotograful apăsa într-una pe declanșator. Pe timpul acestor ultime cadre, Maxon m-a strâns de mână, iar eu i-am răspuns la fel. Între noi s-a creat o legătură, ceva profund și adevărat.

— Vă mulțumesc foarte mult. Următoarea, vă rog, a strigat fotograful.

Când ne-am ridicat, Maxon încă mă ținea de mână:

— Te rog să nu spui nimic. E absolut necesar să păstrezi tăcerea.

— Desigur.

Am auzit tăcănitul unor tocuri în apropiere și mi-am adus aminte că nu eram singuri și că trebuia să plec, deși, într-un fel, voiam să mai rămân. Maxon m-a strâns de mână încă o dată și mi-a dat drumul, iar în timp ce mă îndepărtam, m-am gândit la câteva lucruri. Era frumos să știu că Maxon avea suficientă încredere în mine încât să mă lase să aflu un secret de stat, iar pentru o clipă simțisem că fuseserăm singuri. Apoi m-am gândit la rebeli și la faptul că regele afla imediat de revoltele lor, în timp ce eu trebuia să țin pentru mine informațiile de acest fel. Nu prea avea noimă.

— Janelle, draga mea, a spus Maxon când următoarea fată s-a apropiat.

Am zâmbit în sinea mea la auzul acestei dezmierdări obosite. A coborât tonul, dar tot l-am auzit spunând:

— Înainte să uit, spune-mi, ești liberă în după-amiaza asta?

Am simțit un nod în stomac. Bănuiesc că era din cauza agitației și a emoțiilor.

— Probabil că a făcut ceva îngrozitor, a insistat Amy

— Nu asta reiese din ceea ce a spus ea, a contracarat Kriss.

Tuesday a tras-o de braț pe Kriss:

— Mai spune o dată – ce anume a zis?

Janelle fusese trimisă acasă.

Era crucial să înțelegem această eliminare specială, deoarece era prima care nu era cauzată de încălcarea vreunei

reguli. Făcuse ceva greșit, iar noi voiam să aflăm ce anume.

Kriss, care stătea vizavi de Janelle, o văzuse intrând și fusese singura persoană cu care vorbise înainte de a pleca. Kriss a oftat și a reluat pentru a treia oară povestea:

— Ea și Maxon au ieșit să vâneze, dar știți deja asta, a spus ea, fluturând din mână de parcă încerca să-și limpezească gândurile.

Toate fetele știau de întâlnirea lui Janelle. După ședința foto, ea povestise despre planurile ei și ale prințului oricui voise s-o asculte.

— Asta a fost a doua ei întâlnire cu Maxon. E singura care a beneficiat de două întâlniri, a spus Bariel.

— Nu, nu e singura, am murmurat eu.

Câteva fete s-au întors spre mine, confirmând spusele mele. Era cât se poate de adevărat. Janelle era singura fată care avusese parte de două întâlniri cu Maxon, cu excepția mea. Nu că eu aș fi contat.

Kriss a continuat:

— Când s-a întors, plângea. Am întrebat-o ce are, iar ea mi-a spus că trebuie să își facă bagajele, pentru că Maxon i-a cerut să plece. Am îmbrățișat-o, deoarece era foarte supărată, și am vrut să știu ce s-a întâmplat. Mi-a zis că nu poate să-mi spună. Nu înțeleg. Nu avem voie să spunem de ce am fost eliminate?

— Asta nu era una dintre reguli, nu? a întrebat Tuesday.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic în legătură cu asta, a replicat Amy, iar câteva fete au aprobat-o.

— A mai spus ceva? a întrebat-o Celeste.

Kriss a oftat din nou.

— A zis că aș face mai bine să am grijă ce spun. Apoi a plecat și a trântit ușa.

În sală s-a așternut tăcerea, toate fetele încercând să ghicească ce putea însemna asta.

— Probabil că l-a insultat, a spus Elayna.

— Ei bine, dacă ăsta e motivul pentru care a plecat, atunci nu e corect, de vreme ce Maxon a spus că *cineva* din încăperea asta l-a insultat prima oară când au făcut cunoștință, s-a plâns Celeste.

Fetele au început să iscodească în jur, încercând să descopere vinovata, plănuiind poate să o dea și pe ea afară – adică pe mine. Am aruncat. O privire agitată spre Marlee, iar ea a salvat situația.

— Să fi spus ceva în legătură cu țara? Cu politica sau ceva de genul ăsta?

Bariel a inspirat printre dinții încleștați:

— Te rog! Cât de plictisitoare să fi fost întâlnirea lor dacă au ajuns să vorbească despre politică? A discutat cineva de aici cu Maxon despre probleme de stat?

N-a răspuns nimeni.

— Bineînțeles că nu, a spus Bariel. Maxon nu-și caută un coleg de muncă, ci o soție.

— Nu crezi că-l subestimezi? a obiectat Kriss. Nu crezi că Maxon își dorește să aibă pe cineva care să aibă idei și păreri?

Celeste și-a dat capul pe spate și a râs.

— Maxon poate conduce țara foarte bine. E pregătit pentru asta. În plus, are echipe de oameni care-l ajută să ia decizii, așa că de ce și-ar dori ca altcineva să-i spună ce să facă? Dacă aș fi în locul tău, aș începe să învăț să tac. Cel puțin până când se căsătorește cu tine.

Bariel s-a apropiat sfioasă de Celeste.

— Ceea ce nu se va întâmpla.

— Exact, a spus Celeste, zâmbind. De ce și-ar bate capul Maxon cu o zăludă din Trei când ar putea avea alături o fată din Doi?

— Hei! a strigat Tuesday. Lui Maxon nu-i pasă de numere.

— Bineînțeles că-i pasă, i-a răspuns Celeste ca și cum ar fi vorbit cu un copil. De ce crezi că toate fetele sub Patru au plecat?

— Eu sunt încă aici, am spus, ridicând mâna. Așa că dacă tu crezi că ți-ai dat seama ce fel de om e, te înșeli.

— Oh, e fata care nu știe când să tacă, a spus Celeste pe un ton batjocoritor.

Am strâns pumnii, încercând să mă hotărâsc dacă s-o pocnesc sau nu. Oare asta făcea parte din planul ei? Dar

înainte să fac vreo mișcare, Silvia a dat buzna pe ușă.

— Doamnelor, a sosit poșta! a strigat ea, iar atmosfera tensionată din încăperea s-a destins.

Eram nerăbdătoare să luăm în primire ce ne aducea. Ne aflam la palat de mai bine de două săptămâni, și, exceptând cea de-a doua zi după venire, când promisem acele scrisori de la familie, ăsta era primul contact adevărat cu cei de-acasă.

— Să vedem, a spus Silvia, verificând teancul de scrisori, fără să aibă nici cea mai mică idee despre cearta de mai devreme. Lady Tiny? a strigat ea în timp ce privea prin sală.

Tiny a ridicat mâna și a făcut un pas în față.

— Lady Elizabeth? Lady America?

Am alergat literalmente și am înșfăcat scrisoarea din mâna ei. Eram disperată să primesc vești de la ai mei. De îndată ce am pus mâna pe plic, m-am retras într-un colț pentru a fi singură câteva clipe.

Dragă America,

De-abia aștept ziua de vineri! Nu pot să cred că vei vorbi cu Gavril Fadaye! Ce norocoasă ești!

Nu mă simțeam deloc norocoasă. A doua zi aveam să fim față în față cu Gavril și nu știam ce urma să ne întrebe. Eram sigură că aveam să mă fac de râs în ultimul hal.

De-abia aștept să-ți aud vocea din nou. Mi-e dor să te aud cântând prin casă. Mama nu mai cântă, așa că e prea liniște de când ai plecat. Îmi vei face cu mâna în emisiune?

Cum e Alegerea? Ai multe prietene acolo? Ai vorbit cu fetele care au plecat? Mama spune că de-acum nu mai e nicio problemă dacă pierzi. Jumătate dintre fetele care au fost trimise acasă sunt deja logodite cu fiii unor primari sau ai unor celebriități. Zice că cineva te va lua de soție dacă Maxon n-o va face. Gerad speră să te căsătorești mai degrabă cu un jucător de baseball decât cu un prinț plictisitor. Dar mie nu mi pasă ce spune lumea. Maxon e superb!

L-ai sărutat?

Dacă l-am sărutat? De-abia făcuserăm cunoștință. Și, oricum, Maxon nu avea niciun motiv să mă sărute.

Fac pariu că sărutările lui sunt cele mai dulci din univers. Mă gândesc că, dacă e prinț, atunci nu poate fi altfel!

Am atât de multe lucruri să-ți povestesc, dar mama vrea să mă duc să pictez. Să-mi trimiți o scrisoare adevărată cât mai repede. Una lungă! Cu foarte multe detalii!

Te iubesc! Cu toții te iubim.

May

Așadar, bărbații bogați pusese deja ochii pe fetele eliminate. Nu știusem că, dacă erai izgonită de un viitor rege, te transformai automat într-un lucru dorit. Mă plimbam prin sală, gândindu-mă la cuvintele lui May.

Voiam să știu ce se întâmplă. Mă întrebam ce anume pășise Janelle și eram curioasă dacă Maxon avea să se întâlnească în acea seară cu o altă fată. Voiam neapărat să-l văd.

Scotoceam prin minte, căutând o metodă simplă de a-i vorbi. În timp ce mă gândeam, m-am uitat lung la hârtia din mâinile mele.

A doua pagină a scrisorii lui May era aproape goală. În timp ce mergeam, am rupt o bucățică din ea. Unele fete erau adâncite în lectura scrisorilor primite, iar altele împărtășeau veștile de acasă. După puțin timp de gândire, m-am oprit lângă registrul de oaspeți din Salonul Doamnelor și am ridicat stiloul.

Am mâzgălit iute pe bucățica mea de hârtie:

Maiestatea Voastră...

Mă trag de ureche. Oricând.

Am ieșit din sală ca și cum voiam să mă duc la baie și am aruncat o privire de-a lungul holului. Era gol. Am stat acolo, așteptând, până ce o slujnică a apărut după colț cu o tavă de ceai în mâini.

— Mă scuzi! am strigat-o.

Vocea mi-a răsunat pe holurile înalte.

Fata a făcut o reverență în fața mea:

— Da, domnișoară?

— Te duci la prinț?

A zâmbit:

— Da, domnișoară.

— Vrei, te rog, să-i duci asta din partea mea?

I-am întins bilețelul împăturit.

— Sigur că da, domnișoară!

L-a luat nerăbdătoare și s-a îndepărtat, cu un pas dintr-odată mai sprinten. N-aveam nicio îndoială că avea să-l citească îndată ce ieșea din raza mea vizuală, dar mă simțeam în siguranță la gândul că scrisesem un mesaj codat.

Holurile mi se păreau captivante, oricare dintre ele fiind mai împodobit decât toată casa mea. Tapetul, oglinzile cu rame de aur, vasele uriașe cu flori proaspete — toate erau extrem de frumoase. Covoarele erau mari și imaculate, ferestrele străluceau, iar tablourile de pe pereți erau incredibil de frumoase.

Unele dintre ele erau pictate de artiști pe care îi cunoșteam — ca van Gogh și Picasso. Mai erau acolo și fotografii ce înfățișau clădiri pe care le mai văzusem și înainte. Una era cu legendara Casă Albă. Îmi doream să o văd, chiar dacă prin comparație, bazându-mă pe ceea ce citisem și văzusem în vechea carte de istorie, palatul regelui era mult mai mare și mai luxos.

Am mai făcut câțiva pași și am dat de un portret al familiei regale. Părea vechi; Maxon era mai scund decât mama lui. Acum o întrecea cu mult în înălțime.

De când mă aflu aici, nu-i văzusem împreună decât seara, la cină, și la transmisiunile *Actualităților din Illeá*. Erau niște persoane foarte rezervate? Le dispăcea oare prezența acestor fete străine care se aflau în casa lor? Formau o familie doar din pricina sângelui și a îndatoririlor? Nu știam ce să cred despre această familie invizibilă.

— America?

M-am întors. Maxon venea spre mine în pas alergător.

Parcă îl vedeam pentru prima oară.

Își dăduse jos sacoul și își suflecuse mânecile cămășii albe. Nodul cravatei albastre era lărgit, iar părul care îi era mereu pieptănat pe spate sălta ușor în timp ce se apropia de mine. În comparație cu persoana în uniformă de la ședința foto, părea mai copilăros, mai real.

Am înlemnit. Maxon a venit lângă mine și m-a apucat de încheieturile mâinilor.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt bine, i-am răspuns.

Maxon a expirat. Mi-am dat seama că îşi ţinuse respiraţia.

— Slavă Domnului! Când am primit biletul tău, am crezut că ți-e rău sau că familiei tale i s-a întâmplat ceva.

— Oh! Nu. Maxon, îmi cer scuze. Acum îmi dau seama că n-a fost o idee bună. Doar că nu ştiam dacă vei veni la cină şi voiam să te văd.

— Da? De ce? m-a întrebat.

Mă privea cercetător, ca şi cum ar fi încercat să se asigure că eram teafără şi nevătămată.

— Pur şi simplu voiam să te văd.

Maxon s-a oprit. Pe faţă i se citea uimirea:

— Pur şi simplu voi ai să mă vezi?

Părea fericit şi surprins.

— Nu fi şocat. De obicei, prietenii petrec destul de mult timp împreună.

Tonul meu sugera că era un lucru normal.

— Ah! Eşti supărată pe mine pentru că am fost ocupat toată săptămâna, nu? Nu voiam să neglijez prietenia noastră, America.

Acum trecuse la tonul oficial.

— Nu, nu simt supărată. Pur şi simplu îţi explicam. Pari ocupat. Întoarce-te la treabă, ne vedem când eşti liber.

Am observat că încă mă ţinea de încheieturi.

— De fapt, te superi dacă mai stau câteva minute? Sus are loc o întrunire în care se discută bugetul, iar eu urăsc astfel de reuniuni.

Fără să aştepte să-i răspund, Maxon m-a condus spre o canapea mică şi pluşată de sub o fereastră, iar eu am chicotit când ne-am aşezat.

— Ce e așa de amuzant?

— Tu, am spus, zâmbind. E drăguţ să te văd săcâit de îndatoririle tale. În orice caz, ce e atât de rău cu şedinţele alea?

— Oh, America! a spus el, uitându-se din nou la mine. Se învârt în jurul cozii. Tata face o treabă bună calmându-i pe

consilieri, dar e foarte greu să îndrumi comitetele în direcții precise. Mama îi spune mereu tatei să ofere mai mult școlilor – crede că șansele de a deveni infractor sunt mult mai mici dacă ai o educație adecvată, iar eu sunt de acord cu ea –, dar tata nu are niciodată suficientă putere pentru a-i determina să ia din alte sectoare unde s-ar putea descurca foarte bine cu fonduri mai mici. Chestia asta mă înfurie! Și pentru că nu sunt eu cel care conduce, părerea mea e dată la o parte cu foarte mare ușurință.

Maxon și-a pus coatele pe genunchi, sprijinindu-și capul în mâini. Părea obosit.

Puteam întrezări acum o parte din lumea lui Maxon, cu toate că era la fel greu de înțeles ca întotdeauna. Cum să respingi cererea viitorului tău suveran?

— Îmi pare rău. Dar privește partea bună a lucrurilor – pe viitor, părerea ta va conta mai mult, i-am spus, mângâindu-l pe spate în încercarea de a-l încuraja.

— Știu. Mereu îmi spun asta. Dar e atât de frustrant! Am putea schimba lucrurile acum dacă m-ar asculta.

Nu-l auzeam prea bine pentru că lăsase capul în jos.

— Ei bine, nu te descuraja prea tare. Intuiția mamei tale e corectă, dar nu cred că educația va rezolva toate problemele.

Maxon a înălțat capul:

— Ce vrei să spui?

Suna mai mult ca o acuzație. Și avea dreptate. Își susținea ideea din toată inima, iar eu tocmai o demolasem. Am dat înapoi:

— Păi, în comparație cu lecțiile tale private, cei din Șase și Șapte au parte de un sistem educațional groaznic. Cred că niște profesori mai buni sau niște condiții mai bune i-ar ajuta mult. Ce să mai spun de cei din Opt? Nu sunt ei responsabili pentru cele mai multe dintre infracțiuni? Nu primesc niciun fel de educație. Cred că, dacă ar simți că au ceva, orice, asta i-ar încuraja. În plus...

M-am oprit. Nu știam dacă cineva care crescuse în puf putea înțelege ce avem să spun mai departe.

— Maxon, ți-a fost vreodată foame? Nu mă refer la pofta

de mâncare dinaintea uneia dintre cele trei mese – *ai flămânzit* vreodată? Dacă n-ai avea nimic de mâncare, pentru tine sau părinți, și ai ști că ai putea mânca numai dacă ai putea lua de la alți oameni care au zilnic mai mult decât ai putea avea tu în toată viața... ce ai face? Dacă familia s-ar baza pe tine, ce ai face pentru persoanele iubite?

A tăcut pentru o clipă. Înainte – când vorbiserăm despre slujnicele mele pe durata atacului – căzuserăm oarecum de acord asupra diferențelor dintre noi. Țasta era un subiect de discuție mult prea delicat, și-mi dădeam seama că dorea să-l evite.

— America, nu spun că unii oameni nu trec prin perioade dificile, dar furtul e...

— Maxon, închide ochii.

— Poftim?

— Închide ochii.

S-a încruntat, dar mi-a dat ascultare. Am așteptat până i-a închis, iar fața i s-a relaxat. Apoi i-am spus:

— Undeva în palat se află o femeie care va fi soția ta.

Am văzut apărându-i pe chip un zâmbet plin de speranță.

— Poate că încă nu știi cine e, dar gândește-te la fetele din sala aia. Imaginează-ți-o pe cea care te iubește cel mai mult. Imaginează-ți-o pe „draga ta”.

Își ținea una dintre mâini pe canapea lângă a mea și mi-a atins degetele preț de o clipă. M-am ferit de atingere.

— Scuze, a murmurat el, privind spre mine.

— Ține ochii închiși!

A chicotit, dar s-a conformat.

— Imaginează-ți că fata asta depinde de tine. Vrea să o prețuiești și să o faci să se simtă ca și cum Alegerea nici măcar n-a avut loc. Ca și cum dac-ai fi fost lăsat de unul singur în mijlocul țării pentru a bate din ușă-n ușă, și tot ea ar fi fost cea pe care ai fi găsit-o. Ea va fi mereu cea pe care ai alege-o.

Zâmbetul lui optimist a început să pălească.

— Are nevoie de mâncare și protecție. Și dacă veți ajunge până într-acolo încât să nu mai aveți nimic de mâncare și n-ai putea nici măcar să dormi din cauza stomacului ei care

chiorăie...

— Oprește-te!

Maxon s-a ridicat imediat. A făcut câțiva pași, apoi a încrămenit, fără să mă privească.

Mă simțeam puțin ciudat. Nu îmi dădusem seama că mica mea demonstrație avea să-l supere atât de tare.

— Scuze, am șoptit.

A clătinat din cap, dar a continuat să privească peretele. După o clipă, s-a întors. Ochii lui îi căutau pe ai mei, triști și întrebători.

— Chiar așa e? m-a întrebat.

— Ce anume?

— Acolo, afară... chiar se întâmplă lucruri de genul ăsta? Există oameni care flămânez?

— Maxon, eu...

— Spune-mi adevărul!

Făcuse gura pungă.

— Da. Se întâmplă. Știu familii unde oamenii renunță la porția lor pentru copii sau pentru frați. Știu un băiat care a fost biciuit în piață pentru că a furat mâncare. Uneori, când ești disperat, faci lucruri necugetate.

— Un băiat? Câți ani avea?

— Nouă, am spus, înfiorându-mă.

Încă îmi aminteam cicatricele de pe spatele micuț al lui Jemmy, iar Maxon s-a îndreptat de parcă le-ar fi simțit el însuși.

— Tu – și-a dres vocea – ai flămânzit vreodată?

Mi-am plecat capul, fapt care m-a dat de gol. Nu voiam să vorbesc despre asta.

— Cât de rău?

— Maxon, răspunsul la întrebarea asta nu va face decât să te supere și mai tare.

— Probabil, a spus el, scuturând din cap și privindu-mă serios. Dar de-abia acum încep să-mi dau seama cât de puține lucruri știu despre țara mea. Te rog.

Am oftat:

— Au fost perioade când nu aveam ce să mâncăm. De cele mai multe ori când trebuia să alegem, păstram mâncarea și

renunțam la curentul electric. Cea mai rea situație prin care am trecut a avut loc acum câțiva ani, de Crăciun. Era foarte frig în casă, așa că ne-am pus mai multe haine pe noi, dar tot scoteam aburi în timp ce vorbeam. May nu înțelegea de ce nu făceam schimb de cadouri. Ca o regulă generală, la mine acasă nu există niciodată resturi de mâncare. Cineva întotdeauna dorește o a doua porție.

L-am văzut cum se albește, și, pentru că nu voiam să-l supăr și mai mult, m-am gândit să-i prezint lucrurile într-o lumină pozitivă:

— Știu că cecurile pe care le-am primit în ultimele săptămâni ne-au ajutat cu adevărat, iar familia mea știe cum să economisească banii. Sunt sigură că i-au pus deoparte ca să le ajungă pentru o perioadă lungă de timp. Ai făcut foarte multe lucruri pentru noi, Maxon.

Am încercat să-i zâmbesc din nou, dar expresia lui a rămas neschimbată.

— Doamne Dumnezeule! Când ai spus că ești aici doar pentru mâncare, nu glumeai, nu? m-a întrebat el, clătinând din cap.

— Zău, Maxon, în ultima vreme ne-am descurcat destul de bine. Eu...

Dar nu am putut să termin propoziția. Maxon s-a apropiat și m-a sărutat pe creștet:

— Ne vedem la cină.

În timp ce se îndepărta, și-a îndreptat cravata.

Capitolul 18

Maxon spusese că ne vom vedea la cină, dar nu a apărut la masă. Regina a intrat singură. Când s-a așezat, noi am făcut niște plecăciuni grațioase, iar apoi ne-am așezat.

Am aruncat o privire prin sală și am văzut scaunul lui Maxon gol. Atunci am presupus că era la o întâlnire romantică, dar nu lipsea nicio fată.

Îmi petrecusem după-amiaza gândindu-mă la ce îi spusese lui Maxon. Nu era de mirare că până acum nu avusesem prieteni. Nu stăteam deloc bine la capitolul ăsta.

Tocmai atunci, Maxon și regele au intrat în sală. Maxon îmbrăcase din nou sacoul, dar părul îi era răvășit într-un mod drăguț. Era prins într-o conversație cu tatăl său. Ne-am grăbit să ne ridicăm. Discuția lor era animată. Prințul gesticula pentru a sublinia anumite lucruri, iar regele dădea din cap, aprobând cuvintele fiului său, cu toate că părea puțin supărat. Când au ajuns la masa principală, regele Clarkson l-a bătut ușor pe spate, având o expresie fermă.

Dar în momentul în care s-a întors cu fața spre noi, regele a fost deodată cuprins de entuziasm:

— Oh, Dumnezeu! Vă rog să vă așezați, doamnelor.

A sărutat-o pe regină pe creștet și s-a așezat.

Maxon a rămas în picioare:

— Doamnelor, am un anunț de făcut.

Toți ochii erau pe el. Oare ce avea să ne spună?

— Știu că pentru participarea voastră în Alegere vi s-a promis că veți fi recompensate.

Vocea îi era extrem de autoritară, așa cum o mai auzisem doar o singură dată – în noaptea când mă lăsase în grădină. Era mult mai atractiv când își folosea poziția pentru ceva important.

— În orice caz, au fost efectuate câteva schimbări monetare. Dacă v-ați născut în Doi sau în Trei, nu veți mai fi finanțate. Fetele din Patru și Cinci vor continua să primească recompensele, cu singura diferență că sumele vor fi ceva mai mici decât până acum.

Am văzut că unele fete erau șocate de această veste. Banii reprezentau, de asemenea, o miză în această competiție. Celeste, de pildă, scotea flăcări pe nas. Bănuiesc că atunci când ai mulți bani ești obișnuit să îi aduni. Iar gândul că cineva ca mine tot avea să primească ceva probabil că o enerva groaznic.

— Îmi cer scuze pentru această situație, dar voi explica mâine pe larg la *Actualități* despre ce este vorba. Vreau să mai știți că nu este negociabilă. Dacă are cineva o problemă cu acest nou aranjament și nu mai dorește să participe, poate pleca imediat după cină.

S-a așezat și a început să vorbească din nou cu regele,

care părea mult mai interesat de mâncarea din față decât de cuvintele lui. Eram puțin tristă la gândul că ai mei vor avea mai puțini bani, dar cel puțin aveam să primim ceva. Am încercat să-mi văd de mâncare, dar doream să aflu mai multe, și nu eram singura. În sală era rumoare.

— Ce crezi că înseamnă asta? a întrebat Tiny în șoaptă.

— Poate că e un test, s-a băgat Kriss. Fac pariu că unele fete s-au înscris doar pentru bani.

În timp ce o ascultam, am văzut-o pe Fiona înghiontind-o pe Olivia și dând din cap în direcția mea. M-am întors iute, ca să nu creadă că le-am văzut.

Fetele elaborau teorii peste teorii, dar eu nu-l slăbeam din ochi pe Maxon. Am încercat să-i captez atenția pentru a mă trage de ureche, dar nu s-a uitat deloc la mine.

Eu și Mary eram singure în camera mea. În seara asta aveam să-l înfrunt pe Gavril – și restul națiunii – la *Actualitățile din Illeá*. Fără să le mai pun la socoteală pe celelalte fete care aveau să fie prezente pe toată durata emisiunii, făcând schimburi de priviri și criticând în sinea lor totul. Eram foarte agitată. Mă foiam enervată în timp ce Mary mă bombarda cu întrebări, lucruri pe care ea credea că publicul ar dori să le știe.

Îmi plăcea viața la palat? Care era cel mai romantic lucru pe care-l făcuse Maxon pentru mine? Îmi era dor de familia mea? Îl sărutasem deja pe Maxon?

Am privit-o lung pe Mary după ultima întrebare. Până atunci răspusesem fără să mă gândesc prea mult. Dar mi-am dat seama că acum era doar curioasă. O dovedea zâmbetul de pe fața ei.

— Doamne Dumnezeule, nu!

Am încercat să par supărată, dar era prea amuzant. Am sfârșit prin a zâmbi încurcată. Iar asta a făcut-o pe Mary să chicotească.

— Oh, ce-ar fi... să mergi și să cureți ceva?

A început imediat să râdă, dar înainte să-i pot spune să se oprească, Anne și Lucy au dat buzna pe ușă, aducând cu ele o husă de haine.

Lucy era mai însuflețită decât o văzusem vreodată, iar

Anne încerca să-și astâmpere entuziasmul.

— Ce-i cu asta? am întrebat în timp ce Lucy s-a oprit în fața mea pentru a face o reverență veselă.

— Domnișoară, am terminat rochia dumneavoastră pentru *Actualități*, a răspuns ea.

Am ridicat din sprâncene:

— Una nouă? Cea albastră din șifonier ce are? Din câte știu, tocmai ați terminat-o. Îmi place foarte mult.

Fetele au făcut un schimb de priviri.

— Ce-ați făcut? le-am întrebat, arătând spre husa pe care Anne tocmai o atârna pe cuierul de lângă oglindă.

— Domnișoară, mai vorbim și noi cu celelalte slujnice. Auzim o mulțime de lucruri, a început Anne. Am aflat că dumneavoastră și Lady Janelle sunteți singurele care s-au întâlnit de mai multe ori cu Majestatea Sa, și, din câte am înțeles, între dumneavoastră și prinț ar putea exista o legătură.

— Cum așa? am întrebat.

— Din câte-am auzit, a continuat Anne, motivul pentru care i s-a cerut lui Lady Janelle să plece e faptul că a spus anumite lucruri urâte despre dumneavoastră. Prințul n-a fost de acord cu ea și a trimis-o acasă imediat.

— Poftim?

Mi-am dus mâna la gură, încercând să-mi ascund șocul.

— În mod cert sunteți preferata dânsului, domnișoară. Aproape toată lumea crede asta.

Lucy a oftat fericită.

— Cred că nu ați auzit bine, le-am spus.

Anne a ridicat din umeri zâmbind, fără să mă ia în seamă.

Apoi mi-am amintit de unde pornise discuția:

— Și ce are asta de-a face cu rochia mea?

Mary s-a dus lângă Anne și a început să tragă de fermoarul husei, scoțând la iveală o minunată rochie roșie care sclipea în lumina slabă ce se strecura pe fereastră.

— Oh, Anne! am spus, captivată de-a dreptul. Te-ai întrecut pe tine însăși.

— Vă mulțumesc, domnișoară, a spus ea, înclinând capul. Dar să știți că am lucrat toate la ea.

— E frumoasă. Dar tot nu înțeleg ce are asta de-a face cu ceea ce mi-ați spus.

Mary a scos rochia din husă, a scuturat-o, iar Anne a continuat:

— Așa cum am spus, multă lume din palat crede că dumneavoastră sunteți preferata prințului. El vorbește frumos despre dumneavoastră și vă caută compania. Și se pare că și celelalte fete au observat asta.

— Ce vrei să spui?

— Mergem să coasem rochiile în atelierul de jos, care e prevăzut cu un depozit de materiale și cu un loc unde se face încălțăminte. Ne întâlnim acolo cu celelalte slujnice și de la ele știm că pentru seara asta toate fetele au cerut rochii albastre. Cum dumneavoastră purtați zilnic această culoare, se pare că celelalte concurente încearcă să vă copieze.

— E adevărat, a intervenit Lucy. Lady Tuesday și Lady Natalie nu și-au pus deloc bijuterii azi. La fel ca dumneavoastră.

— Și cele mai multe fete cer rochii mai simple, ca acelea care vă plac dumneavoastră, a spus Mary.

— Asta tot nu explică de ce mi-ați făcut o rochie roșie.

— Pentru a vă scoate în evidență, desigur, a răspuns Mary. Oh, Lady America, dacă dânsul chiar vă place, trebuie să fiți diferită. Ați fost atât de generoasă cu noi, în special cu Lucy!

Am privit-o pe Lucy, care a scuturat din cap, aprobând. Apoi a continuat:

— Dumneavoastră... dumneavoastră sunteți suficient de bună pentru a fi prințesă. Veți fi minunată.

Căutam o modalitate de a ieși din asta. Nu-mi plăcea să fiu în centrul atenției.

— Dacă e adevărat? Dacă Maxon mă place pentru că nu mă consideră la fel de importantă precum celelalte fete, iar voi mă îmbrăcați cu așa ceva și stricați totul?

— Fiecare fată trebuie să strălucească din când în când. Îl cunoaștem pe Maxon aproape de când s-a născut și știm că i-ar plăcea rochia asta.

Anne vorbea cu atâta convingere, încât mi-am dat seama

că nu mai puteam face nimic.

Nu știam cum să le explic că biletele trimise de el, că timpul petrecut împreună nu însemnau mai mult de o simplă prietenie. Nu le puteam spune. Le-aș fi distrus fericirea, și, în plus, dacă voiam să rămân la palat, trebuia să continuu cu acest spectacol. Și chiar voiam să stau aici. Voiam cu adevărat.

— Bine, haideți s-o probăm, am capitulat cu un oftat.

Lucy sărea în sus de bucurie, până când Anne i-a reamintit că nu se cuvenea. Mi-am tras rochia mătăsoasă pe mine, iar ele au cusut-o în câteva locuri în care nu reușiseră să termine. Mary mi-a aranjat cu mâini dibace părul în mai multe feluri pentru a vedea care s-ar potrivi mai bine cu rochia, și într-o jumătate de oră eram gata.

În acea seară, studioul fusese amenajat puțin diferit pentru emisiune. Tronurile familiei regale erau puse într-o parte, ca întotdeauna, iar scaunele noastre se aflau în partea opusă. Pupitrul fusese scos din mijloc, creând loc pentru două scaune înalte. Pe unul dintre ele se afla un microfon pe care trebuia să îl folosim atunci când vorbeam cu Gavril. Mi s-a făcut rău numai gândindu-mă la el.

După cum mi se spusese, sala era plină de rochii în diferite nuanțe de albastru. Unele dintre ele se apropiau mai mult de verde, altele de violet, dar era clar că exista o temă. Mă simțeam nelalocul meu. Am văzut-o pe Celeste și m-am decis să stau departe de ea până când aveam să ne așezăm.

Kriss și Natalie au trecut pe lângă mine, verificându-și machiajul pentru ultima oară. Păreau puțin nefericite, cu toate că uneori era greu să spui care era stare de spirit a lui Natalie. Kriss arăta puțin diferit față de celelalte fete. Rochia ei albastră bătea în alb, ca și cum niște țurțuri de gheață s-ar fi aplecat spre podea.

— America, arăți uimitor, a spus ea pe un ton care mai mult mă acuza decât mă complimenta.

— Mersi. Rochia ta e superbă.

Și-a trecut mâna peste piept, îndreptând niște cute imaginare:

— Da, și mie îmi place.

Natalie și-a trecut degetele peste una dintre mânecile scurte ale rochiei mele:

— Din ce material e făcută? Va străluci cu adevărat în lumină.

— Habar nu am. Noi, cei din Cinci, nu primim prea multe lucruri drăguțe, am spus, ridicând din umeri.

Am aruncat o privire materialului. Mai avusesem cel puțin o rochie făcută din același tip de material, dar nu-mi bătusem capul să-i aflu numele.

— America!

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Celeste stând lângă mine. Zâmbind.

— Celeste.

— Poți veni cu mine pentru o clipă? Am nevoie de puțin ajutor.

Fără să aștepte vreun răspuns, m-a tras de lângă Kriss și Natalie și m-a dus după cortina albastră și grea care reprezenta decorul studioului.

— Scoate-ți rochia! mi-a ordonat ea în timp ce își desfăcea fermoarul rochiei sale.

— Poftim?

— Vreau rochia ta. Dă-ți-o jos. Ahh! Dracu' să te ia de fermoar! a spus ea, încercând să-și scoată rochia.

— N-am să-mi scot rochia, am spus, dând să plec.

Dar n-am reușit să ajung prea departe, pentru că Celeste și-a vârât unghiile în brațul meu și m-a tras înapoi.

— Au! am țipat eu, apucându-mă de brațul rănit.

Se părea că aveam să rămân cu semne, dar fără sânge.

— Taci! Scoate-ți rochia! Acum!

Am rămas acolo, uitându-mă urât, dar refuzând să-i fac pe plac. Celeste trebuia să treacă peste faptul că nu era buricul pământului.

— Aș putea să ți-o scot eu, dacă vrei, a spus ea pe un ton rece.

— Nu mi-e frică de tine, Celeste, am spus, încrucișându-mi brațele peste piept. Rochia asta a fost făcută pentru mine, și o voi purta. Data viitoare când îți alegi hainele, poate că ar trebui să încerci să fii tu însăși, nu să mă imiți pe mine. Ah,

stai, dar poate că atunci Maxon va vedea cât de îngâmfată ești și te va trimite acasă, nu?

Fără să șovăie, s-a întins spre mine și mi-a rupt o mânecă, după care a plecat. Am icnit de furie, dar eram prea împietrită ca să mai fac ceva. M-am uitat în jos și am văzut o bucată de material atârând patetic în fața mea. Am auzit-o pe Silvia strigând să ne așezăm, așa că am ieșit de după cortină cât de demn am putut.

Marlee îmi păstrase un loc lângă ea, și când m-am apropiat i-am văzut privirea șocată.

— Ce s-a întâmplat cu rochia ta? a șoptit ea.

— Celeste, i-am explicat, dezgustată.

Emmica și Samantha, care stăteau în fața noastră, s-au întors spre noi.

— Ți-a rupt rochia? a întrebat Emmica.

— Da.

— Du-te și spune-i lui Maxon, a stăruit ea. Fata aia e un coșmar.

— Știu, i-am spus oftând. Data viitoare când îl văd, îi voi spune.

Samantha părea tristă.

— Cine știe când se va întâmpla asta? Credeam că vom petrece mai mult timp cu el.

— America, ridică mâna, mi-a cerut Marlee.

Cu pricepere, mi-a aranjat mâneca sfâșiată prinzând-o sub rochie, în timp ce Emmica rupea câteva fire care se vedeau urât. După ce au terminat, nu-ți mai puteai da seama că i se întâmplase ceva. Cât despre urmele lăsate de unghiile lui Celeste, ei bine, erau pe brațul stâng, departe de camera de filmat.

Venise timpul să începem. Gavril își răsfoia notițele în momentul în care familia regală a intrat în cele din urmă în studio. Maxon era îmbrăcat într-un costum albastru-închis, purtând pe rever o insignă cu stema națională. Părea calm.

— Bună seara, doamnelor, a spus el pe un ton vesel, zâmbindu-ne.

Imediat s-a auzit un cor de „Maiestate” și „Alteță”.

— Vreau să știți că mai întâi voi face un scurt anunț, iar

apoi îl voi prezenta pe Gavril. Va fi o schimbare interesantă; întotdeauna mă prezintă el pe mine.

A chicotit, și noi la fel.

— Știi că unele dintre voi sunteți, probabil, nervoase, dar n-aveți de ce. Vă rog, pur și simplu fiți voi însevă. Oamenii vor să vă cunoască așa cum sunteți.

S-a uitat la mine de câteva ori în timp ce vorbea, dar niciodată suficient de mult cât să-l citesc. N-a părut să observe rochia. Slujnicele mele aveau să fi dezamăgite.

S-a îndreptat spre pupitru, strigând peste umăr:

— Succes!

Mi-am dat seama că se întâmpla ceva. Bănuiam că anunțul lui era legat de ceea ce ne spusese cu o zi în urmă, dar tot nu-mi puteam da seama ce anume. Micul lui secret mi-a captat toată atenția, așa că nu mai eram deloc emoționată. M-am simțit bine când a început imnul, iar camera de filmat a fost îndreptată spre Maxon. Urmărisem *Actualitățile* de mică. Maxon nu se mai adresase niciodată cetățenilor, nu așa. Mi-aș fi dorit să-i spun și eu „Succes”.

— Bună seara, doamnelor și domnilor din Illeá. Știi că e o seară emoționantă pentru noi toți, deoarece vom face în sfârșit cunoștință cu cele douăzeci și cinci de tinere care au rămas în Alegere. Nu vă pot spune cât de entuziasmat simt că le veți cunoaște. Sunt sigur că veți fi de acord cu mine că una dintre aceste tinere minunate va fi într-o zi o conducătoare și o prințesă perfectă. Dar, înainte să trecem la asta, aș dori să fac public un nou proiect foarte important pentru mine, proiect la care lucrez în prezent. Cunoscându-le pe aceste domnișoare, am aflat multe lucruri despre lumea de dincolo de palat, o lume pe care arareori reușesc să o văd. Mi s-au spus multe lucruri frumoase care se petrec, dar, de asemenea, am aflat și despre lucrurile neplăcute, de neimaginat. Vorbind cu aceste tinere, am ajuns să înțeleg importanța oamenilor de dincolo de aceste ziduri. Am aflat despre suferințele unor oameni din castele inferioare și intenția mea este să fac ceva în legătură cu acest lucru.

Poftim?

— Va dura cel puțin trei luni până ce voi reuși să pun pe

picioare acest proiect, dar în preajma noului an, în fiecare Oficiu Local de Servicii Provinciale vor fi trimise ajutoare constând în alimente. Toți cetățenii din Cinci, Șase, Șapte și Opt vor putea merge acolo în fiecare seară pentru o masă hrănitoare gratuită. Vă rog să țineți cont că aceste tinere doamne din fața dumneavoastră și-au sacrificat toată recompensa sau o parte din ea pentru a susține acest program important. Poate că acest ajutor nu va dura pentru totdeauna, dar vom încerca să-l oferim atât timp cât va fi posibil.

Am încercat să-mi reprim recunoștința și emoția copleșitoare din piept, dar câteva lacrimi tot au curs. Eram conștientă că aveam să-mi stric machiajul, dar asta nu mai era o prioritate.

— Niciun bun conducător nu-și poate lăsa oamenii să flămânzească. Cea mai mare parte din Illeá e compusă din castele inferioare, iar noi i-am neglijat prea mult timp pe acești oameni. De aceea am inițiat acest proiect și vă cer tuturor să fiți alături de mine. Cei din Doi, Trei, Patru... vreau să vă spun că drumurile pe care mergeți nu se asfaltează singure. Casele voastre nu sunt curățate prin magie. Asta este șansa dumneavoastră de a accepta adevărul printr-o donație făcută la Oficiul Local de Servicii Provinciale.

A tăcut preț de o clipă, după care a continuat:

— Ați fost binecuvântați prin naștere și e timpul să mulțumiți pentru acest dar. Voi reveni cu noutăți pe măsură ce proiectul avansează și vă mulțumesc tuturor pentru atenție. Dar acum, haideți să trecem la adevăratul motiv pentru care ați deschis televizoarele în această seară. Doamnelor și domnilor, Gavril Fadaye!

Spectatorii din sală au aplaudat, cu toate că nu toată lumea era entuziasmată în legătură cu anunțul lui Maxon. De pildă, regele aplauda, dar nu părea încântat, cu toate că regina strălucea de mulțumire. Consilierii nu știau încă dacă ajutorul era o idee bună sau proastă.

— Maiestatea Voastră, vă mulțumesc foarte mult! a anunțat Gavril când a intrat în studio. V-ați descurcat de

minune. Dacă toată treaba asta cu monarhia nu merge, ar trebui să vă gândiți la o carieră în televiziune.

Maxon a răs cu poftă în timp ce se îndrepta spre scaunul lui. Camerele de filmat erau acum fixate pe Gavril, dar eu mă uitam la Maxon și la părinții lui. Nu înțelegeam de ce reacțiile lor erau diferite.

— Doamnelor și domnilor, v-am pregătit ceva frumos! În această seară vom sta de vorbă, pe rând, cu toate aceste domnișoare. Știm că sunteți nerăbdători se faceți cunoștință cu ele și să aflați cum stau lucrurile, așa că în seara asta... pur și simplu vom pune întrebări! Să începem cu – Gavril s-a uitat la foile din mâna lui – domnișoara Celeste Newsome din Clermont!

Celeste s-a ridicat de pe scaunul ei din primul rând și a coborât cu un mers șerpuit treptele. Înainte să se așeze pe scaun, l-a sărutat pe Gavril pe ambii obraji. Interviuul ei a fost previzibil, la fel și cel al lui Bariel. Au încercat să fie sexy, aplecându-se în față de cât mai multe ori, astfel încât cameramanii să ia prim-planuri cu decolteurile lor. Totul părea fals. Le-am urmărit fețele pe monitoare în timp ce îl priveau într-una pe Maxon și-i făceau ochi dulci. Uneori, de pildă când Bariel încercase să-și umezească ușor buzele, eu și Marlee ne uitam una la alta, apoi trebuia să ne mutăm privirile, ca să nu izbucnim în râs.

Unele fete au fost mult mai calme. Vocea lui Tiny era pe potriva numelui și părea să se facă tot mai mică pe măsură ce interviul progresa. Dar știam că era drăguță și speram că Maxon n-avea s-o dea afară doar pentru că nu era o bună oratoare. Emmica a fost dezinvoltă, la fel și Marlee, singura diferență constând în faptul că Marlee vorbea din ce în ce mai tare când se entuziasma.

Gavril punea o mulțime de întrebări, însă existau două pe care le adresa tuturor: „Ce părere ai despre prințul Maxon?” și „Tu ești fata care a țipat la el?”. Nu eram nerăbdătoare să spun întregii țări că eu eram cea care îl făcuse cu ou și cu oțet pe viitorul rege. Slavă Domnului că toată lumea știa că mă comportasem în felul ăsta doar o singură dată.

Toate fetele erau mândre când spuneau că nu ele erau

cele care țipaseră la el. Apoi spuneau că Maxon era drăguț. Cam ăsta era cuvântul rostit de toată lumea: drăguț. Celeste a spus că era superb. Bariel a spus că era puternic în mod discret, ceea ce mie mi s-a părut înfiorător. Câteva fete au fost întrebate dacă au fost sărutate de Maxon. Toate s-au îmbujorat și au spus că nu. După cel de-al treilea sau al patrulea nu, Gavril s-a întors spre Maxon.

— Nu ați sărutat-o pe niciuna? a întrebat el, șocat.

— Sunt aici doar de două săptămâni! Ce fel de bărbat crezi că sunt? i-a răspuns Maxon.

A spus-o pe un ton vesel, dar părea puțin jenat. Mă întrebam dacă sărutase vreodată pe cineva.

Samantha tocmai spusese că se simțea de minune aici, când Gavril m-a chemat. Celelalte fete au aplaudat când m-am ridicat, așa cum procedaserăm pentru toate celelalte. I-am oferit lui Marlee un zâmbet nervos. Eram atentă la picioare în timp ce mergeam, dar când m-am așezat pe scaun, mi-a fost ușor să-l privesc pe Maxon peste umărul lui Gavril. Mi-a făcut cu ochiul când am luat microfonul. M-am simțit imediat mai liniștită. Nu trebuia să concurez cu nimeni, deoarece nu voiam să câștig nimic.

Am dat mâna cu Gavril și m-am așezat față în față cu el. De-aproape am putut vedea insigna de pe reverul său. Evident că la televizor nu o puteai vedea prea bine, dar cu această ocazie am observat că pe lângă liniile și curbele unui *f*, era și un mic *x* gravat în mijloc, făcând ca totul să semene foarte mult cu o stea. Era minunat.

— America Singer. Ai un nume interesant. Există vreo poveste în spatele lui? m-a întrebat Gavril.

Am oftat ușurată. Asta era o întrebare ușoară:

— Da, există una. Când mama era însărcinată cu mine, o loveam des. A spus că avea în pânțele ei o luptătoare, așa că m-a numit după țara care s-a luptat din răzputeri pentru a-și proteja teritoriul. E ciudat, dar a avut dreptate – de atunci ne războim într-una.

Gavril a râs:

— Din descrierea ta pare a fi o femeie certăreață.

— Da, așa e. De la ea am moștenit încăpățânarea.

— Așadar, și tu ești încăpățânată? Ești un pic temperamentală, nu?

L-am văzut pe Maxon acoperindu-și gura cu mâinile, râzând.

— Uneori.

— Dacă ești așa cum spui, să fii tu oare cea care a țipat la prințul nostru?

Am oftat:

— Da, eu sunt vinovata. Și, în acest moment, mama are un atac de inimă.

Maxon a strigat spre Gavril:

— Cere-i să-ți spună toată povestea!

Gavril s-a întors imediat spre mine.

— Oho! Care-i toată povestea?

Am încercat să mă uit urât la Maxon, dar fiindcă toată situația era stupidă, nu prea a funcționat.

— În prima noapte m-am simțit puțin... sufocată și voiam cu disperare să ies afară. Soldații nu m-au lăsat să trec dincolo de ușă. Când eram pe cale să leșin în brațele unuia dintre ei, prințul Maxon tocmai trecea pe-acolo și le-a cerut să-mi deschidă ușile ca să pot ieși.

— Oh, ce drăguț, a spus Gavril, lăsându-și capul într-o parte.

— Da, și a ieșit cu mine ca să se asigure că sunt bine... Dar eu eram atât de stresată, încât atunci când mi-a vorbit am sfârșit prin a-l acuza de aroganță și superficialitate.

Gavril a chicotit. Privind peste umărul lui, am văzut că Maxon murea de râs. Dar cel mai jenant a fost să văd că regele și regina râdeau. Nu m-am întors spre fete, dar le-am auzit pe unele dintre ele chicotind. Ei, asta este. Poate că acum aveau să vadă că nu reprezentam niciun fel de amenințare. Eram pur și simplu o persoană pe care Maxon o găsea amuzantă.

— Și te-a iertat? m-a întrebat Gavril pe un ton ușor mai sobru.

— În mod ciudat, da.

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, de vreme ce vă înțelegeți bine din nou, ce fel de

activități ați făcut împreună? m-a întrebat Gavril, întorcându-se la lucruri mai serioase.

— De obicei ne plimbăm prin grădină. Prințul Maxon știe că îmi place să ies afară. Și vorbim.

Părea patetic în comparație cu ceea ce spusese celelalte fete că făceau. Ieșiri la cinema, la vânatoare, la călărit — toate asta erau mai impresionante decât povestea mea.

Deodată am înțeles de ce în ultima săptămână Maxon se grăbise să se întâlnească cu celelalte fete — Alesele trebuiau să-i povestească lui Gavril anumite lucruri, iar el se asigurase că exact așa avea să se întâmple. Era ciudat că nu mi spusese nimic din toate astea, dar cel puțin știam de ce nu ne văzuserăm.

— Pare foarte relaxant ceea ce-mi povestești. Vrei să spui că lucrul care-ți place cel mai mult la palat e grădina?

Am zâmbit:

— Poate. Dar și mâncarea e delicioasă, așa că...

Gavril a râs din nou:

— Tu ești singura din Cinci rămasă în competiție, nu? Crezi că acest lucru poate periclita șansele tale de a deveni prințesă?

Cuvântul mi-a ieșit de pe buze fără să-l gândesc.

— Nu!

— Oh, ce temperament!

Gavril părea încântat să primească un răspuns atât de înflăcărat.

— Crezi că le vei bate pe celelalte fete? Că vei ajunge la final?

M-am gândit puțin înainte să răspund:

— Nu, nu. Nu e așa. Nu mă consider mai bună decât celelalte fete; toate sunt drăguțe. Doar că... nu cred că Maxon ar face așa ceva, să desconsidere pe cineva numai din cauza castei.

Imediat s-a auzit un icnet colectiv. Am repetat fraza în minte. Mi-a luat un minut ca să depistez greșeala: îi spusese pe nume. Să vorbesc despre el așa într-o conversație privată era una, dar să-i rostesc numele în public fără să menționez rangul princiar era extrem de nepoliticos.

Și făcusem asta în direct, pe postul național.

M-am uitat să văd dacă Maxon era furios, dar el zâmbea liniștit. Vasăzică, nu era supărat... eu eram, în schimb, moartă de rușine. Am simțit că mă fac roșie din cap până în picioare.

— Ah, deci se pare că ai apucat să-l cunoști cu adevărat pe prințul nostru. Spune-mi, ce crezi despre *Maxon*?

Cât timp așteptasem să-mi vină rândul mă gândisem la câteva răspunsuri. Plănuisem să-mi bat joc de felul lui de a râde sau să vorbesc despre numele de animal de casă cu care voia ca soția lui să-l strige. Se părea că singura modalitate de a salva situația era să mă întorc la umor. Dar când am ridicat privirea pentru a vorbi, am văzut expresia de pe fața lui Maxon.

Părea nerăbdător să știe.

Nu-mi puteam bate joc de el, nu când aveam șansa de a spune ceea ce începusem cu adevărat să cred de când devenise prietenul meu. Nu puteam glumi în legătură cu persoana care mă salvase de la un dezastru sentimental permițându-mi să rămân la palat, care îmi hrănise familia cu dulciuri și care, atunci când o chemasem, venise într-un suflet la mine, crezând că mi se întâmplase ceva rău.

Cu o lună în urmă mă uitasem la televizor și văzusem o persoană arogantă, rece, plictisitoare – un om pe care nu credeam că cineva îl putea iubi. Și de vreme ce prințul nu semăna câtuși de puțin cu cel pe care eu îl iubeam, merita cu adevărat să aibă pe cineva în viața lui care să-l iubească.

— Maxon Schreave este suma tuturor lucrurilor bune. Va fi un rege extraordinar. Le permite fetelor să poarte blugi, deși eticheta cere rochii, și nu se supără când cineva care nu-l cunoaște îl judecă greșit.

I-am aruncat o privire lungă lui Gavril, iar apoi i-am zâmbit. În spatele lui, Maxon părea intrigat.

— Fata care se va căsători cu el va fi foarte norocoasă. Și indiferent ce se va întâmpla cu mine, sunt onorată să fiu supusa lui.

L-am văzut pe Maxon înghițind și mi-am coborât privirea.

— America Singer, îți mulțumesc foarte mult.

Gavril a dat mâna cu mine:

— În continuare, domnișoara Tallulah Bell.

Nu am auzit ce au spus fetele care au urmat, cu toate că am privit lung cele două scaune. Interviu devenise mult mai personal decât intenționasem. Nu mă puteam uita la Maxon. În schimb am stat acolo, repetând într-una cuvintele pe care le spuseseam.

În jurul orei zece s-a auzit un ciocănit în ușă. Am deschis, iar Maxon și-a dat ochii peste cap:

— Ar trebui să ai seara o slujnică aici.

— Maxon! Oh, îmi pare atât de rău! N-am vrut să-ți spun pe nume în fața tuturor. Am fost atât de proastă!

— Crezi că sunt supărat pe tine? m-a întrebat el când a intrat și a închis ușa. America, îmi spui pe nume atât de des, încât era normal să-ți scape. Mi-aș fi dorit să fi fost într-un cadru mai privat, a spus el zâmbind, dar nu e un capăt de țară.

— Pe bune?

— Bineînțeles.

— Ahh! M-am simțit îngrozitor în seara asta. Nu pot să cred că m-ai făcut să spun povestea aia!

I-am tras o palmă blândă peste mână.

— A fost cea mai tare parte a serii! Mama s-a amuzat teribil. Pe vremea ei, fetele erau chiar mai rezervate decât Tiny și deodată apari tu și mă faci superficial... n-a putut să reziste.

Minunat. Acum și regina mă considera nepotrivită. Am făcut câțiva pași prin cameră și am ajuns pe balcon. Briza caldă a nopții aducea cu ea mirosul miilor de flori din grădină. Era lună plină. Razele ei și luminile palatului ne învăluiau, țesând o aură misterioasă în jurul lui Maxon.

— Ei bine, mă bucur că te amuză, i-am spus, trecându-mi degetele peste balustrada balconului.

Maxon s-a urcat pe balustradă, părând foarte relaxat.

— Mereu ești amuzantă. Obișnuiește-te cu asta.

Hmm! El era aproape întotdeauna amuzant.

— Așadar... în legătură cu ce ai spus... a zis el într-o doară.

— Care parte? Partea în care ți-am spus pe nume, cea în care am spus că mă războiesc cu mama sau cea în care am susținut că mâncarea e cea care mă motivează?

Mi-am dat ochii peste cap.

El a râs:

— Cea în care ai spus că sunt bun...

— Ah! Ce e cu ea?

Brusc, acele propoziții păreau mult mai stânjenitoare decât orice altceva mai spuseseam. Am plecat capul și m-am jucat cu rochia.

— Îți simt recunoscător că ai încercat să faci lucrurile să pară autentice, dar nu trebuia să mergi până acolo.

Am ridicat imediat capul. Cum de putea să creadă așa ceva?

— Maxon, ce am spus n-a fost de dragul emisiunii. Dacă m-ai fi întrebat acum o lună ce părere am despre tine, să știi că ar fi fost foarte diferită. Dar acum te cunosc și știu că ești așa cum am spus mai devreme. Ba chiar mai mult de-atât.

Nu spunea nimic, dar zâmbea.

— Îți mulțumesc, a spus în cele din urmă.

— Cu plăcere.

Maxon și-a dres vocea:

— Și el va fi norocos.

S-a dat jos de pe balustradă și a venit lângă mine.

— Poftim?

— Prietenul tău. Când își va veni în fire și te va implora să-l ierți și să vă împăcați, a spus Maxon.

Îmi venea să râd. În lumea mea nu avea să se întâmple niciodată așa ceva.

— Nu mai e prietenul meu. Mi-a dat de înțeles că a terminat-o cu mine.

Până și eu auzeam fărâma de speranță din glasul meu.

— Așa ceva nu e posibil. De-acum probabil că te-a văzut la televizor și s-a îndrăgostit din nou de tine. Cu toate că ești prea bună pentru câinele ăla.

Maxon vorbea de parcă era plictisit, ca și cum văzuse asta petrecându-se de multe ori.

— Apropo! a spus el un pic cam prea tare. Dacă nu vrei să

mă îndrăgostesc de tine, ar trebui să încetezi să mai arăți atât de drăguț. Primul lucru pe care îl voi face mâine-dimineață este să le spun slujnicelor să-ți facă o rochie din saci de cartofi.

L-am lovit peste mână:

— Maxon, taci din gură!

— Nu glumesc. Ești prea frumoasă pentru binele tău. Când vei pleca, va trebui să trimitem câțiva soldați cu tine. Nu vei supraviețui de una singură, biata de tine.

A spus toate astea cu o milă prefăcută.

— E inutil, am spus oftând. Ce să fac dacă m-am născut perfectă?

Am fluturat din mână, de parcă faptul de a fi frumoasă era obositor.

— Bănuiesc că e inutil, a zis el.

Am chicotit. Pentru o clipă nu mi-am dat seama că Maxon vorbea serios.

Am privit spre grădină, iar cu coada ochiului l-am văzut pe Maxon uitându-se la mine. Fața lui era incredibil de aproape de-a mea. Când m-am întors să-l întreb la ce anume se uita, am fost surprinsă să văd că era suficient de aproape să mă sărute.

Am fost și mai surprinsă când a făcut-o.

M-am dat repede înapoi, făcând un pas în spate. Maxon s-a retras și el.

— Scuze, a murmurat el, înroșindu-se.

— Ce faci? l-am întrebat în șoaptă, șocată.

— Scuze.

Stătea într-o parte, în mod evident, stânjenit.

— De ce ai făcut asta?

Mi-am dus mâna la gură.

— Pentru că... ai spus ceva mai devreme, iar ieri m-ai căutat... și după felul în care te purtai... am crezut că sentimentele tale s-au schimbat. Și am crezut că ți-ai dat seama că te plac.

S-a întors cu fața spre mine.

— Și... Oh, a fost îngrozitor? Nu pari deloc fericită.

Am încercat să-mi alung orice expresie de pe față.

Maxon părea umilit.

— Îmi cer mii de scuze. N-am mai sărutat pe nimeni, niciodată. Nu știu ce fac. Eu doar... America, îmi cer scuze.

A oftat adânc și și-a trecut mâna prin păr de câteva ori, rezemându-se de balustradă.

Nu m-am așteptat la asta, dar am fost cuprinsă de o stare de bine.

Își dorise ca primul lui sărut să fie cu mine.

M-am gândit la acel Maxon pe care îl știam acum — bărbatul galant, pregătit să-mi ofere câștigul unui pariu pe care-l pierdusem, bărbatul care m-a iertat când l-am rănit atât fizic, cât și psihic — și am descoperit că niciunul dintre aceste gesturi nu mă deranja.

Da, încă aveam anumite sentimente față de Aspen. Nu puteam face nimic în privința asta. Dar, dacă nu puteam fi cu el, atunci ce mă împiedica să fiu cu Maxon? Nimic altceva decât ideile mele preconcepute, care n-aveau nici în clin, nici în mână cu adevărata lui personalitate.

M-am apropiat de el și i-am pus o mână pe frunte, mișcând-o ușor.

— Ce faci?

— Îți șterg acea amintire. Cred că te poți descurca mai bine de-atât.

Mi-am lăsat mâna jos și m-am așezat lângă el, stând cu fața spre camera mea. Maxon nu s-a mișcat... dar a zâmbit.

— America, nu cred că poți schimba trecutul.

În același timp, expresia lui părea optimistă.

— Ba sigur că pot să-l schimb. În plus, cine va ști în afară de noi doi?

Maxon s-a uitat la mine preț de o clipă, întrebându-se în mod evident dacă toată treaba asta era OK. În timp ce-l priveam, am văzut cum pe chipul lui s-a strecurat o undă de încredere precaută. Am rămas așa pentru o clipă, înainte să repet ce spusese mai devreme.

— Ce să fac dacă m-am născut perfectă, i-am șoptit.

S-a apropiat de mine, punându-și un braț în jurul taliei mele ca să ne putem uita unul la celălalt. Nasul lui mă gădila. Și-a trecut degetele peste obrazul meu, foarte delicat,

ca și cum îi era frică să nu mă spargă.

— Bănuiesc că nu poți face nimic, a spus el.

Ținându-mă de bărbie, mi-a ridicat fața spre el, lipindu-și buzele de ale mele și oferindu-mi cel mai fin sărut de care avusesem parte vreodată.

Ceva în legătură cu încercarea lui m-a făcut să mă simt frumoasă. Am înțeles cât de fericit, dar și de speriat era în acest moment. Și undeva, în sinea mea, am știut că mă adora.

Vasăzică, așa se simțea o lady.

După o clipă, s-a dat înapoi și m-a întrebat:

— A fost mai bine?

N-am putut decât să-mi clatin ușor capul. Maxon mai avea puțin și sărea în sus de bucurie. Simțeam la fel. Era ceva neașteptat. Se întâmplase prea repede. Era prea ciudat. Probabil că pe chip mi se citea confuzia, deoarece Maxon a devenit serios:

— Pot să-ți spun ceva?

Am încuviințat din nou.

— Nu simt atât de idiot încât să cred că l-ai uitat de tot pe fostul tău prieten. Știu prin ce-ai trecut și mai știu că pentru tine nu e cel mai bun moment să fii aici. Sunt conștient că în opinia ta în competiție se află fete mult mai potrivite pentru mine și pentru acest tip de viață și n-aș vrea să te grăbesc să accepți lucrurile astea. Dar... vreau doar să știu dacă e posibil...

Era o întrebare grea. Puteam să duc o viață pe care nu mi-o dorisem niciodată? Puteam să-l urmăresc în timp ce încerca să se întâlnească și cu alte fete pentru a se asigura că nu făcea nicio greșală? Puteam să preiau responsabilitățile pe care le avea ca prinț? Puteam să-l iubesc?

— Da, Maxon, am șoptit. E posibil.

Capitolul 19

Nu povestisem nimănui despre ceea ce se întâmplase între mine și Maxon, nici măcar lui Marlee sau slujnicilor. Era un secret minunat la care mă puteam gândi în timpul

uneia dintre plictisitoarele lecții ale Silviei sau într-o zi nesfârșită petrecută în Salonul Doamnelor. Și, ca să fiu sinceră, începusem să mă gândesc la sărutările noastre – și la cel ciudat, dar și la cel drăguț – mai des decât mă așteptasem.

Știam că nu aveam să mă îndrăgostesc peste noapte de Maxon. Știam că inima mea nu mă va lăsa. Dar m-am trezit deodată într-un loc în care acest lucru era ceva ce-mi puteam dori. Așa că m-am gândit în tăcere la această posibilitate, cu toate că am fost tentată de mai multe ori să divulg secretul.

În special trei zile mai târziu, când Olivia a anunțat în Salonul Doamnelor, care era pe jumătate plin, că Maxon o sărutase.

Nu-mi venea să cred cât de tristă eram! M-am uitat la Olivia și m-am întrebat ce era atât de special în legătură cu ea.

— Spune-ne tot! a insistat Marlee.

Majoritatea fetelor erau, de asemenea, curioase, dar Marlee era cea mai entuziasmată. De când avusese ultima întâlnire cu Maxon, interesul ei față de relațiile celorlalte fete cu prințul era în creștere. Nu-mi dădeam seama ce anume se afla dincolo de această schimbare, și nu eram suficient de curajoasă ca s-o întreb.

Olivia nu a avut nevoie de încurajări. S-a așezat pe una dintre canapele și și-a aranjat grațios rochia pe genunchi. Și-a îndreptat spatele, așezându-și mâinile în poală. Arăta de parcă exersa o postură princiară. Simțeam nevoia să-i spun că un singur sărut nu însemna că o să câștige.

— Nu vreau să intru în detalii, dar a fost destul de romantic, a spus ea, coborând capul. M-a dus pe acoperiș. Acolo e un loc care arată ca un balcon, dar care se pare că e folosit de către soldați. N-aș putea spune care e diferența. Puteam să vedem dincolo de ziduri, iar întregul oraș strălucea cât vedeai cu ochii. N-a spus prea multe. Pur și simplu m-a tras aproape de el și m-a sărutat.

Întregul corp îi fremăta de bucurie.

Marlee a oftat. Celeste arăta ca și cum voia să spargă ceva. Eu stăteam nemișcată.

Îmi spuneam într-una că n-ar trebui să-mi pese atât de mult, că făcea parte din Alegere. Și cine spunea că îmi doream cu adevărat să devin soția lui Maxon? Ca să fiu sinceră, trebuia să mă consider norocoasă. Era clar că invidia lui Celeste avea acum o nouă țintă, iar după episodul cu rochia mea – pe care mi-am dat seama că uitasem să i-l relatez lui Maxon – eram fericită s-o văd trecând mai departe.

— Crezi că e singura pe care a sărutat-o? mi-a șoptit Tuesday la ureche.

Kriss, care stătea lângă mine, a auzit-o pe Tuesday și și-a dat cu părerea.

— Nu sărută pe oricine. Probabil că Olivia a făcut ce trebuie, s-a plâns ea.

— Dacă a sărutat jumătate din fete, iar ele nu spun nimic? Poate că face parte din strategia lor, a zis Tuesday

— Nu cred că toate fetele care tac consideră asta o strategie, am contraccarat eu. Poate că pur și simplu doresc să păstreze acele momente pentru ele.

Kriss a inspirat profund.

— Ce-ar fi dacă ăsta e un joc de-al Oliviei? Am început să ne facem griji, mai ales că nu putem să mergem la Maxon să-l întrebăm dacă a sărutat-o. N-avem cum să știm dacă minte sau nu.

— Crezi că ar face una ca asta? am întrebat-o.

— Dacă a mințit, îmi doresc să mă fi gândit eu prima la o asemenea mișcare, a spus Tuesday pe un ton melancolic.

Kriss a oftat:

— E mai complicat decât credeam.

— Mie-mi spui, am murmurat eu.

— Îmi plac aproape toate fetele din sala asta, dar, când aud că Maxon a făcut ceva cu una dintre ele, îmi doresc brusc să știu cum pot să fiu mai bună decât fata respectivă, a recunoscut ea. Nu vreau să mă considerați competitivă.

— Exact asta îi spuneam și eu lui Tiny zilele trecute, a spus Tuesday. Știu că e puțin timidă, dar e foarte manierată și cred că va fi o prințesă minunată. Nu mă pot supăra pe ea dacă primește mai multe invitații de la Maxon, chiar dacă și

eu îmi doresc coroana.

Eu și Kriss am făcut un schimb de priviri, și mi-am dat seama că amândouă ne gândeam la același lucru. A spus *coroana*, nu *pe el*. Dar am renunțat la critici, deoarece partea a doua a micului ei discurs a atins o temă comună.

— Vorbesc cu Marlee tot timpul despre asta. Suntem foarte conștiente de marile calități pe care le au celelalte fete.

Ne-am uitat unele la altele și ceva părea diferit. Brusc, nu mai eram atât de geloasă pe Olivia sau enervată pe Celeste. Fiecare fată trecea prin această experiență în felul ei, din motive diferite, după toate probabilitățile, dar măcar treceam împreună.

— Poate că regina Amberly avea dreptate, am spus. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să fim noi înșene. Mi-aș dori ca Maxon să mă trimită mai degrabă acasă decât să mă țină aici și să fiu altcineva.

— Adevărat, a spus Kriss. Și, la sfârșit, treizeci și patru de fete trebuie să plece. Dacă aș fi ultima care rămâne, mi-aș dori să știu că am avut susținerea tuturor. Cred că ar trebui să ne sprijinim reciproc.

Am încuviințat, știind că avea dreptate. Eram sigură că puteam face asta.

Tocmai atunci, Elise a dat buzna în sală, urmată de Zoe și Emmica. De obicei era foarte calmă și nu ridica niciodată vocea. Acum, în schimb, și-a întors capul și a strigat:

— Uitați-vă la părul meu! Arăta cu degetul spre două ornamente de păr frumoase care erau acoperite de ceea ce păreau a fi pietre prețioase în valoare de mii de dolari. Maxon mi le-a dat, a zis. Nu-i așa că sunt frumoase?

Unele fete erau entuziasmate, altele dezamăgite. Încrederea mea proaspăt dobândită a dispărut complet.

Încercam să nu fiu dezamăgită. La urma urmelor, eu nu promisem cadouri? Nu fusesem sărutată? Dar când în sala au venit mai multe fete, iar noutățile au fost spuse încă o dată, tot ce voiam era să mă ascund. Poate că trebuia să-mi petrec ziua cu slujnicele mele.

Când mă hotărâsem să plec, Silvia a intrat în sală, părând istovită și entuziasmată în același timp.

— Doamnelor! a strigat ea, încercând să ne facă să tăcem. Doamnelor, sunteți toate aici?

Am răspuns da în cor.

— Slavă Domnului, a spus, liniștindu-se. Știu că e un anunț de ultimă oră, dar tocmai am aflat că regele și regina din Swendway vor veni să ne viziteze peste trei zile. După cum știți, suntem înrudiți cu familia lor. De asemenea, familia reginei va veni să vă cunoască în același timp cu ei, așa că palatul va fi plin. Nu avem mult timp pentru pregătiri, așa că anulați-vă planurile din această după-amiază. Lecțiile din Sala Mare vor începe imediat după masa de prânz, a spus ea, iar după asta a plecat.

Ai fi crezut că personalul palatului avusese la dispoziție luni întregi pentru a se pregăti. Pavilioane uriașe fuseseră ridicate în grădină, toată pajiștea fiind ocupată de mese cu mâncare și vin. Soldații erau mai mulți decât de obicei, având alături gărzile regelui și reginei Swendway. Bănuiesc că până și ei știau la ce pericole se expuneau venind la palat.

Într-un cort se aflau tronurile pentru rege, regină și Maxon, dar și pentru regele și regina din Swendway. Regina din Swendway – al cărei nume nu-l puteam pronunța sub nicio formă – era aproape la fel de frumoasă ca regina Amberly și părea să fie o bună prietenă de-a ei. Toți stăteau comozi, cu excepția lui Maxon, care se plimba cu fetele și cu membrii familiei regale.

Prințul părea încântat să-și vadă verișorii, chiar și pe cei mici, care îl trăgeau de sacou și fugeau prin grădină. Își adusese unul dintre aparatele de fotografiat și alerga după copii, făcând multe poze. Aproape toate Alesele îl priveau cu adorație.

— America! a strigat cineva.

M-am întors și le-am văzut pe Elayna și Leah vorbind cu o femeie care semăna izbitor cu regina.

— Vino să faci cunoștință cu sora reginei!

Era ceva în vocea Elaynei, care a făcut să mă cuprindă agitația.

M-am dus într-acolo și am făcut o reverență, iar sora reginei a râs:

— Scumpo, nu-ți face griji. Nu eu sunt regina aici. Sunt Adele, sora mai mare a lui Amberly.

Mi-a întins mâna și a sughițat. Vorbea cu un ușor accent, fiind o prezență mângâietoare – îmi dădea sentimentul că mă întorsesem acasă. Era voluptuoasă și se înarmase cu un pahar, care, judecând după privirea ei greoaie, nu era primul.

— De unde sunteți? îmi place accentul dumneavoastră, am spus.

Unele fete din sud aveau un accent asemănător, care mi se părea incredibil de romantic.

— Honduragua. Chiar de lângă coastă. Am crescut în cea mai mică dintre case, a spus ea. Și uită-te la sora mea acum. Uită-te la mine, a continuat, arătând spre rochia cu care era îmbrăcată. Ce mai schimbare!

— Eu locuiesc în Carolina, dar părinții mei m-au dus odată pe coastă. Mi-a plăcut mult, i-am spus.

— O, nu, nu, nu, copilă, a spus ea, dând din mână.

Elayna și Leah se abțineau cu greu să nu râdă. În mod evident, nu credeau că sora reginei ar trebui să fie atât de familiară.

— Plajele din mijlocul Illeei sunt nimic în comparație cu cele din sud. Trebuie să le vezi într-o bună zi.

Am zâmbit și am dat din cap, gândindu-mă că mi-ar fi plăcut să văd mai multe orașe din țară, dar mă îndoiam că acest vis avea să se realizeze vreodată. La scurt timp, unul dintre copiii lui Adele a venit și a luat-o de-acolo, iar Elayna și Leah au explodat în hohote de râs.

— Nu e amuzantă? a întrebat Leah.

— Nu știu. Pare prietenoasă, i-am răspuns, ridicând din umeri.

— E vulgară, a zis Elayna. Ar fi trebuit să auzi ce-a spus înainte să vii tu.

— De ce nu-ți place?

— Ai zice că nu s-a șlefuit prea mult de-a lungul anilor. Cum de a scăpat de ochiul vigilant al Silviei? a spus Leah pe un ton batjocoritor.

— Dacă vrei să-ți aduc aminte, s-a născut în Patru. La fel ca tine, i-am trântit-o eu.

Expresia îngâmfată i s-a șters de pe chip și dădea semne că pricepe că ea și Adele nu erau chiar atât de diferite. În schimb Elayna, care era din Trei, a continuat să vorbească:

— Poți fi sigură că, dacă eu voi câștiga, ai mei vor fi ori educați, ori deportați. Nu i-aș permite vreunui dintre ei să mă facă de răs în halul ăsta.

— Ce e atât de stânjenitor? am întrebat-o.

Elayna a inspirat profund:

— E beată. Regele și regina din Swendway sunt aici. Ar trebui să fie băgată într-o cușcă.

Hotărâsem că era suficient și m-am îndepărtat pentru a căuta un pahar de vin. Când am pus mâna pe unul, am privit prin jur și n-am găsit niciun loc în care să mă pot duce. Toată recepția asta era frumoasă, interesantă și complet plictisitoare.

M-am gândit la ceea ce spusese Elayna. Dacă urma să trăiesc la palat, aveam să-i cer familiei mele să se schimbe? M-am uitat la copiii care alergau de colo-colo, la oamenii care stăteau de vorbă. Oare nu voiam că sora mea, Kenna, să fie exact cine era, iar copiii ei să se bucure de toate astea indiferent de felul în care se comportau?

Cât de mult avea să mă schimbe viața de la palat?

Oare Maxon își dorea să mă schimb? De aceea le săruta și pe celelalte fete? Pentru că anumite lucruri nu erau în regulă cu mine?

Alegerea avea să fie la fel de iritantă și de aici înainte?

— Zâmbește!

M-am întors, iar Maxon mi-a făcut o poză. M-am dat înapoi de uimire. Poza asta făcută pe neașteptate a umplut paharul, iar eu m-am întors cu spatele.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Maxon, lăsând aparatul jos.

Am ridicat din umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Pur și simplu azi nu vreau să fac parte din Alegere, i-am răspuns scurt.

Zăpăcit, Maxon s-a apropiat de mine și a coborât tonul.

— Vrei să vorbim? Aș putea să mă trag de ureche chiar

acum, s-a oferit el.

Am oftat și am încercat să zâmbesc.

— Nu, am nevoie de puțin timp să mă gândesc.

Am dat să plec.

— America, a spus el.

M-am oprit și m-am întors.

— Am făcut ceva?

Am șovăit. Era o idee bună să-l întreb de ce o sărutase pe Olivia? Trebuia oare să-i mărturisesc cât de încordată mă simțeam în preajma fetelor, de când lucrurile se schimbaseră între noi? Sau că nu doream să mă schimb sau să le cer membrilor familiei mele să o facă? Eram pe punctul de a da totul afară, când o voce stridentă s-a auzit din spatele nostru.

— Maiestatea Voastră?

Ne-am întors și am văzut-o pe Celeste, vorbind cu regina din Swendway. Era clar că voia să poarte această conversație cu Maxon lipit de brațul ei. I-a făcut semn, invitându-l acolo.

— De ce nu dai fuga? am spus, enervarea făcându-se simțită în tonul meu.

Maxon s-a uitat la mine. Expresia de pe fața lui mi-a reamintit că asta făcea parte din aranjament. Trebuia să-l împart.

— Ai grijă cu fata aceea!

Am făcut o mică reverență și am plecat.

M-am îndreptat spre palat, dar, în timp ce mergeam, am văzut-o pe Marlee. Nu voiam să vorbesc cu ea, dar am observat că stătea în soarele arzător pe o bancă din apropierea zidului din spate, cea mai apropiată ființă umană fiind un tânăr soldat aflat la câteva sute de metri.

— Marlee, ce faci? Treci sub un cort înainte să-ți arzi pielea.

Mi-a oferit un zâmbet politicoș:

— Sunt fericită aici.

— Nu, zău, am spus, luând-o de braț. Arăți ca părul meu. Ar trebui...

Marlee și-a smuls mâna din strânsoarea mea, dar a vorbit pe un ton blând:

— America, vreau să stau aici. Așa-mi place.

Am observat că încerca să-și ascundă iritarea. Eram sigură că nu era supărată pe mine, dar ceva tot se întâmpla.

— Bine. Încearcă măcar să te protejezi. Arsurile provocate de soare ustură, i-am spus, încercând să-mi maschez frustrarea, și am pornit spre palat.

Odată ajunsă înăuntru, m-am hotărât să mă duc în Salonul Doamnelor. Nu puteam să lipsesc prea mult timp, dar cel puțin aveam la dispoziție o încăpere goală. Dar, când am intrat, am dat de Adele care se uita pe fereastră. S-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

M-am dus și m-am așezat lângă ea.

— Vă ascundeți?

A zâmbit:

— Oarecum. Voiam să vă cunosc și să-mi revăd sora, dar nu-mi place când lucrurile astea devin prea oficiale. Mă fac să nu mă simt în largul meu.

— Nici eu nu sunt o mare fană a lor. Nu m-aș vedea făcând tot timpul așa ceva.

— Te cred, a spus ea pe un ton plictisit. Tu ești cea din Cincinnati, nu?

Nu a spus-o ca pe o insultă. Mă întrebasese mai mult pentru a afla dacă eram în aceeași situație ca și ea.

— Da, eu sunt aceea.

— Îmi amintesc fața ta. Ai fost amabilă la aeroport. Este exact ce ar fi făcut și ea, a spus, dând din cap spre regină, care se afla afară. A oftat: Nu știu cum reușește. E mai puternică decât știe lumea.

Am văzut-o ridicându-și sticla de vin și luând o înghițitură.

— Pare puternică, dar și manierată.

Adele radia:

— Da, dar e mai mult decât atât. Uită-te la ea acum!

M-am uitat la regină. Am observat că privea de-a lungul pajiștii. Mi-am dat seama că-l urmărea pe Maxon. Fiul ei stătea lângă Celeste și vorbea cu regina din Swendway în timp ce unul dintre verișorii săi era agățat de piciorul lui.

— Ar fi fost un frate minunat, a spus ea. Amberly a suferit trei avorturi. Două înaintea lui, unul după el. O

macină gândul ăsta. Iar eu am șase copii. Mă simt vinovată de fiecare dată când vin aici.

— Sunt sigură că nu vă consideră vinovată. Pun pariu că e fericită de fiecare dată când veniți s-o vizitați, am asigurat-o eu.

S-a întors spre mine:

— Știi ce o face fericită? Voi. Știi ce vede acolo? O fiică. Știe că atunci când toate astea se vor termina, va avea doi copii.

M-am uitat din nou la regină.

— Credeți? Pare un pic distantă. Nici măcar n-am vorbit cu ea până acum.

Adele a încuviințat.

— Ai puțină răbdare. E îngrozită de gândul că se va atașa de voi, iar pe urmă va trebui să vă vadă plecând. Când grupul se va mai micșora, îmi vei da dreptate.

M-am uitat din nou la regină. Iar apoi la Maxon. Înapoi la rege. Și pe urmă la Adele.

Îmi treceau multe lucruri prin cap. *În primul rând, mi-am zis, familiile sunt familii, indiferent de caste. Apoi, mamele au grijile lor de dus pe umeri. Nu vreau să urăsc nicio fată de-aici, indiferent cât de rea ar fi.* M-am gândit că toată lumea de-aici trebuia să afișeze o expresie neînfricată, dintr-un motiv sau altul. Și că Maxon îmi făcuse o promisiune.

— Scuzați-mă. Trebuie să vorbesc cu cineva.

A mai luat o gură de vin și mi-a făcut cu mâna. Am zbughit-o din sală, ieșind din nou în soarele orbitor. L-am căutat din priviri preț de o clipă și am descoperit că verișorul lui mai mic începuse să-l fugărească în jurul unui arbust. Am zâmbit și m-am apropiat încetisor.

În cele din urmă, Maxon s-a oprit, ridicându-și mâinile în aer, recunoscând că fusese înfrânt. În timp ce râdea, s-a întors și m-a văzut, încă zâmbind. Când privirile ni s-au întâlnit, zâmbetul i s-a evaporat. S-a uitat lung la mine, încercând să-și dea seama în ce stare mă aflam.

Mi-am mușcat buzele și am privit în jos. Era clar că asumându-mi rolul de Aleasă acceptasem să fac față unor emoții și sentimente pentru care nu eram pregătită.

Indiferent cât de greu era, încercam să nu dau vina pe alții, în special pe Maxon.

M-am gândit la regină – gazdă perfectă pentru capete încoronate, rude, o adunătură de fete, toate în același timp. Organiza evenimente și susținea cauze. Își sfătuia soțul, fiul, țara. Și, pe deasupra, se născuse în Patru și avusese de înfruntat multe obstacole, dar nu permisesese niciodată castei din care provenea sau problemelor din prezent să-i stea în cale.

Am mijit ochii și am zâmbit. Mi-a zâmbit la rândul lui și i-a șoptit ceva băiețelului, care s-a întors imediat și a luat-o la fugă. Maxon a ridicat o mână și s-a tras de o ureche. Eu am procedat la fel.

Capitolul 20

Familia reginei a mai stat câteva zile, iar oaspeții din Swendway, o săptămână întreagă. Au apărut și la *Actualități*, vorbind despre relațiile internaționale și despre acțiunile prin care își doreau să aducă pacea în sânul ambelor națiuni.

Mă aflu la palat de o lună, dar mă simțeam ca acasă. Mă acomodasem cu noul climat. Atmosfera din palat era extraordinară, ca și cum ar fi fost tot timpul sărbătoare. Septembrie era pe sfârșite și serile deveniseră friguroase, dar era mult mai cald decât acasă. Acest loc imens nu mai reprezenta un mister pentru mine. Sunetele de tocuri pe marmură, clinchetul paharelor de cristal, soldații patrulând – toate astea începeau să devină la fel de normale ca bâzâitul frigiderului sau bătăile de minge ale lui Gerad.

Timpul petrecut în Salonul Doamnelor și mesele cu familia regală deveniseră deja o rutină pentru mine, dar ceea ce se întâmpla de obicei la mijlocul zilei era o noutate.

Petreceam mult timp cântând; instrumentele din palat erau mult mai bune decât cele pe care le aveam acasă. Trebuia să recunosc: aici eram răsfățată. Calitatea sunetului era net superioară. Iar Salonul Doamnelor devenise ceva mai interesant, deoarece regina ne vizitase de vreo două ori până

acum. Încă nu vorbise cu vreuna dintre noi, dar, când venea, se așeza pe fotoliu, înconjurată de slujnicele ei, privindu-ne în timp ce citeam sau conversam.

Iar animozitatea dintre noi dispăruse în mare parte. Începeam să ne obișnuim unele cu celelalte. Într-un final, am aflat care era topul fotografiilor făcute de acea revistă. Am rămas șocată să văd că eram printre fruntașe. Marlee era pe primul loc, urmată de Kriss, Tallulah și Bariel. Celeste n-a vorbit cu Bariel zile întregi când a aflat, dar în cele din urmă toate am dat uitării revista.

Informațiile care circulau de colo-acolo erau singura sursă de tensiune. Fetele care se întâlneau recent cu Maxon nu puteau rezista tentației de a povesti despre micul lor interludiu. După felul în care toată lumea vorbea, ai fi zis că Maxon avea să aleagă vreo șase sau șapte soții. Dar nu toate fetele erau potrivite pentru asta.

De exemplu, Marlee se întâlnise de foarte multe ori cu Maxon, ceea ce enervase pe toată lumea. Cu toate acestea, nu mai era la fel de entuziasmată ca la prima întâlnire.

— America, trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui ce urmează să afli, a zis ea în timp ce ne plimbam prin grădină.

Știam că era ceva serios. Așteptase până ce ne îndepărtasem de Salonul Doamnelor și de soldați.

— Desigur, Marlee. Ești bine?

— Da, sunt bine. Doar că... am nevoie de părerea ta.

Părea neliniștită.

— Ce s-a întâmplat?

Și-a mușcat buzele:

— E vorba de Maxon. Nu sunt sigură că va funcționa.

Și-a lăsat privirea în jos.

— De ce crezi asta? am întrebat-o îngrijorată.

— Ei bine, pentru început, eu nu... nu simt *nimic*, înțelegi? Nicio scânteie, nicio legătură.

— Maxon poate fi un pic timid. Trebuie să-i acorzi timp.

Era adevărat. Eram surprinsă că nu știa asta.

— Nu, vreau să spun, cred că *eu* nu-l plac pe *el*.

— Aaa!

Asta era ceva diferit.

— Ai încercat?

Ce întrebare tâmpită!

— Da! Din răspuțeri! Tot aștept acel moment când el va face sau va spune ceva care să mă facă să simt că avem ceva în comun, dar nu se întâmplă niciodată. E chipeș, dar asta nu e de ajuns pentru a clădi o relație. Nici măcar nu știu dacă e atras de mine. Tu știi ce fel de fete îi plac?

M-am gândit puțin:

— Nu. N-am vorbit niciodată despre ce anume caută din punct de vedere fizic.

— Iar asta-i altă chestie! Nu comunicăm niciodată, deși turuie într-una. Se pare că nu prea avem ce să ne spunem. Petrecem mult timp în tăcere, uitându-ne la lucruri sau jucând cărți.

Părea din ce în ce mai îngrijorată:

— Uneori nici nu vorbim. Stăm pur și simplu și nu spunem nimic. Știi, sentimentele de dragoste nu apar peste noapte.

— Poate că în cazul vostru lucrurile se mișcă mai lent.

Încercam să o liniștesc – mai avea puțin și plânga.

— Zău, America, cred că singurul motiv pentru care sunt încă aici e faptul că oamenii mă plac. Cred că părerea lor contează cel mai mult pentru el.

La asta nu mă gândisem, dar părea plauzibil. Cu ceva timp în urmă hotărâsem să ignor ce spuneau oamenii, dar Maxon își iubea poporul. Opinia lor conta mai mult decât își dădeau seama.

— Și în plus, a șoptit ea, între noi totul pare atât de... pustiu.

A început să plângă.

Am oftat și am îmbrățișat-o. Adevărul e că îmi doream din toată inima să rămână, să fie aici cu mine, dar, dacă nu-l iubea pe Maxon...

— Marlee, dacă nu vrei să fii cu Maxon, cred că trebuie să-i spui.

— Oh, nu, nu cred că pot.

— Trebuie. Maxon nu vrea să se căsătorească cu cineva

care nu-l iubește. Dacă nu simți nimic pentru el, trebuie să-i spui.

Ea a clătinat din cap:

— Nu pot pur și simplu să-i cer să plec! Trebuie să stau aici. N-aș putea să mă duc acasă... nu acum.

— De ce, Marlee? Ce te ține aici?

Pentru o clipă m-am întrebat dacă eu și Marlee împărtășeam același secret întunecat. Poate că exista cineva de care ea trebuia să stea departe. Singura diferență era că Maxon știa despre secretul meu. Voiam ca ea să-i spună! Voiam să știu că nu eram singura care ajunsese aici din cauza unor împrejurări ridicole.

Dar lacrimile lui Marlee s-au oprit la fel de brusc cum apăruseră. A suspinat de câteva ori și s-a ridicat. Și-a netezit rochia, și-a îndreptat spatele și s-a întors cu fața spre mine. A arborat un zâmbet larg și călduros și mi-a spus:

— Știi ce? Ai mare dreptate.

A început să meargă cu spatele:

— Sunt sigură că, dacă îi voi acorda suficient timp, lucrurile vor merge ca pe roate. Trebuie să plec. Tiny mă așteaptă.

Marlee aproape că a gonit spre palat. Ce Dumnezeu o apucase?

A doua zi, Marlee m-a evitat. Și următoarea. I-am dat de înțeles că o înțeleg, așezându-mă în Salonul Doamnelor la o distanță apreciabilă și salutând-o ori de câte ori ne întâlneam.

Voiam să știe că putea avea încredere în mine; nu aveam de gând s-o forțez să vorbească.

I-a luat patru zile să-mi ofere un zâmbet trist, recunoscător. Am încuviințat cu o simplă mișcare a capului. Se părea că asta era tot ce-avea să-mi spună în legătură cu ce se petrecerea în sufletul ei.

În aceeași zi, în timp ce stăteam în Salonul Doamnelor, am fost chemată de Maxon. Ar fi o minciună să spun că nu m-am simțit extrem de fericită când am tăiat-o pe ușă și am sărit în brațele lui.

— Maxon! am spus, îmbrățișându-l.

Când m-am retras, el părea puțin încurcat, și știam de ce. În ziua în care părăsisem petrecerea organizată în cinstea familiei regale din Swendway și vorbisem cu el între patru ochi, recunoscusem că aveam dificultăți în a face față emoțiilor. Și îl rugasem să nu mă sărute până când nu eram mai sigură. Știam că îl rănisem, dar el se mulțumise să dea din cap și nu își încălcase promisiunea. Îmi era foarte greu să descifrez acele sentimente când el se purta ca și când era iubitul meu, dar, de fapt, lucrurile nu stăteau așa.

Camille, Mikaela și Laila fuseseră trimise acasă, așa că mai rămăseseră douăzeci și două de fete. Camille și Laila erau, pur și simplu, incompatibile cu el și plecaseră fără să facă prea mare zarvă. Două zile mai târziu, Mikaelei i se făcuse dor de casă și izbucnise în hohote de plâns în timpul micului dejun. Maxon o condusese afară din sală, bătând-o pe umăr. Părea să nu se opună plecării lor, fiind fericit să se ocupe de alte lucruri, inclusiv de mine. Dar amândoi eram conștienți că era un lucru prostesc să mi se dedice trup și suflet când eu nu știam prea bine pentru cine bătea inima mea.

— Cum te simți? m-a întrebat el, făcând un pas înapoi.

— Perfect. Ce faci aici? Nu trebuia să lucrezi?

— Președintele Comitetului de Infrastructură s-a îmbolnăvit, așa că întrunirea a fost amânată. Sunt liber ca pasărea cerului toată după-amiaza.

Ochii îi străluceau de fericire.

— Ce vrei să facem? m-a întrebat, oferindu-mi brațul drept.

— Orice! Există multe lucruri în palat pe care nu le-am văzut. Aveți și cai, nu-i așa? Și un cinematograful. Nu m-ai dus niciodată acolo.

— Hai să mergem! Mi-ar prinde bine puțină distracție. Ce filme îți plac? m-a întrebat în timp ce ne îndreptam spre ceea ce credeam a fi scara ce ducea la demisol.

— Sinceră să fiu, habar n-am. N-am văzut prea multe filme la viața mea. Dar îmi plac cărțile romantice. Și comediiile!

— Romantice, zici?

A ridicat din sprâncene și mi-a aruncat o privire sugestivă. Nu m-am putut abține să nu râd.

Am cotit și am continuat să vorbim. Când ne-am apropiat de ușă, soldații s-au dat la o parte și ne-au salutat. Erau peste doisprezece bărbați. Mă obișnuisem cu ei. Nici măcar faptul că erau atât de mulți nu mă putea distra de la gândul că mă voi distra de minune cu Maxon.

Ceea ce m-a distras, totuși, a fost icnetul care i-a scăpat unuia dintre ei atunci când am trecut pe hol. Eu și Maxon ne-am întors în același timp.

În fața mea era Aspen.

Am tresărit.

În urmă cu câteva săptămâni, îl auzisem din întâmplare pe un administrator din palat vorbind despre detașament. Mă gândisem la Aspen, dar, pentru că nu voiam să întârzii la lecțiile Silviei, îmi văzusem mai departe de drum și uitasem discuția.

Până la urmă fusese luat la detașament. Dintre toate locurile unde ar fi putut ajunge...

Maxon a intervenit:

— America, îl cunoști pe acest tânăr?

Trecuse mai bine de-o lună de când îl văzusem pe Aspen, dar el era, cel cu care îmi imaginasem ani de zile că mă voi căsători, cel care apărea încă în visele mele. L-aș fi recunoscut oriunde. Părea mai mare, ca și când fusese bine hrănit și făcuse mult sport. Părul lui răvășit fusese tuns scurt, aproape zero. Și dacă înainte purta haine la mâna a doua care mai aveau puțin și se desfăceau la cusături, acum era îmbrăcat într-o uniformă curată de soldat din Garda regală.

Era diferit și, în același timp, același. Multe lucruri din jurul lui păreau nelalocul lor. Dar ochii aceia... erau ochii lui Aspen.

Privirea mi-a căzut pe ecusonul de pe pieptul lui: „Ofițerul Leger”.

Totul s-a petrecut foarte repede.

Mi-am păstrat calmul, ca oamenii să nu vadă furia care clocotea în mine – un adevărat miracol. Voiam să-l ating, să-l

sărut, să urlu la el, să-i cer să plece din sanctuarul meu. Voiam să mă topesc și să dispar, dar, de asemenea, voiam să stau *aici*.

Nimic n-avea vreun sens.

Mi-am dres vocea:

— Da. Domnul ofițer Leger e din Carolina. E din orașul meu.

I-am zâmbit lui Maxon.

Fără îndoială că Aspen ne auzise râzând și observase că brațul meu era lipit de al prințului. Putea să creadă ce voia.

Maxon părea că se bucură pentru mine:

— Ei bine, ce surpriză! Bine ai venit, ofițer Leger! Probabil că ești foarte fericit s-o revezi pe campioana orașului.

Maxon a dat mâna cu el.

Fața lui Aspen era ca de piatră.

— Da, Maiestatea Voastră. Foarte mult.

Ce voia să spună cu asta?

— Sunt sigur că și tu ții cu ea, l-a încurajat Maxon, făcându-mi cu ochiul.

— Desigur, Maiestatea Voastră.

Aspen a înclinat puțin capul.

Asta ce voia să mai însemne?

— Perfect. De vreme ce America e din provincia ta, nu mă pot gândi la altcineva în grija căruia s-o las. Am să mă asigur că vei fi pus în serviciul ei. Fata asta refuză să țină o slujnică cu ea noaptea. Am încercat de atâtea ori să-i spun...

Maxon a clătinat din cap spre mine.

Aspen a părut în cele din urmă să se mai relaxeze:

— Nu sunt deloc surprins, Maiestatea Voastră.

Maxon a zâmbit:

— Ei bine, sunt sigur că aveți multe de făcut. Noi o să plecăm. Să aveți o zi bună, domnilor ofițeri!

Maxon a dat ușor din cap și am pornit.

Am avut nevoie de toată voința pentru a nu privi înapoi.

În întunericul cinematografului am încercat să-mi dau seama ce trebuia să fac. Maxon îmi spusese foarte clar încă din noaptea în care îi povestisem despre Aspen că n-ar fi avut

niciun fel de milă pentru cei care s-ar fi purtat urât cu mine. Dacă i-aș fi spus că bărbatul pe care tocmai îl desemnase pentru protecția mea era cel care mă rănise, avea să-l pedepsească? Nu-i puteam face asta lui Maxon. Pusese la punct un întreg sistem de ajutoare pentru țară bazându-se pe poveștile mele despre oamenii flămânzi.

Așa că nu-i puteam spune. Nu aveam să-i spun. Oricât de supărată aș fi fost, îl iubeam încă pe Aspen. N-aș fi suportat să fie rănit.

Era, așadar, mai bine să plec? Situația în care eram mă depășea, în mod clar. Puteam scăpa de Aspen, refuzând să-i mai văd chipul – un chip care avea să mă tortureze în fiecare zi și care nu îmi mai aparținea. Dar, dacă aveam să plec, asta însemna să-l părăsesc și pe Maxon.

Iar Maxon era cel mai bun prieten al meu, poate chiar mai mult de-atât. Nu puteam să plec pur și simplu. În plus, cum aș fi putut să-i explic asta fără să-i spun că Aspen era în palat?

Și mai era și familia mea. Poate că cecurile pe care le primeau în ultimul timp erau mai mici, dar tot se alegeau cu ceva. May îmi spusese într-o scrisoare că tata promitea să organizeze cea mai frumoasă petrecere de Crăciun de până atunci, dar eram sigură că această promisiune venea odată cu mențiunea că un alt Crăciun n-ar fi putut fi niciodată la fel de frumos. Dacă plecam, cine putea spune câți bani ar fi adus fosta mea faimă familiei? Ar fi însemnat să economisim din nou la sânge.

— Nu prea ți-a plăcut, nu-i așa? m-a întrebat Maxon aproape două ore mai târziu.

— Poftim?

— Filmul. N-ai râs deloc.

— Ah!

Am încercat să-mi amintesc ceva, măcar o scenă care îmi plăcuse. Nu îmi aminteam nimic.

— Cred că sunt puțin obosită azi. Îmi cer scuze că ți-am irosit după-amiaza.

— Prostii, a spus Maxon, dând din mână ca pentru a alunga lipsa mea de dispoziție. Îmi face plăcere să mă aflu în

compania ta. Cu toate că n-ar strica dacă ai trage un pui de somn înainte de cină. Ești puțin cam palidă.

Am încuviințat. Mă gândeam să mă duc în camera mea și să nu mai ies niciodată de-acolo.

Capitolul 21

Într-un sfârșit, am hotărât că nu era cea mai bună idee să mă ascund în camera mea. Așa că am coborât în Salonul Doamnelor unde îmi plăcea să stau de obicei, atunci când nu vizitam bibliotecile, nu mă plimbam cu Marlee sau nu mă duceam în camera mea pentru a petrece timpul în compania slujnicilor. Dar acum foloseam Salonul pe post de peșteră. Niciun bărbat, nici măcar soldații, nu aveau voie să intre fără acordul scris al reginei. Era perfect.

Ei bine, a fost perfect timp de trei zile. Fiind atât de multe, era doar o chestiune de timp până când se anunța ziua de naștere a cuiva. A lui Kriss era joi. Probabil că spusese ceva în timpul unei întâlniri cu Maxon – care nu rata niciodată ocazia de a oferi fetelor mici surprize –, iar asta însemna că petrecerea era obligatorie pentru toate Alesele, în consecință, joi dimineața a început agitația, fetele trecând dintr-o cameră în alta, consultându-se în privința rochiilor sau încercând să anticipeze proporțiile petrecerii.

Aparent, nu trebuia să venim cu daruri, dar eu am pregătit ceva drăguț pentru sărbătorită.

În ziua petrecerii, m-am îmbrăcat cu una dintre rochiile mele preferate și am luat vioara cu mine. M-am furișat spre Sala Mare, asigurându-mă că nu mă vede nimeni în timp ce înaintam pe holuri. Când am ajuns în încăperea, m-am uitat în jur, studiindu-i pe soldații care erau aliniați lângă perete. Din fericire, Aspen nu era printre ei. Nu m-am putut abține să nu chicotesc când am văzut atât de mulți bărbați îmbrăcați în uniformă. Se așteptau oare la vreo răzmeriță?

Sala Mare era frumos decorată. Uriașe aranjamente de flori galbene și albe împodobeau pereții, în vase atârinate de aceștia și buchete de flori în aceleași culori erau presărate prin toată încăperea. Ferestrele, pereții și cam tot ce era

nemișcat fusese împodobit cu ghirlande. Am observat că acestea erau confecționate dintr-un material iridescent, nu din hârtie și că pe ele scânteiau nestemate false. Cel puțin, eu, una, nădăjduiam că erau false. Fuseseră aduse și câteva măsuțe, care erau acoperite cu fețe de masă strălucitoare. Bucăți de confetti sclipeau pe mese. De spătarele scaunelor fuseseră legate funde bogat ornamentate.

Într-un colț, un tort imens alb cu galben aștepta să fie tăiat. Lângă el, pe o măsuță, se aflau câteva cadouri pentru sărbătorită.

Un cvartet de coarde fusese instalat lângă perete, ceea ce făcea inutil cadoul meu, iar un fotograf se plimba prin sală, immortalizând momentele pentru public.

Atmosfera din sală era jucăușă. Tiny – care până acum nu reușise să se apropie de nimeni, cu excepția lui Marlee – vorbea cu Emmica și Jenna și părea mult mai însuflețită decât o văzusem vreodată. Marlee stătea lângă o fereastră, semănând cu unul dintre soldații de-afară. Nu părea dispusă să plece de acolo, dar oprea pe toată lumea care trecea pe lângă ea pentru a sta de vorbă. Un grup de fete din Trei – Kayleigh, Elizabeth și Emily – s-au întors spre mine, mi-au făcut semne cu mâna și mi-au zâmbit. Le-am salutat la rândul meu. Toată lumea părea prietenoasă și fericită.

Exceptându-le pe Celeste și Bariel. De obicei erau inseparabile, dar acum una se dusesse într-un capăt al sălii, cealaltă, în altul. Bariel vorbea cu Samantha, iar Celeste stătea singură la o masă, ținând în mână un pahar plin cu un lichid roșu-închis. În mod evident, ratasem ceva între cină și după-amiaza aceea.

Am strâns mai bine cutia viorii și m-am dus în capătul sălii pentru a vorbi cu Marlee.

— Bună, Marlee. E frumos, nu-i așa? am întrebat-o, punând vioara jos.

— Așa e.

M-a îmbrățișat.

— Am auzit că Maxon va veni mai târziu pentru a o felicita personal pe Kriss. Nu e drăguț? Pariez că-i va aduce și un cadou.

Marlee a continuat cu entuziasmul ei tipic. Mă tot întrebam care era secretul ei, dar știam că, dacă va dori vreodată să vorbească despre asta, îmi va spune singură.

Preț de câteva minute am discutat despre nimicuri până când am auzit zarvă la intrarea în sală.

Ne-am întors. Marlee a rămas calmă, dar eu m-am dezumflat complet.

Kriss își alesese rochia cu deosebită grijă, trădând o strategie incredibilă. Celelalte fete erau îmbrăcate în rochii de zi – scurte, ca de domnișoare – ea purta una lungă până în pământ. Lungimea conta însă cel mai puțin. Rochia avea culoarea smântâni, bătând în alb. În păr îi scânteia un șir de bijuterii galbene, prinse în linie dreaptă, care trimiteau în mod subtil la o coroană. Avea un aer matur, regal, arătând ca o mireasă.

Cu toate că nu știam foarte sigur cui îi aparținea inima mea, am simțit un junghi de gelozie. Niciuna dintre noi nu avea să trăiască o experiență similară. Indiferent la câte petreceri sau dineuri aveam să participăm, ar fi fost patetic să încercăm să copiem această înfățișare. Am văzut mâna lui Celeste – cea fără pahar – strângându-se în pumn.

— Arată foarte drăguț, a comentat Marlee.

— Drăguț e puțin spus, i-am zis eu.

Petrecerea a continuat, iar eu și Marlee urmăream atente ce se întâmpla în sală. În mod surprinzător – și dubios –, Celeste s-a lipit de Kriss, vorbind într-una cu ea în timp ce sărbătorita făcea turul sălii, mulțumind tuturor fetelor c-au venit, cu toate că nu avusesem de-ales.

Într-un final au ajuns și în colțul în care ne aflam eu și Marlee, absorbind razele calde ale soarelui care se strecurau pe fereastră. Marlee a îmbrățișat-o pe Kriss.

— La mulți ani! a spus ea.

— Mulțumesc! i-a răspuns Kriss cu aceeași afecțiune și entuziasm.

— Azi ai împlinit nouăsprezece ani, nu? a întrebat-o Marlee.

— Da. Nu m-aș fi putut gândi la un mod mai bun de a sărbători. Mă bucur că se fac poze. Mamei îi va plăcea la

nebuie! Cu toate că ne descurcăm binișor, n-am avut niciodată bani pentru a organiza așa ceva. E atât de frumos!

Kriss era din Patru, ca și Marlee. Nu aveau chiar atâtea limitări ca mine, dar nimic nu se putea compara cu acest eveniment.

— E impresionant, a comentat Celeste. Petrecerea mea de anul trecut a avut ca tematică albul și negrul. Orice urmă de culoare și nu aveai voie să intri pe ușă.

— Uau! a șoptit Marlee, invidioasă.

— A fost minunat. Mâncăruri fine, reflectoare și muzică! Ei bine, am avut-o și pe Tessa Tamble. Ați auzit de ea?

Era imposibil să nu fi auzit de Tessa Tamble. Lansase cel puțin douăsprezece hituri. Uneori urmăream video-clipuri cu ea la televizor, cu toate că mama nu prea era de acord. Considera că eram cu mult mai talentate decât Tessa și o enerva la culme faptul că ea era faimoasă și avea bani, făcând același lucru ca noi.

— E preferata mea! a exclamat Kriss.

— Ei bine, a continuat Celeste, Tessa e o prietenă bună de-a familiei, așa că a venit la petrecerea mea și a dat un concert. Vă dați seama, am fi putut avea în schimb o șleahtă de cântăreți plictisitori din Cincinnati care să ne omoare cheful!

Marlee mi-a aruncat o privire scurtă. Mi-am dat seama că se simțea jenată.

— Vai! a adăugat Celeste, privind-mă. Am uitat. N-a fost cu intenție.

Vocea ei dulce ca mierea mă scotea din pepeni. Eram din nou tentată s-o iau la bătaie... Era mai bine să mă abțin.

— Stai liniștită, i-am răspuns, cât de calm am putut. Și tu, Celeste, ca Doi, ce anume faci? N-am auzit niciodată muzica ta la radio.

— Eu sunt fotomodel, mi-a răspuns pe un ton care sugera că ar fi trebuit să știu asta deja. Nu mi-ai văzut reclamele?

— Nu prea cred.

— Oh, păi, ești din Cincinnati. Bănuiesc că nu vă puteți permite să cumpărați reviste.

Mă durea deoarece era adevărat. Lui May îi plăcea să răsfoiască reviste când mergeam la magazin, dar nu aveam

absolut niciun motiv să le cumpărăm.

Kriss, preluând din nou rolul de gazdă, a schimbat subiectul:

— Știi, America, voiam să te întreb care e domeniul principal de activitate al unui locuitor din Cincinnati.

— Muzica.

— Ar trebui să ne cânti într-o zi!

Am oftat.

— De fapt, mi-am adus vioara ca să îți cânt azi. Mă gândeam că ar fi un cadou drăguț, dar ai deja un cvartet, așa că...

— Oh, cântă-ne! m-a implorat Marlee.

— Te rog, America, e ziua mea! a adăugat și Kriss.

— Dar ei ți-au oferit deja o...

Nu conta că protestam. Kriss și Marlee le spusese deja celor din cvartet să se oprească și le-au chemat pe toate fetele în fundul sălii. Unele dintre ele s-au așezat pe jos, în timp ce altele au tras câteva scaune aproape de colț. Kriss stătea în mijlocul adunării, ținându-și mâinile împreunate, foarte bucuroasă, în timp ce Celeste stătea pur și simplu lângă ea, cu paharul din care încă nu luase nicio înghițitură în mână.

În timp ce fetele se așezau, mi-am pregătit vioara. Membrii cvartetului s-au apropiat pentru a mă susține, iar cele câteva slujnice care serveau s-au oprit din treabă.

Am respirat adânc, am ridicat vioara și am așezat-o sub bărbie.

— Pentru tine, am spus, arătând-o pe Kriss cu arcușul.

Am ținut o clipă arcușul deasupra coardelor, am închis ochii și apoi am început să cânt.

Preț de câteva minute, din mintea mea au dispărut și Celeste cea răutăcioasă, și Aspen care mișuna pe undeva prin palat, și rebelii care încercau să ne atace. Totul se rezuma la câteva note perfecte care curgeau unele după altele, atât de închegate încât ai fi zis că le era frică să nu se piardă. Dar s-au ținut strâns legate, și, în timp ce pluteau, acest dar pentru Kriss s-a transformat într-un dar pentru mine.

Poate că eram din Cincinnati, dar nu eram inutilă.

Am cântat melodia – la fel de familiară ca vocea tatălui

meu sau ca mirosul camerei mele – preț de câteva clipe minunate. Am tras arcușul pentru ultima oară peste coarde, iar apoi l-am ridicat în aer.

M-am întors spre Kriss, sperând că-i plăcuse darul meu, dar nu i-am mai văzut chipul. În spatele micii adunării stătea Maxon. Era îmbrăcat într-un costum gri și ținea sub braț o cutie pentru sărbătorită. Fetele aplaudau, dar eu n-am băgat de seamă. Nu vedeam decât expresia de extaz și venerație de pe fața lui Maxon, care s-a transformat într-un zâmbet destinat doar mie.

— Maiestatea Voastră, am spus, făcând o reverență.

Celelalte fete s-au ridicat în picioare pentru a-l saluta pe Maxon. Imediat s-a auzit un țipăt:

— Oh, nu! Kriss, îmi pare atât de rău, a zis Celeste.

Alesele s-au uitat în aceeași direcție, iar când Kriss s-a întors spre mine, am văzut de ce. Minunata ei rochie era pătată de sus până jos cu punctul din paharul lui Celeste. Arăta ca și cum fusese înjunghiată.

— Îmi cer scuze, m-am întors prea repede. Kriss, n-am vrut. Lasă-mă să te ajut, se scuza Celeste.

În mod normal, aș fi crezut că este vorba doar de un accident, dar, pentru că era implicată Celeste, mi-am dat seama ce se întâmplase.

Kriss și-a dus mâna la gură și a început să plângă, iar apoi a plecat în fugă din sală. Petrecerea se terminase. Maxon s-a dus după ea, cu toate că mi-aș fi dorit să mai rămână.

Celeste își susținea nevinovăția în fața oricui dorea s-o asculte, spunând că fusese o simplă greșeală. Tuesday o aproba, pretinzând că văzuse toată scena, dar fetele nu mai aveau încredere în ea, așa că totul era în zadar. Mi-am pus vioara în cutie și am vrut să plec.

Marlee m-a apucat de mână.

— Cineva ar trebui să facă, totuși, ceva în legătură cu ea.

Dacă, într-adevăr, Celeste putea determina pe cineva ca Anna să recurgă la violență sau dacă își imagina că avea tot dreptul din lume să încerce să-mi scoată rochia sau să facă pe cineva atât de bun ca Marlee să se înfurie, atunci nu avea ce

căuta în Alegere.

Trebuia s-o scot cât mai repede pe fata aia din palat.

Capitolul 22

Crede-mă, Maxon, n-a fost niciun accident.

Eram din nou în grădină, pierzând vremea până la *Actualități*. Îmi luase două zile ca să vorbesc cu el.

— Dar chiar părea că se simte prost. Își cerea scuze într-una, a contracarat el. Cum să nu fie un accident?

Am oftat:

— Crede-mă. O văd pe Celeste în fiecare zi și știu că nu a vrut decât să compromită petrecerea lui Kriss. E foarte competitivă.

— Ei bine, dacă tot ce a urmărit a fost să n-o mai bag în seamă pe Kriss, a dat greș. Am petrecut aproape o oră cu ea. De fapt, am avut parte de niște momente foarte plăcute.

Nu voiam să aud mai multe. Știam că legătura dintre noi era fragilă, dar nu eram pregătită să am de-a face cu ceva care putea să schimbe acest lucru. Cel puțin până aflăm ce anume voiam.

— Și cu Anna cum rămâne? l-am întrebat.

— Cu cine?

— Anna Farmer? A lovit-o pe Celeste, iar tu ai dat-o afară, îți amintești? Anna a fost, cel mai probabil, provocată.

— Ai auzit-o pe Celeste spunând ceva?

Părea sceptic.

— Ei bine... nu. Dar o știam pe Anna și o știu pe Celeste. Crede-mă când îți spun, Anna nu e genul de persoană care să recurgă la violență. Celeste probabil că a jignit-o rău de tot dacă a reacționat așa.

— America, sunt conștient de faptul că tu petreci mai mult timp cu fetele decât mine, dar crezi că le cunoști cu adevărat? Ție îți place să te ascunzi în camera ta sau în bibliotecă. Îndrăznesc să spun că știi mai multe despre slujnicele tale decât despre Alesse.

Probabil că avea dreptate, dar n-aveam de gând să recunosc:

— Nu e corect. Am avut dreptate în privința lui Marlee, nu-i așa? Nu crezi că e drăguță?

A făcut o față lungă.

— Da... se poate spune că e drăguță.

— Atunci de ce nu vrei să mă crezi când îți spun că Celeste a vărsat băutura intenționat?

— America, să nu crezi că te consider mincinoasă. Sunt sigur că ție așa ți s-a părut. Dar lui Celeste i-a părut rău. Iar cu mine s-a purtat mereu foarte frumos.

— Nu mă-ndoiesc, am bombănit printre dinți.

— Suficient, a spus Maxon, oftând. Nu mai vreau să vorbesc despre celelalte fete.

— A încercat să-mi ia rochia, Maxon! m-am plâns eu.

— Am spus că nu mai vreau să vorbesc despre ea! a spus el pe un ton furios.

Atât mi-a fost! Am pufnit și am ridicat brațele în aer, apoi le-am izbit zgomotos de picioare. Eram atât de frustrată, încât îmi venea să urlu.

— Dacă ai de gând să te porți așa, voi găsi pe altcineva care agreează compania mea, a amenințat el.

A vrut să plece.

— Hei! l-am strigat.

— Ba nu!

S-a întors cu spatele la mine și mi-a vorbit pe un ton îndârjit, așa cum nu-mi imaginasem niciodată că o va face:

— Cred că uiți care ți-e locul, Lady America. Ar fi bine dacă ți-ai aminti că eu simt prințul încoronat al Illeei. Sunt domnul și stăpânul acestei țări din toate punctele de vedere, și să fiu al naibii dacă o să-ți permit să mă tratezi așa în propria casă. Nu trebuie să fii de acord cu deciziile mele, dar *le vei tolera*.

S-a întors și a plecat, nevăzând sau nepăsându-i de lacrimile din ochii mei.

În timpul cinei nu m-am uitat la el, dar mi-a fost dificil să nu fac acest lucru și în timpul *Actualităților*. L-am văzut privindu-mă de două ori, și de fiecare dată s-a tras de ureche. Nu i-am întors gestul. Nu voiam să vorbesc cu el. Bănuiam că dorea să mă facă din nou cu ou și cu oțet, și nu aveam nevoie

de asta.

După emisiune, m-am dus în camera mea, fiind atât de supărată pe Maxon, încât nu puteam gândi limpede. De ce nu mă asculta? Mă considera o mincinoasă? Sau și mai grav, credea că Celeste nu putea să mintă niciodată?

Poate că până la urmă Maxon era un băiat ca toți băieții, iar Celeste o fată frumoasă, și asta era tot ce conta. Chiar dacă vorbise despre suflete-pereche, poate că tot ceea ce-și dorea era o parteneră de pat.

Iar dacă el era acel gen de bărbat, de ce îmi mai băteam capul cu asta? Eram o proastă, proastă, proastă! îl sărutasem! îi spuseseam să aibă răbdare! Și pentru ce? Eu doar...

Am cotit spre camera mea și am dat peste Aspen, care aștepta lângă ușa. Toată furia mea s-a topit, transformându-se într-un sentiment bizar de nesiguranță. Regulamentul cerea ca soldații să privească fix în față, dar el se uita la mine cu o expresie de nepătruns.

— Lady America, a șoptit.

— Domnule ofițer Leger.

Cu toate că nu era treaba lui, mi-a deschis ușa. Am trecut încet pe lângă el, fiindu-mi aproape teamă să mă întorc cu spatele și întrebându-mă dacă era cu adevărat acolo. Oricât de mult încercasem să mi-l scot din minte și din inimă, în acest moment voiam să fie cu mine. Când am trecut pe lângă el, l-am auzit inspirând. Un fior mi-a străbătut corpul.

M-a privit lung și a închis ușor ușa.

Nu avea niciun sens să dorm. M-am gândit ore întregi la prostiile pe care le credea Maxon și la cât de aproape se afla Aspen. Habar n-aveam ce să fac. Eram atât de pierdută în gânduri, încât nu mi-am dat seama că se făcuse două dimineața.

Am oftat. Slujnicele mele aveau să muncească dublu pentru a mă face să arăt bine.

Deodată am văzut o lumină care venea de pe hol. Atât de încet, încât am crezut că visez, Aspen a deschis ușa, a intrat, apoi a închis-o în urma lui.

— Aspen, ce faci? am șoptit în timp ce el traversa camera.

O să dai de belea dacă vei fi prins aici!

A continuat să meargă în tăcere.

— Aspen?

S-a oprit în fața patului meu și a pus bastonul jos.

— Îl iubești?

L-am privit lung în ochii care de-abia i se vedeau pe întuneric. Preț de o secundă, habar n-aveam ce să-i răspund.

— Nu.

A dat la o parte pătura cu o mișcare atât grațioasă, cât și violentă. Ar fi trebuit să protestez, dar n-am făcut-o. M-a prins de ceafă, forțându-mă să mă întorc spre el. M-a sărutat cu ardoare, iar toate lucrurile bune din lume s-au așezat la loc. Nu mai mirosea a săpun de casă și era mai puternic decât îmi aminteam, însă fiecare mișcare, fiecare atingere îmi era familiară.

— Te vor omorî pentru asta, am spus eu, gâfâind în timp ce buzele lui călătoreau pe gâtul meu.

— Dacă nu fac asta, voi muri oricum.

Am încercat să mă adun și să-i cer să se oprească, dar știam că avea să fie de prisos, pentru că și eu doream asta. Multe lucruri păreau greșite în legătură cu acest moment – încălcăm o groază de reguli, Aspen avea o altă prietenă, iar între mine și Maxon se înfiripase o idilă –, dar nu-mi păsa. Eram atât de furioasă pe Maxon, iar Aspen părea să-mi aline așa de bine toate durerile, încât i-am permis să-și treacă mâinile peste picioarele mele.

M-am minunat cât de diferit era. Nu mai avusesem niciodată atât de mult spațiu la dispoziție.

Dar chiar și așa, mintea mea era frământată de gânduri. Eram furioasă pe Maxon, furioasă pe Celeste și pe Aspen. La naiba, eram furioasă până și pe Illeá. În timp ce ne sărutam încontinuu, am început să plâng.

Arunci Aspen a început să mă sărute nebunește, și, curând, i-au dat și lui lacrimile.

— Te urăsc, știi asta, nu? am spus.

— Știu, Mer. Știu.

Mer. Când mă atingea în felul ăsta, când îmi pronunța numele așa, simțeam că pluteam prin univers. Indiferent cât

de supărată eram, Aspen îmi amintea de căminul meu.

Am continuat așa vreun sfert de oră, până când el s-a potolit.

— Trebuie să mă întorc. Soldatul care face rondul de noapte se va aștepta să fiu acolo.

— Poftim?

— Există soldați care fac rondul la întâmplare. Aș putea avea douăzeci de minute, aș putea avea o oră. Dacă e un rond scurt, am mai puțin de cinci minute.

— Grăbește-te! l-am îndemnat, ridicându-mă ca să-l ajut să-și netezească părul.

Și-a luat bastonul și am alergat împreună spre ieșirea din cameră. Înainte să deschidă ușă, m-a prins în brațe și m-a sărutat din nou. Simțeam cum raze de soare călătoreau prin venele mele.

— Nu pot să cred că ești aici, am spus. Cum de-ai ajuns să fii soldat la palat?

A ridicat din umeri:

— Se pare că sunt făcut pentru asta. Îi trimit pe toți recruții într-o bază de antrenament din Whites. America, orașul ăla e complet acoperit de zăpadă! Nu se compară cu fulgii pe care-i avem noi acasă. Toți soldații sunt hrăniți, antrenați și testați. Ne-au făcut și niște injecții. Nu știu ce anume conțineau, dar am crescut foarte repede. Se pare că sunt un luptător solid și inteligent. Am avut cel mai mare punctaj din grupa mea.

Am zâmbit cu mândrie:

— Nu sunt deloc surprinsă.

L-am sărutat din nou. Aspen fusese mereu prea bun pentru casta în care se născuse.

A deschis ușa și a verificat culoarul. Părea pustiu.

— Am atât de multe lucruri să-ți spun! Trebuie să vorbim, i-am șoptit.

— Știu. O să vorbim. Va dura ceva timp, dar mă voi întoarce. Nu în seara asta. Nu știu când, dar curând.

M-a sărutat din nou, atât de apăsător, încât aproape că mă durea.

— Mi-a fost dor de tine, a șoptit el, apoi s-a întors la post.

M-am întors în pat amețită. Nu-mi venea să cred ce făcusem. O parte din mine – o parte foarte supărată – simțea că Maxon merita asta cu vârf și îndesat. Dacă voia să-i dea crezare lui Celeste și să mă umilească, atunci în mod clar nu aveam să mai stau prea mult în Alegere. Dacă ea se putea sustrage regulilor, atunci nu mai era nimic care să mă țină. Fiind epuizată, am adormit în câteva secunde.

Capitolul 23

Dimineața următoare m-am trezit simțindu-mă puțin vinovată. Însăpăimântată, de fapt. Faptul că nu răspusesem la semnalul lui Maxon nu însemna că el nu putea să vină în camera mea oricând dorea. Eu și Aspen am fi putut fi prinși foarte ușor. Dacă îl prinseseră deja, iar eu nu știam nimic...

Era un act de înaltă trădare. Iar palatul nu avea decât o singură pedeapsă când venea vorba de trădări.

Pe de altă parte însă, nu-mi păsa. Înainte de a mă trezi de-a binelea, am retrăit fiecare moment petrecut alături de Aspen, fiecare atingere, fiecare sărut. Îmi fusese foarte dor de el.

Îmi doream să fi avut mai mult timp să vorbim. Voiam să știu ce era în mintea lui, cu toate că acum aveam câteva indicii. Era de necrezut – după ce încercasem din răspuțeri să nu-l mai doresc – că *el* încă mă *voia*.

Era sâmbătă, așa că trebuia să merg în Salonul Doamnelor, dar nu mai puteam suporta. Aveam nevoie de timp ca să mă gândesc și știam că mi-ar fi fost imposibil să fac acest lucru în larma de jos. Când slujnicele au intrat în cameră, le-am spus că mă doare capul și că vreau să rămân în pat.

Au fost atât de săritoare, aducându-mi de mâncare și curățând camera în liniște, încât m-am simțit prost că le mințisem. Dar nu aveam de ales. Nu mă puteam întâlni cu regina, cu fetele și, probabil, cu Maxon când singurul lucru la care mă gândeam era Aspen.

Am închis ochii, dar nu am dormit. Am încercat să-mi dau seama ce simțeam. Înainte să ajung la vreo concluzie, cineva

a bătut la ușă. M-am întors pe-o parte și am văzut-o pe Anne întrebându-mă în șoaptă dacă să răspundă sau nu. M-am ridicat imediat, netezindu-mi părul, apoi am încuviințat cu o mișcare a capului.

Mă rugam să nu fie Maxon – mi-era teamă că-mi putea citi pe chip infracțiunile comise –, dar am fost șocată să-l văd pe Aspen intrând pe ușă. Mi-am dat seama că mi-am îndreptat spatele, dar speram că slujnicele nu observaseră acest lucru.

— Îmi cer scuze, domnișoară, i-a spus el lui Anne. Sunt ofițerul Leger. Am venit aici ca să vorbesc cu Lady America despre câteva măsuri de siguranță.

— Sigur că da, a spus ea, zâmbind și făcându-i semn să intre.

Am văzut cu coada ochiului că Mary a înghiontit-o pe Lucy, care a chicotit.

Aspen s-a întors spre ele și și-a dus o mână la cască:

— Doamnelor!

Lucy a înclinat capul, iar obrajii lui Mary au devenit mai roșii decât părul meu, dar n-au răspuns. Anne, cu toate că părea captivată de frumusețea lui Aspen, s-a adunat suficient cât să vorbească.

— Domnișoară, doriți să plecăm?

M-am gândit la asta. Nu voiam să fac un gest imprudent, dar puțină intimitate nu strica.

— Doar pentru câteva minute. Sunt sigură că domnul ofițer Leger nu mă va ține prea mult, am hotărât eu, iar ele au tăiat-o din cameră.

Când ușa s-a închis, Aspen a spus:

— Mi-e teamă că te înșeli. Voi avea nevoie de tine mult timp.

Mi-a făcut cu ochiul.

Eu am clătinat din cap.

— Tot nu-mi vine să cred că ești aici.

Fără să mai piardă vremea, Aspen și-a scos casca și s-a așezat pe marginea patului meu, punând o mână pe așternut, suficient de aproape încât degetele noastre să se atingă.

— Nu m-aș fi gândit niciodată că detașamentul ar fi o binecuvântare, dar, dacă îmi oferă șansa de a-mi cere scuze față de tine, voi fi veșnic recunoscător.

Am împietrit.

Aspen m-a privit adânc în ochi:

— Mer, te rog să mă ierți. Am fost foarte, foarte prost, și am regretat acea noapte din căsuță de îndată ce am început să cobor pe scară. Eram prea orgolios ca să spun ceva, iar pe urmă tu ai fost aleasă... Nu știam ce să fac.

S-a oprit pentru o clipă. Avea lacrimi în ochi. Oare era posibil ca Aspen să fi plâns pentru mine așa cum eu plânsesem pentru el?

— Eu încă te iubesc.

Mi-am mușcat buzele, ținându-mi lacrimile în frâu. Înainte să mă pot gândi la asta, trebuia să fiu sigură de un lucru:

— Și cu Brenna cum rămâne?

Expresia feței i s-a schimbat:

— Poftim?

Am respirat adânc:

— V-am văzut împreună în piață când am plecat. V-ați despărțit?

Aspen a mijit ochii, apoi a izbucnit în râs. Și-a acoperit gura cu mâinile și a căzut pe spate în pat, după care s-a ridicat înapoi și a întrebat:

— Asta crezi tu? Oh, Mer! Căzuse. S-a împiedicat, iar eu am prins-o.

— S-a împiedicat?

— Da, piața era plină, iar oamenii se împingeau. Brenna a căzut peste mine, iar eu am făcut o glumă spunându-i că e o împiedicată, ceea ce știi că e adevărat. Nu a fost niciodată prea agilă.

Mi-am adus aminte că Brenna păruse într-adevăr să-și piardă echilibrul fără niciun motiv aparent. De ce nu mă gândisem la asta?

— De îndată ce m-am eliberat, am luat-o la fugă spre scenă.

Mi-am amintit acele momente, încercarea disperată a lui

Aspen de a se apropia de mine. Nu se prefăcuse deloc. Am zâmbit:

— Și ce anume plănuiai să faci?

A ridicat din umeri:

— Ca să fiu sincer, nu prea m-am gândit la asta. Probabil că voiam să te implor să rămâi. Eram pregătit să mă fac de râs dacă asta însemna că nu aveai să te urci în mașina care te aștepta. Dar am văzut că erai foarte supărată... iar acum înțeleg de ce.

A oftat:

— Nu am putut să merg până la capăt. În plus, m-am gândit că poate o să fii fericită la palat.

A aruncat o privire prin cameră, uitându-se la toate lucrurile frumoase care se presupunea că-mi aparțineau pentru o vreme. Înțelegeam de ce credea asta.

— Apoi, a continuat el, m-am gândit că ne vom împăca atunci când vei reveni acasă.

Părea deodată îngrijorat:

— Eram sigur că vei dori să ieși din competiție de îndată ce era posibil. Dar... n-ai făcut-o.

S-a oprit și s-a uitat la mine, fără să mă întrebe însă cât de apropiați eram eu și Maxon. Ne văzuse deja împreună, dar nu știa că ne sărutaserăm sau că aveam semnale secrete, iar eu nu voiam să-i spun nimic.

— Apoi am fost luat la detașament și mi-am dat seama că nu ar fi fost corect să-ți scriu. Aș fi putut muri aici. Nu voiam să încerc să te fac să mă iubești din nou și apoi...

— Să te iubesc din nou? l-am întrebat pe un ton sceptic. Aspen, n-am încetat niciodată să te iubesc.

Cu o mișcare bruscă, dar tandră, Aspen s-a aplecat și m-a sărutat. Mi-a atins obrazul, lipindu-l de-al lui, și amintirile frumoase din ultimii doi ani mi-au invadat mintea. Eram recunoscătoare pentru că nu se pierduseră.

— Îmi cer scuze, a murmurat el printre sărutări. Mer, îmi cer mii de scuze.

S-a retras ca să mă privească, afișând un zâmbet pe chipul lui perfect. Părea să se întrebe exact ce gândeam și eu: *Ce ne facem acum?*

Tocmai atunci, ușa s-a deschis, iar slujnicele au observat cât de aproape se afla Aspen. Eram îngrozită.

— Slavă Domnului că v-ați întors! le-a spus el, apucându-mi mai bine obrazul înaintea să-mi pună mâna pe frunte. Domnișoară, nu cred că aveți febră.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Anne speriată, în timp ce se îndrepta iute spre mine.

Aspen s-a ridicat:

— A început să-mi spună că nu se simte bine, că o doare capul.

— Domnișoară, vi s-a agravat durerea de cap? a întrebat Mary Sunteți atât de palidă!

Normal că eram. Din clipa în care ne văzuseră împreună, sângele mi se scursese din obraji. Dar Aspen, reacționând imediat, salvase situația într-o secundă.

— Voi aduce medicamentul, a spus Lucy, grăbindu-se spre baie.

— Domnișoară, vă rog să mă iertați, a spus Aspen când slujnicele au trecut la treabă. Nu doresc să vă mai deranjez. Voi reveni când vă veți simți mai bine.

Uitându-mă la el, vedeam același chip pe care îl sărutasem de mii de ori în căsuța din copac. Lumea care ne înconjură era cu totul nouă, dar legătura noastră era aceeași dintotdeauna.

— Vă mulțumesc, domnule ofițer, am spus pe un ton slab.

A plecat, înclinându-și ușor capul.

Curând, slujnicele se agitau în jurul meu, încercând să vindece o boală inexistentă.

Nu mă durea capul, ci inima. Dorința de a mă afla în brațele lui Aspen era atât de familiară, de parcă n-o uitasem niciodată.

M-am trezit în toiul nopții, după ce Anne mă zgâlțâise bine.

— Ce...?

— Vă rog, domnișoară, trebuie să vă treziți!

Era frenetică, îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Sunteți bine?

— Suntem din nou atacați. Trebuie să vă ducem la

demisol.

Eram amețită; nu eram sigură că auzisem bine. Dar am observat că, în spatele ei, Lucy plângea.

— Au intrat în palat? am întrebat-o cu neîncredere.

Plânsetul de jale al lui Lucy era singura confirmare de care aveam nevoie.

— Ce facem? am întrebat.

Un val de adrenalină m-a trezit de tot, așa că am sărit din pat. Mary m-a ajutat să mă încălț, iar Anne mi-a pus un halat pe umeri. Tot ce gândeam era: *Nord sau Sud? Nord sau Sud?*

— Pe culoar, în colț, există un pasaj. Vă va duce direct în sala de refugiu de la demisol. Soldații de-acolo vă așteaptă. Familia regală probabil că e deja acolo, la fel și celelalte fete. Grăbiți-vă, domnișoară!

Anne m-a scos pe culoar și a împins într-un perete. Zidul s-a mișcat, precum intrarea într-un pasaj secret din romanele polițiste. Evident, dincolo de perete se afla o scară. Tiny a ieșit în grabă din camera ei și a luat-o la fugă prin pasaj.

— În ordine, să mergem, am spus.

Anne și Mary mă priveau, uimite. Lucy tremura atât de tare, că de-abia mai putea sta în picioare.

— Să mergem, am repetat eu.

— Nu, domnișoară. Noi o luăm pe altă parte. Trebuie să vă grăbiți înainte ca ei să ajungă aici. Vă rog!

Știam că, dacă erau găsite, aveau să fie cel puțin rănite, dacă nu chiar omorâte. Nu suportam acest gând. Poate că eram puțin obraznică, dar, dacă Maxon renunțase la ideile lui și luase unele măsuri, existau șanse ca el să le accepte prezența. Chiar dacă aveam să ne certăm. Poate că mă bazam prea mult pe generozitatea lui, dar n-aveam de gând să le las în urmă. Frica m-a făcut să mă mișc mai repede. Am apucat-o pe Anne de mână și am tras-o înăuntru. S-a împiedicat, dar nu m-a putut opri, deoarece le-am luat după mine și pe Mary și Lucy.

— Mișcați-vă! le-am spus.

Au început să meargă, dar Anne protesta într-una:

— Domnișoară, nu ne vor lăsa să intrăm! Locul ăsta e

doar pentru familie... Ne vor spune să plecăm!

Dar nu-mi păsa ce zicea. Indiferent unde era ascunzătoarea lor, eram sigură că refugiul familiei regale era mai sigur.

Scara era luminată din loc în loc, dar chiar și-așa, aproape că am căzut de câteva ori în graba mea. Îmi făceam griji. Cât de bine cunoșteau rebelii palatul? Știau oare de existența acestor pasaje secrete? Lucy era pe jumătate paralizată, așa că am luat-o de mână.

Nu mi-am putut da seama cât timp ne-a luat până am ajuns jos, dar, într-un sfârșit, pasajul a dat într-o încăpere largă. Acolo erau alte scări, iar celelalte fete alergau spre ceea ce părea a fi o ușă extrem de groasă. Am luat-o la goană spre refugiu.

— Vă mulțumim că ați adus-o pe această fată. Puteți pleca, le-a spus un soldat slujnicilor mele.

— Nu! Simt cu mine. Și vor rămâne aici, am zis pe un ton autoritar.

— Domnișoară, ele au locurile lor, a sărit el.

— Bine. Dacă ele nu intră, nu voi intra nici eu. Sunt sigură că prințul Maxon vă va fi recunoscător când va afla că lipsesc din cauza voastră. Să mergem, doamnelor.

Le-am luat de mână pe Mary și Lucy. Anne împietrise.

— Așteptați! Așteptați! în regulă, intrați. Dar dacă va obiecta cineva, dumneavoastră veți răspunde.

— Nicio problemă, am spus.

M-am întors și am intrat cu capul sus în încăpere.

Înăuntru era agitație. Unele fete plângeau, altele se rugau. Regele și regina erau înconjurați de și mai mulți soldați. Lângă ei, Maxon o ținea pe Elayna de mână. Părea puțin speriată, dar era evident că atingerea lui o calma. Am observat că familia regală stătea foarte aproape de ușă. Mă întrebam dacă se aplica aceeași regulă ca pe vapoare, căpitanul fiind cel care nu părăsea puntea în caz de dezastru. Păreau dispuși să facă orice pentru a ne menține la suprafață, dar, dacă aveam să ne scufundăm, ei erau primii care s-ar fi înecat.

M-au văzut când am intrat și au observat că nu eram

singură. M-am uitat la ei, am dat din cap o dată, apoi mi-am văzut de drum cu capul sus. Mi-am dat seama că, atâta timp cât păream sigură pe mine, nimeni nu avea să mă ia la întrebări.

Dar m-am înșelat.

Făcusem de-abia trei pași când Silvia a intrat în cameră. Părea incredibil de calmă. Era evident că pentru ea era doar o simplă rutină.

— Bun. Avem ajutoare. Fetelor, vă rog să vă duceți imediat la rezervele de apă din spate și să începeți să serviți răcoritoare familiei regale și Aleselor. Haideți, duceți-vă! a ordonat ea.

— Ba nu!

M-am întors spre Anne și i-am dat primul meu ordin:

— Anne, te rog să iei niște băuturi și să le duci regelui, reginei și prințului, iar apoi mi te vei alătura.

M-am întors spre Silvia:

— Alesele pot avea singure grijă de ele însele. Au ales să-și abandoneze slujnicele, așa că o să ajungă prin forțe proprii la afurisita aia de apă. Anne, Lucy și Mary vor sta cu mine. Haideți, doamnelor.

Știam că fiind atât de aproape de familia regală probabil că fusesem auzită. În strădania mea de a avea autoritate vorbisem puțin cam prea tare. Dar nu-mi păsa dacă mă considerau nepoliticoasă. Lucy era mai înspăimântată decât jumătate dintre Alese. Tremura toată și nu aveam de gând să o las să servească în starea în care se afla.

Poate că de vină era experiența mea de soră mai mare, dar simțeam nevoia de a le proteja pe aceste fete.

Am găsit un loc în spatele încăperii. Refugiul nu era pregătit să le găzduiască și pe Alese, deoarece nu existau suficiente scaune. Dar am văzut rezervele de alimente și de apă și mi-am dat seama că, în caz de nevoie, ne-ar fi ajuns pentru câteva luni bune.

Grupul refugiaților arăta caraghios. Câțiva oficiali lucraseră până târziu în noapte și erau îmbrăcați în costume. Chiar și Maxon era îmbrăcat elegant. În schimb, aproape toate fetele erau înveșmântate în cămășile de noapte subțiri

care te ajutau să dormi în căldura din camerele de sus. Câteva dintre ele nu reușiseră să pună mâna pe un halat. Mie tot îmi era puțin frig.

Multe dintre Alese se adunaseră în față. Ar fi fost primele victime, dacă ar fi reușit cineva să treacă de ușă. Dar dacă nu se întâmpla nimic, timpul petrecut chiar în fața lui Maxon ar fi fost de neprețuit! Câteva stăteau mai aproape de noi și am constatat că se aflau în aceeași stare ca Lucy – tremurau, plângeau și erau îngrijorate până la Dumnezeu și înapoi.

Am strâns-o pe Lucy cu o mână, iar Mary a îmbrățișat-o. Nu era nimic de spus, așa că am păstrat tăcerea, ascultând zgomotele din încăpere. Amestecul de voci îmi aducea aminte de prima zi petrecută aici, când fuseserăm transformate. Am închis ochii și am încercat să-mi aduc aminte de acea zi în încercarea de a fi la fel de calmă precum păream.

— Sunteți bine?

M-am uitat în sus și l-am văzut pe Aspen, strălucind în uniforma lui. Tonul lui era oficial și nu părea deloc îngrijorat. Am oftat:

— Da, mulțumesc.

Preț de câteva clipe n-am spus nimic, privind oamenii care încercau să se așeze cât mai comod. Mary era epuizată – deja adormise, sprijinindu-se de Lucy, care se mai liniștise puțin, în ciuda celor întâmplate. Se oprise din plâns și-l privea pe Aspen cu un soi de uimire.

— A fost frumos din partea dumneavoastră să vă luați și slujnicele. Nu toată lumea e atât de bună cu oamenii pe care îi consideră inferiori, a spus el.

— Castele n-au însemnat niciodată prea mare lucru pentru mine, am răspuns eu șoptit.

El mi-a zâmbit.

Lucy a inspirat ca și când ar fi vrut să-i adreseze o întrebare lui Aspen, dar un strigăt puternic s-a auzit deodată. Un soldat care se afla în celălalt capăt al încăperii ne-a rugat să facem liniște.

Aspen s-a îndepărtat, ceea ce era un lucru bun. Mă temeam să nu ne vadă cineva.

— Dânsul e soldatul de mai devreme, nu? a întrebat Lucy.

— Da, așa e.

— Am văzut că în ultima vreme vă păzește camera. E incredibil de prietenos, a comentat ea.

Eram sigură că atunci când se întâlnea cu slujnicele mele, Aspen le vorbea la fel de frumos cum îmi vorbea și mie. La urma urmelor, ei toți făceau parte din Șase.

— E foarte chipeș, a adăugat ea.

Am zâmbit și mă pregăteam să spun ceva, dar același soldat ne-a cerut din nou să facem liniște. După ce și ultimele murmure s-au stins, s-a auzit un sâsâit îngrozitor.

Imediat mi-am dat seama ce se întâmpla. La suprafață se dădeau lupte. Am ciulit urechile pentru a auzi focuri de armă sau orice alt indiciu care mi-ar fi putut spune din ce regiune veneau atacatorii. Le-am strâns mai tare pe fetele de lângă mine, ca și cum împreună ne-am fi putut proteja de pericolele care ne pășteau.

Larma de sus a ținut ore întregi. Singurul care se mișca prin încăpere era Maxon, care mergea la fiecare fată pentru a vedea cum se simte. Când a ajuns la noi, Ann și Mary dormeau, răpuse de stres și oboseală. Lucy era trează și din când în când vorbeam cu ea în șoptă, mai mult citind de pe buze. Pe măsură ce se apropia de noi, Maxon zâmbea văzând mulțimea de fete rezemate de mine. Sentimentele mele de vinovăție au fost înlocuite de un val de recunoștință. Eram așa de bucuroasă că era bine. Maxon s-a aplecat și m-a întrebat la ureche:

— Ești bine?

Am încuviințat. S-a uitat la Lucy, după care s-a aplecat peste mine ca să vorbească cu ea. Am inspirat. Mirosul lui Maxon nu provenea dintr-o sticlută de parfum. Nu era scortişoară, vanilie sau, mi-am amintit eu imediat, săpun de casă. Avea propriul miros, un amestec de substanțe care emana din el.

— Și tu? a întrebat-o el pe Lucy.

Fata a dat din cap.

— Ești surprinsă că te afli aici?

I-a zâmbit lui Lucy, ușurând situația, altfel de neînchipuit.

— Nu, Maiestatea Voastră. Nu cu dânsa, a spus Lucy arătând spre mine.

Maxon s-a întors să mă privească, iar chipul lui era incredibil de aproape de mine. Nu mă simțeam în largul meu. Ne puteau vedea prea mulți oameni; inclusiv Aspen. Dar momentul a trecut, iar el s-a întors înapoi spre Lucy:

— Știu ce vrei să spui.

Maxon a zâmbit din nou. Arăta ca și când voia să spună mai multe, dar s-a răzgândit și a dat să se ridice.

L-am prins repede de mână și i-am șoptit:

— Nord sau Sud?

— Îți aduci aminte de ședința foto? mi-a șoptit el la rându-i.

Șocată, am dat din cap. Rebelii își croiseră drum prin nord-vest, arzând lanuri și măcelărind oamenii care le stăteau în cale. „Dați-le de urmă”, spusese prințul. Acești ucigași înaintaseră ușor-ușor spre palat în tot acest timp, iar noi nu îi putuserăm opri. Erau asasini. Erau sudici.

— Să nu spui nimănui!

S-a ridicat, îndreptându-se spre Fiona, care plângea.

Am început să respir normal, încercând să mă gândesc cum am fi putut scăpa în cazul în care ajungeau în refugiu, dar pe cine păcăleam? Dacă rebelii reușeau să ajungă aici, jos, totul avea să se termine. Nu puteam decât să așteptăm.

Orele treceau... Habar nu aveam cât era ceasul, dar oamenii care reușiseră să doarmă cât de cât s-au trezit, iar noi, cei care încercaserăm să fim puternici, începeam să dăm semne de epuizare totală.

În cele din urmă, ușa s-a deschis, iar câțiva soldați au fost trimiși să investigheze. A mai trecut ceva timp până când palatul a fost verificat de sus până jos, dar în cele din urmă s-au întors.

— Doamnelor și domnilor, a strigat unul dintre soldați, rebelii au fost înfrânți. Vă rugăm să vă întoarceți în camerele dumneavoastră folosind scările din spate. Dincolo e multă mizerie și sunt mulți răniți. Ar fi mai bine dacă ați evita sălile și holurile principale până ce vor fi curățate. Dacă sunteți participante în Alegere, vă rog să vă îndreptați spre

camere și să stați acolo până la noi înștiințări. Am vorbit cu bucătarii, iar mâncarea vă va fi adusă în decurs de o oră. Rog tot personalul medical să meargă cu mine în aripa destinată spitalului.

Oamenii s-au ridicat și au început să meargă de parcă nimic nu se întâmplase. Unii păreau plictisiți. Exceptând câteva persoane ca Lucy, se părea că nimeni nu fusese tulburat de acest atac, ca și când s-ar fi așteptat la așa ceva.

Camera mea fusese întoarsă cu susul în jos. Salteaua era pe jos, rochiile erau scoase din dulap, iar pozele cu ai mei erau rupte și împrăștiate pe podea. Am căutat borcanul și l-am găsit sub pat, întreg, cu moneda la locul ei. Am încercat să nu plâng, dar ochii mi se umezeau într-una. Ceea ce nu însemna că îmi era teamă, cu toate că acesta era adevărul. Nu-mi plăcea deloc ideea că cineva pusese mâinile pe lucrurile mele și că le stricase.

Ne-a luat ceva timp să punem lucrurile la loc, pentru că eram foarte obosite. Cu toate astea, am reușit. Anne a găsit niște bandă adezivă, să-mi lipesc pozele rupte. După ce am primit-o, mi-am trimis slujnicele la culcare. Anne a protestat, dar n-aveam de gând s-o ascult. Acum, că descoperisem tonul corect pentru a da ordine, nu îmi mai era teamă să-l folosesc.

Odată ce am rămas singură, am început să plâng. Frica, deși în mare parte trecuse, încă mă ținea prinsă în ghearele ei.

Am scos blugii pe care Maxon mi-i făcuse cadou și vreunul dintre tricourile de acasă și m-am îmbrăcat cu ele. Așa mă simțeam un pic mai normală. Părul meu era cam neîngrijit, așa că l-am strâns în coc, lăsând câteva șuvițe să-mi cadă în jurul feței.

Am pus bucățile rupte de hârtie pe pat, încercând să le potrivesc. Era ca și cum aveam patru puzzle-uri diferite în aceeași cutie. Reușisem să reconstitui o poză, când la ușa s-a auzit un ciocănit.

Maxon, am gândit eu. *Sper să fie Maxon*. Am deschis ușa, plină de speranță.

— Bună, scumpo.

Era Silvia. Avea buzele ușor țuguiate, în încercarea de a

mă consola, probabil. A trecut pe lângă mine, iar apoi s-a întors și s-a uitat la hainele pe care le purtam.

— Of, nu-mi spune că și tu pleci, s-a plâns ea. Zău așa, a fost o nimica toată!

A dat din mână, ca și când era ceva lipsit de importanță.

Eu nu consideram acel atac o nimica toată. Putea oare să-și dea seama că plânsesem?

— Nu plec, i-am spus, dându-mi o șuviță după ureche. De ce? Unele fete pleacă?

A oftat:

— Da, până acum trei. Și Maxon, dragul de el, mi-a spus că oricine dorește să plece e liber să o facă. Fetele se pregătesc chiar acum. E atât de amuzant! Ca și cum știa că unele vor pleca. Dacă aș fi în locul vostru, m-aș gândi de două ori înainte să plec pentru o prostie.

Silvia a început să se plimbe prin cameră, atentă la cum era decorată. Prostie? Femeia asta era nebună?

— Ți-au luat ceva? a întrebat ea într-o doară.

— Nu. Au făcut mizerie, dar, din câte îmi dau seama, nu lipsește nimic.

— Prea bine.

A venit lângă mine și mi-a înmănat un telefon portabil:

— E cea mai sigură linie din palat. Sună-i pe-ai tăi și spune-le că ești bine. Dar să nu te lungești. Mai am câteva fete de vizitat.

M-am minunat privind acel obiect micuț. Nu mai ținusem niciodată în mână un telefon portabil. Îi văzusem pe cei din Doi sau Trei vorbind la astfel de aparate, dar nu-mi imaginasem niciodată că o să folosesc și eu unul. Măinile îmi tremurau de emoție. Aveam să le aud vocile!

Am format nerăbdătoare numărul. După tot ceea ce se întâmplase, acest gest m-a făcut să zâmbesc. Mama a răspuns după ce telefonul a sunat de două ori:

— Alo?

— Mamă?

— America! Ești bine? Ne-a sunat un soldat să ne spună că s-ar putea să nu dăm de tine câteva zile și știam că nenorocii ăia de rebeli au ajuns la palat. Ne-am speriat atât

de rău!

A început să plângă.

— Oh, nu plânge, mamă! Sunt bine.

M-am uitat la Silvia. Părea plictisită.

— Așteaptă puțin.

S-au auzit niște mișcări.

— America?

Era May, care plângea. Probabil că avusese o zi proastă.

— May! Oh, May, mi-e atât de dor de tine!

Simțeam că ochii mi se umezesc din nou.

— Credeam că ai murit! America, te iubesc. Promite-mi că n-o să mori, a plâns ea.

— Îți promit.

A trebuit să zâmbesc la un asemenea jurământ.

— Vii acasă? Nu poți să vii? Nu vreau să mai stai acolo.

May pur și simplu mă implora.

— Să vin acasă? am întrebat-o.

Am simțit multe lucruri. Îmi era dor de familie și eram obosită la gândul că trebuia să mă ascund de rebeli. Deveneam din ce în ce mai confuză în ceea ce-i privea pe Maxon și Aspen și nu știam cum să mă descurc cu asta. Cel mai ușor lucru pe care îl puteam face era să plec. Cu toate acestea...

— Nu, May nu pot să vin acasă. Trebuie să rămân aici.

— De ce? a suspinat sora mea mai mică.

— Pentru că așa trebuie, am spus.

— De ce trebuie?

— Pur și simplu... trebuie.

May a tăcut o clipă, rămânând pe gânduri.

— Te-ai îndrăgostit de Maxon?

Preț de un minut am auzit-o din nou pe May cea înnebunită după băieți. Avea să fie bine.

— Aăă, nu sunt sigură în legătură cu asta, dar...

— America! Te-ai îndrăgostit de Maxon! Oh, Doamne!

L-am auzit pe tata strigând pe fundal:

— Poftim?

Iar apoi pe mama:

— Da, da, da!

— May, n-am spus nicioda...

— Știam eu!

May râdea într-una. Și uite-așa, toate temerile ei că mă pierdea s-au evaporat.

— May, trebuie să închid. Și celelalte fete au nevoie de telefon. Dar voiam să știți că simt bine. Vă voi scrie cât de curând, îți promit.

— Bine, bine. Să-mi spui și despre Maxon! Și mai trimite dulciuri! Te iubesc! a strigat ea.

— Și eu te iubesc. Pa!

Am închis telefonul înainte să apuce să-mi mai ceară altceva. Dar când nu i-am mai auzit vocea, mi s-a făcut și mai dor de ea.

Silvia a acționat rapid. În câteva secunde mi-a înșfăcat telefonul și s-a îndreptat spre ușă.

— Ce fată bună! a spus ea, iar apoi a dispărut pe hol.

În mod sigur nu mă simțeam o fată bună. Dar știam că aveam să fiu de îndată ce rezolvam lucrurile cu Aspen și Maxon.

Capitolul 24

Amy, Fiona și Tallulah au plecat în câteva ore. Nu eram sigură dacă viteza era cauzată de eficiența Silviei sau de agitația fetelor. Rămăseserăm nouăsprezece și am simțit deodată că ne mișcăm prea repede. Cu toate astea, nu aș fi putut spune că *totul* avea să se petreacă, totuși, cu repeziune.

Luni am revenit la programul obișnuit. Micul dejun era la fel de delicios ca întotdeauna, și mă întrebam dacă avea să vină vreoa zi când nu mă voi mai bucura de aceste mâncăruri minunate.

— Kriss, nu-i așa că are un gust dumnezeiesc? am întrebat când am luat o gură dintr-un fruct în formă de stea.

Nu mai văzusem așa ceva înainte să vin la palat. Kriss avea gura plină, dar dădea din cap a încuviințare. În această dimineață trăiam o stare de comuniune frățească. Pentru că supraviețuiserăm împreună unui atac atât de virulent, se

părea că legăturile dintre noi fuseseră pecetluite pentru totdeauna. Lângă Kriss se afla Emily, care tocmai îmi dădea mierea. Lângă mine, Tiny mă întreba cu admirație de unde aveam lanțul cu pasărea cântătoare. Atmosfera îmi aducea aminte de familia mea, înainte să o fi pierdut pe Kenna în favoarea unui soț și înainte ca fratele meu, Kota, să fi devenit un măgar: totul era vesel, strălucitor și plin de viață.

Și-am știut că, așa cum spusese Maxon că procedase mama lui, aveam să păstrez legătura cu aceste fete. Mă vedeam interesându-mă cu cine s-au măritat și trimițându-le felicitări de Crăciun. Iar după douăzeci și ceva de ani, dacă moștenitorul lui Maxon era băiat, aveam să le sun ca să le întreb care sunt preferatele lor în Alegere. Și aveam să ne aducem aminte de toate lucrurile prin care am trecut și să râdem de ele de parcă ar fi fost o aventură, nu o competiție.

Lucru curios, singura persoană din sală care nu dădea semne de bucurie era Maxon. Nu se atinsese de mâncare, scrutând în schimb șirurile de fete. Din când în când se oprea și părea să se gândească, apoi continua.

Când a ajuns la rândul meu, m-a surprins uitându-mă la el și mi-a oferit un zâmbet vag. Exceptând scurtul moment din noaptea care trecuse, nu mai vorbiserăm de la cearta noastră, și existau destule lucruri pe care trebuia să ni le spunem. De data asta, trebuia să preiau inițiativa. Cu o privire care spunea că era o rugămintă, nu un ordin, m-am tras de ureche. Expresia lui a rămas neschimbată, dar s-a tras de ureche.

Am oftat ușurată și mi-am mutat privirea spre ușile uriașei încăperi. Așa cum bănuisem, o altă pereche de ochi mă urmărea. Îl văzusem pe Aspen de când intrasem, dar încercasem să nu-l bag în seamă. Cred însă că e imposibil să ignori o persoană la care ai ținut foarte mult.

Maxon s-a ridicat. Mișcarea bruscă a făcut ca scaunul lui să scârțâie suficient de tare cât să atragă atenția tuturor. Când ne-am întors spre el, părea că își dorea să se poată așeza înapoi și să treacă neobservat. Dându-și seama că acest lucru era imposibil, a început să vorbească:

— Doamnelor, a spus el plecându-și capul. Părea cu

adevărat îndurerat. Mi-e teamă că, după atacul de ieri, am fost obligat să mă gândesc serios la Alegere. După cum știți, trei Alese au dorit ieri să plece, iar eu le-am făcut pe plac. Nu-mi doresc să vă țin aici împotriva voinței voastre, în plus, nu mă simt în largul meu să țin o persoană în palat, expunând-o unui pericol permanent, când sunt sigur că nu putem avea niciun fel de viitor împreună.

În sală, confuzia s-a risipit, lăsând loc unei înțelegeri clare, deși nefericite.

— Oare el... a șoptit Tiny

— Da, asta are de gând să facă, i-am răspuns eu.

— Cu toate că mă mâhnește să fac asta, am discutat problema cu familia și cu cei mai apropiați consilieri și am hotărât să transform Alegerea în Elită. Dar, în loc de zece fete, am decis să rămână doar șase, restul urmând să meargă acasă, a spus Maxon pe tonul lui oficial.

— Șase? a icnit Kriss.

— Nu e corect, a șoptit Tiny, fiind pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Am privit prin încăpere și am văzut că fetele plângeau. Celeste își strânsese mâinile pe lângă corp, ca și când se putea lupta pentru locul ei. Bariel închisese ochii și încrucișase degetele, sperând probabil că va atrage simpatia. Marlee, care recunoscuse că nu-i păsa de Maxon, părea extrem de încordată. De ce își dorea atât de mult să rămână?

— Nu vreau să lungesc asta inutil, așa că vor rămâne următoarele: Lady Marlee și Lady Kriss.

Marlee a oftat ușurată și și-a pus mâna pe piept. Kriss a executat un dans fericit și vioi în scaunul ei, aruncând o privire prin jur și așteptându-se să fim fericite. Și am fost, până când mi-am dat seama că două locuri erau deja ocupate. Având în vedere că ne certaserăm, avea să mă trimită acasă? Oare își închipuia viitorul alături de mine? Voiam ca el să se gândească la viitorul nostru? Ce aș fi făcut dacă trebuia să plec?

În tot acest timp, puterea de a pleca stătuse în mâinile mele. Mi-am dat deodată seama cât de important era să rămân.

— Lady Natalie și Lady Celeste, a continuat el, privindu-le pe rând.

Am tresărit când am auzit numele lui Celeste. Nu o putea păstra pe ea și pe mine nu. Îmi venea greu să accept că o ținea în competiție. Era ăsta un semn că aveam să plec? Cearta fusese cauzată de prezența ei aici.

— Lady Elise, a spus el, iar întreaga sală a inspirat, așteptând ultimul nume.

Mi-am dat seama că eu și Tiny ne țineam strâns de mână.

— Și Lady America.

Maxon s-a uitat la mine, iar eu am simțit cum fiecare mușchi din corp mi se relaxează. Tiny a început să plângă imediat, dar nu era singura. Maxon a oftat:

— Pentru celelalte fete îmi pare extrem de rău, dar sper să mă credeți când vă spun că am făcut asta pentru binele vostru. Nu vreau să vă faceți speranțe deșarte și să vă riscați viața. Dacă dintre fetele care pleacă există cineva care dorește să-mi vorbească, voi fi în biblioteca de alături și ne putem vedea de îndată ce terminați de mâncat.

Maxon a ieșit din sală pe cât de repede a putut, fără să alerge. L-am urmărit până când a ajuns în dreptul lui Aspen, apoi atenția mi-a fost distrasă. Aspen părea încurcat și știam de ce. Îi spusese că nu-l iubeam pe Maxon, iar el înțelesese din asta că nici Maxon nu simțea ceva pentru mine. Prin urmare, de ce eram atât de îngrijorată dacă plecam sau rămâneam? Și de ce voia Maxon să mă mai țină?

N-a trecut nici măcar o secundă, iar Emmica și Tuesday au început să alerge după Maxon, fără îndoială dorind să-i ceară explicații. Unele fete plângeau, având în mod evident inimile frânte, și era datoria noastră, a celor care rămâneam, să le consolăm.

Era îngrozitor de stânjenitor. Tiny a sfârșit prin a-și desprinde cu violență mâinile din încleștare și a fugit din încăpere. Speram că nu o să mă urască.

Fetele au plecat în câteva minute, fără să mai mănânce. Nici eu n-am zăbovit, deoarece nu-mi doream să fiu martoră la scenă. Când am trecut de Aspen, mi-a șoptit „Diseară”. Am scuturat ușor din cap și mi-am continuat drumul.

Restul dimineții a fost cam ciudat. Nu avusesem niciodată prietene de care să-mi fie dor. Toate camerele ocupate de la etajul al doilea erau deschise, iar fetele intrau și ieșeau, făcând schimb de scrisori și adrese. Am plâns și am râs împreună, dar până după-amiază palatul se transformase într-un loc mult mai serios decât era când veniserăm acolo.

În aripa unde se afla coridorul meu nu mai rămăsese nimeni, așa că nu se mai auzea nicio slujnică alergând de colo-colo sau uși închizându-se. M-am așezat la masă, citind o carte în timp ce slujnicele mele ștergeau praful. Mă întrebam dacă palatul părea mereu atât de gol. Pustietatea mă făcea să-mi fie dor de familie.

Deodată am auzit o bătaie la ușă. Anne a dat fuga s-o deschidă, privindu-mă ca să se asigure că eram pregătită să primesc musafiri. Am încuviințat.

Când Maxon a intrat, am sărit imediat în picioare.

— Doamnelor, a spus el, privindu-mi slujnicele. Ne reîntâlnim.

Ele au făcut reverențe și au chicotit. Prințul a înclinat capul și s-a întors spre mine. Nu realizasem cât de nerăbdătoare eram să-l revăd. Stăteam lângă masă, amețită.

— Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să vorbesc cu Lady America între patru ochi.

Au urmat alte reverențe și chicote, iar Anne a întrebat — pe un ton care sugera venerație pentru prinț — dacă îi putea aduce ceva. Maxon a refuzat-o, apoi am rămas singuri. El își ținea mâinile în buzunare. Pentru o vreme nimeni n-a spus nimic.

— Mă gândeam că n-o să vrei să mă mai ții, am recunoscut eu în cele din urmă.

— De ce? a întrebat el, părând cu adevărat încurcat.

— Deoarece ne-am certat. Deoarece toată situația dintre noi este ciudată. Deoarece...

Cu toate că tu te întâlnești cu alte cincisprezece femei, tot mă simt ca și cum te-aș înșela, am gândit.

Maxon s-a apropiat ușor, cu un aer gânditor. Când a ajuns lângă mine, m-a luat de mâini și mi-a explicat totul:

— În primul rând, dă-mi voie să-ți spun că-mi cer scuze.

N-ar fi trebuit să țip la tine.

Părea sincer.

— Problema e că tata și unele comitete mă presau deja cu asta, iar eu voiam cu adevărat să iau decizia de unul singur. A fost frustrant să mă lovesc de o altă situație în care părerea mea n-a fost deloc luată în serios.

— O altă situație? l-am întrebat.

— Ei bine, ai văzut alegerile mele. Marlee e preferata publicului, iar acest lucru nu poate fi trecut cu vederea. Celeste e o tânără foarte puternică și provine dintr-o familie excelentă cu care putem colabora. Natalie și Kriss simt niște fete încântătoare, foarte potrivite și preferate de unii membri ai familiei mele. Elise are legături în Noua Asie. De vreme ce încercăm să punem capăt războiului, ăsta e un lucru de luat în considerare. Pentru această decizie s-a discutat foarte mult și am fost încolțit din toate părțile.

Pentru alegerea mea nu exista nicio explicație și aproape că n-am cerut-o. Știam că în primul rând eram prieteni și că eu nu aveam niciun atu care să poată fi folosit politic. Dar trebuia să aud cuvintele, ca să pot lua eu înșămi o decizie. Nu l-am putut privi în ochi.

— Eu de ce am rămas?

Vocea mi-era aproape o șoaptă. Eram sigură că asta avea să mă rănească. În adâncul sufletului știam că eram încă în palat deoarece el era prea bun pentru a-și încălca promisiunea.

— America, credeam că m-am făcut înțeles, a spus Maxon pe un ton calm.

A scos un oftat răbdător și mi-a ridicat bărbia. Când l-am privit în cele din urmă în ochi, a recunoscut:

— Dacă ar fi fost ceva mai simplu, aș fi eliminat toate fetele până acum. Știu ce simt pentru tine. Poate că e o dovadă de impulsivitate din partea mea să cred că sunt sigur, dar am certitudinea că noi doi am putea fi fericiți.

M-am înroșit. Simțeam cum lacrimile îmi inundau ochii, dar am clipit de câteva ori pentru a le alunga. Expresia de pe chipul lui era atât de frumoasă, că nu voiam să o ratez.

— Există momente când simt că noi doi am dărmănat toate

zidurile, dar sunt și altele când cred că tu stai aici fiindcă e în avantajul tău. Dacă aș ști sigur că eu, și numai eu, simt singura ta motivație...

S-a oprit și a clătinat din cap, de parcă sfârșitul acestei fraze era ceva ce nu-și putea permite să spere.

— Mă înșel dacă spun că tu încă nu ești sigură în privința mea?

Nu voiam să-l rănesc, dar trebuia să fiu sinceră:

— Nu.

— Atunci trebuie să pariez, dar și să mă asigur în caz că voi pierde. Dacă te hotărăști să pleci, eu te voi lăsa. Între timp, trebuie să-mi găsec o soție. Încerc să iau cea mai bună decizie în situația dată, dar te rog să nu uiți nicio clipă că țin la tine. Cu adevărat.

Nu mi-am mai putut ține în frâu lacrimile. M-am gândit la Aspen și la ceea ce făcusem și mă simțeam extrem de jenată.

— Maxon? am suspinat eu. Poți să... îmi vei putea ierta vreodată...?

N-am reușit să-mi termin confesiunea. S-a apropiat și mai mult de mine și a început să-mi șteargă lacrimile cu degetele sale puternice.

— Ce să-ți iert? Mica noastră ceartă tâmpită? Deja am dat-o uitării. Faptul că sentimentele tale sunt puțin mai lente decât ale mele? Sunt pregătit să aștept, a spus el, ridicând din umeri. Nu cred că ai putea face ceva ce eu să nu pot ierta. Trebuie să-ți reamintesc lovitura sub centură pe care mi-ai aplicat-o în prima zi?

N-am putut să nu râd. Maxon a chicotit, după care a devenit serios.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

El a scuturat din cap:

— De data asta au fost foarte rapizi.

Maxon se referea la rebeli. Părea uluit de capacitatea lor de acțiune. M-am întrebat deodată cât de aproape de dezastru fusesem încercând să-mi salvez slujnicele.

— Sunt din ce în ce mai îngrijorat, America. Indiferent că simt din Nord sau din Sud, sunt extrem de hotărâți. Se pare

că nu se vor da în lături de la nimic până ce nu vor obține ceea ce-și doresc, iar eu n-am nici cea mai vagă idee despre ce este vorba.

Maxon părea confuz și trist:

— Simt că e doar o chestiune de timp până când vor distruge pe cineva important pentru mine.

S-a uitat în ochii mei:

— Știi, încă ai de-ales. Dacă ți-e teamă să rămâi, ar trebui să-mi spui.

S-a oprit, gândindu-se.

— Sau dacă nu crezi că mă poți iubi câtuși de puțin, ar fi mai bine dacă mi-ai spune acum. Te voi lăsa să pleci și putem rămâne prieteni.

L-am îmbrățișat, sprijinindu-mi capul de pieptul lui. Maxon părea alinat și surprins de acest gest. I-a luat numai o secundă ca să mă îmbrățișeze.

— Maxon, nu sunt complet sigură de natura relației dintre noi, dar în mod sigur suntem mai mult decât prieteni.

A oftat. Cu capul lipit de pieptul lui, de-abia îi puteam auzi inima prin materialul sacoului. Îi bătea din ce în ce mai repede. La fel de tandru ca întotdeauna, mi-a atins obrazul. Când l-am privit în ochi, am simțit acel sentiment care nu putea fi numit crescând între noi.

Din priviri, Maxon cerea ceva ce amândoi hotărâserăm că putea aștepta. Eram fericită că el nu mai dorea să aștepte. Am încuviințat ușor, iar el m-a sărutat cu o tandrețe de neimaginat.

Am simțit cum buzele lui s-au transformat într-un zâmbet care a rămas acolo minute în șir.

Capitolul 25

Am simțit cum cineva mă înghiontea. Era întuneric și foarte târziu ori foarte devreme. Pentru o fracțiune de secundă am crezut că eram din nou atacați. Apoi am știut că mă înșelam când am auzit singurul cuvânt care avea puterea să mă trezească:

— Mer?

Stăteam cu spatele la Aspen și mi-a luat o clipă pentru a mă calma înainte de a mă întoarce cu fața spre el. În mintea mea știam că existau anumite lucruri care trebuiau stabilite. Speram că inima avea să mă lase să le spun.

M-am întors pe partea cealaltă și, privindu-l lung pe Aspen în ochii săi verzi, știam că avea să fie dificil. Apoi am observat că lăsase ușa deschisă.

— Aspen, ești nebun? am șoptit. Închide ușa!

— Nu, m-am gândit la asta. Dacă ușa e deschisă, pot spune că am auzit zgomote și am intrat să văd dacă totul e bine. Asta și e treaba mea. Nimeni nu va suspecta nimic.

Era simplu și inteligent. Am dat din cap, aprobând:

— OK.

Am aprins veioza de pe noptieră pentru a da de înțeles unui posibil martor că nu ascundeam nimic. M-am uitat la ceas și am observat că era trecut de trei dimineața.

Aspen era, în mod evident, mulțumit de sine. Zâmbetul lui, cel cu care obișnuia să mă salute în căsuța din copac, era larg.

— L-ai păstrat, mi-a spus.

— Poftim?

Aspen a arătat către noptieră, unde se afla borcanul cu o singură monedă.

— Da, am spus. Pur și simplu n-am putut să scap de el.

Expresia lui devenea din ce în ce mai optimistă. A aruncat o privire spre ușă, asigurându-se că nu era nimeni acolo. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat.

— Nu, am spus, retrăgându-mă. Nu poți face asta.

Privirea din ochii lui era un amestec de confuzie și tristețe, și mă temeam că tot ceea ce urma să spun avea doar să înrăutățească lucrurile.

— Am făcut ceva ce nu trebuia?

— Nu, am spus pe un ton hotărât. Ai fost minunat. M-am bucurat tare mult să te revăd și să aflu că încă mă iubești. Asta a schimbat totul.

A zâmbit:

— Bun. Deoarece te iubesc și plănuiesc să mă asigur că nu vei avea niciodată vreun motiv să te îndoiești de asta.

Eram jenată.

— Aspen, orice am fi avut sau avem, nu poate continua aici.

— Ce vrei să spui? a întrebat el, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Acum fac parte din Alegere. Sunt aici pentru Maxon și nu putem fi iubiți sau ce suntem cât timp această competiție e în desfășurare.

Am început să mă joc cu o bucată din cuvertura mea.

S-a gândit preț de câteva clipe.

— Așadar, m-ai mințit? Ai spus că n-ai încetat niciodată să mă iubești.

— Nu, l-am asigurat eu. Ai fost în inima mea în tot acest timp. Tu ești motivul pentru care lucrurile au mers atât de lent. Maxon mă iubește și ține la mine, dar eu nu pot răspunde sentimentelor lui, din cauza ta.

— Păi, e minunat, a spus el pe un ton sarcastic. Mă bucur să aud că n-ai avut nicio problemă să fii cu el cât timp eu nu m-am aflat pe-aici.

Dincolo de furie mi-am dat seama că îi frânsesem inima, dar nu era vina mea că lucrurile luaseră o altă întorsătură.

— Aspen? l-am întrebat în șoaptă, făcându-l să se uite la mine. Când m-ai lăsat singură în căsuța din copac m-am simțit pur și simplu zdrobită.

— Mer, am spus că...

— Lasă-mă să termin!

A pufnit, dar n-a mai zis nimic.

— Mi-ai luat visele, și mă aflu aici doar pentru că tu ai insistat să mă înscriu.

A clătinat din cap, enervat să audă acest adevăr.

— Am încercat să-mi revin, iar lui Maxon îi pasă cu adevărat de mine. Tu însemni mult pentru mine, știi asta. Dar acum fac parte din lumea asta și aș fi o proastă să nu-mi permit să văd ce se va întâmpla în continuare.

— Vasăzică, îl alegi pe el? m-a întrebat Aspen pe un ton nefericit.

— Nu, nu îl aleg pe el *sau* pe tine. Mă aleg pe mine.

Acesta era adevărul care se afla la mijloc. Încă nu știam

ce voiam și nu puteam alege varianta cea mai ușoară sau ceea ce altcineva credea că e corect. Trebuia să-mi acord timp pentru a hotărî ce anume era cel mai bine pentru mine.

Aspen s-a gândit la acest lucru pentru o clipă, nefiind, în continuare, de acord cu ceea ce spuneam. În cele din urmă a zâmbit:

— Știi că nu am de gând să mă dau bătut, nu?

Suna ca o provocare, iar eu, deși n-am vrut, am zâmbit. Era adevărat că Aspen nu era genul de om care să recunoască o înfrângere.

— Asta nu este cel mai bun loc în care să încerci să lupți pentru mine. Determinarea ta e o trăsătură periculoasă aici.

— Nu mi-e teamă de acel *înțepat*, a spus el pe un ton batjocoritor.

Mi-am dat ochii peste cap, amuzată să mă aflu în acest punct al relației. Îmi făcusem întotdeauna griji că cineva mi-l va fura pe Aspen. Acum era rândul lui să fie îngrijorat că cineva mă va fura, și mă simțeam puțin vinovată că mă bucuram de acest lucru.

— OK. Ai spus că nu-l iubești... dar probabil că-l placi cât de cât dacă ești atât de dornică să rămâi, nu?

Am plecat capul.

— Da, am spus, încuviințând. Maxon e mai mult decât mi-am imaginat eu.

S-a gândit puțin la asta, absorbind cuvintele.

— Bănuiesc că asta înseamnă că lupta va fi puțin mai grea decât credeam, a zis el, îndreptându-se spre hol.

Apoi s-a întors și mi-a făcut cu ochiul:

— Noapte bună, Lady America.

— Noapte bună, domnule ofițer Leger.

Ușa s-a închis, iar un sentimentul de pace m-a copleșit. De când începuse Alegerea, îmi făcusem griji că această competiție avea să-mi distrugă viața. Dar în acea clipă nu mă puteam gândi la o perioadă în care să mă fi simțit mai bine.

La scurt timp, slujnicele au intrat în cameră. Anne a tras perdelele și, în timp ce camera era treptat luminată, am simțit că aceasta era cu adevărat prima mea zi la palat.

Alegerea nu mai era ceva ce pur și simplu mi se întâmpla,

ci ceva din care făceam parte în mod activ. Acum eram în Elită. Am dat păturile la o parte și am primit cu brațele deschise o nouă dimineață din viața mea de la palat.

SFÂRȘITUL CĂRȚII ÎNTÂI